

Graftonová nasazuje
takovou laťku, že to mají
její kolegové ve stejném
oboru strašně těžké.
Nikdo na ni nemá.

Newsweek

K R I M I

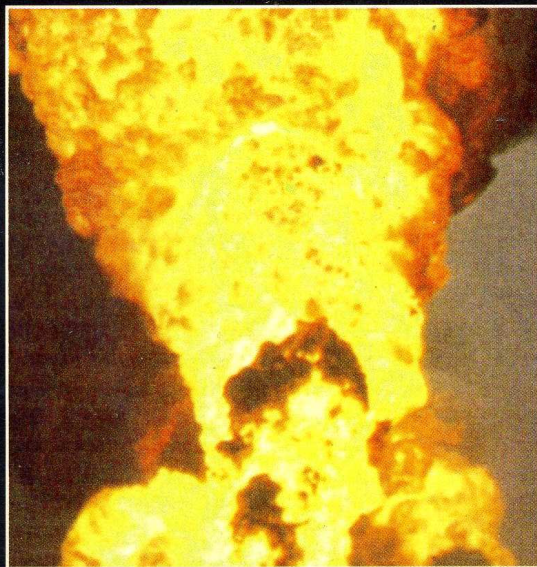
Sue

GRAFTONOVÁ

K O B R Á

E jako exploze

ODEON

Ze svého dobře zásobeného skladu zbraní
vytahuje Sue Graftonová nejčastěji vtip.
The Los Angeles Times

Sue Graftonová si obula boty Rosse Macdonalda.
The New York Times

Výborný, uchvacující příběh vtahuje do neproniknutelných sítí podvodů
a nebezpečí skvěle vykreslené postavy.
Detroit News

Doporučená cena 79 Kč (včetně DPH)

ISBN 80-207-0491-4

E jako exploze

ODEON
1994

Přeložila Ivana Doležalová

Copyright © 1988 by Sue Grafton

© Odeon, 1994

Translation © Ivana Doležalová, 1994

Vydáno ve spolupráci s nakladatelstvím Argo

ISBN 80-207-0491-4

KAPITOLA I.

Bylo pondělí sedmadvacátého prosince a já seděla v kanceláři a pokoušela se zmátořit ze své absolutně příšerné nálady, protože jsem jednak byla podrážděná, jednak celá nesvá. Za mou podrážděnost mohlo oznámení z banky, které mi právě přišlo poštou v takové té obálce s okýnkem, kterým prosvítal žlutý papír kopie výpisu z konta. Zprvu jsem se bála, že jsem ho zase přešvihla, ale když jsem papír s datem pátek čtyřadvacátého vytáhla, ukázalo se, že mi na konto přibýlo pět tisíc dolarů.

„Co to má sakra znamenat?“ vyhrkla jsem.

Číslo konta sedělo, ale já žádné peníze neukládala. Podle mých zkušeností patří banky k nejneochotnějším institucím na tomto světě a představa, že budu muset nechat práce a dát ten renonc do pořádku, byla téměř nesnesitelná. Odhodila jsem výpis stranou a pokusila se znova soustředit. Chystala jsem se k sepsání předběžné zprávy o jedné pojistné události, kterou jsem dostala za úkol prošetřit, a Darcy, která dělala sekretářku Macovi z Kalifornské pojišťovny, před chvilkou volala, že šéf chce mít zprávu pokud možno teď hned na stole. V duchu jsem jí šťavnatě sdělila, co mi může, ale neřekla jsem nic, čímž jsem – alespoň podle svého názoru – podala důkaz svého pozoruhodného sebeovládání.

Otočila jsem se a dala si do staré smith-corony příslušný formulář určený k hlášení o pojistné události s následkem ztráty majetku. S prsty nedočkavými rozběhnout se po klávesách jsem si ještě jednou pročetla své poznámky. Dál jsem se už nedostala. Něco tu prostě nehrálo a já pořád nemohla zjistit co. Znovu jsem pohlédla na výpis z konta.

Téměř dychtivá si trochu orazit jsem vytočila banku, protože jsem zadoufala, že mi ten zábavný rozhovor třeba pak pomůže soustředit se líp na to, co mi na případě Wood/Warren, místní firmy na výrobu průmyslových

vodíkových pecí, pořád jaksi nesedělo. Devatenáctého prosince tam došlo k požáru, který zničil celé skladiště.

„Oddělení služeb klientům, u telefonu Brunswicková, máte přání?“

„To teda mám,“ řekla jsem. „Právě jsem od vás dostala výpis, že jsem v pátek na své spořicí konto uložila pět tisíc dolarů, jenomže já nic takového neudělala. Nemůžete se mi na to podívat?“

„Vaše jméno a číslo konta, prosím.“

„Kinsey Millhoneová,“ řekla jsem a pomalu, zřetelně jsem jí nadiktovala číslo.

Požádala mě, abych chvíli počkala na drátě, jen co si na počítači vyhledá mé záznamy. Já zatím poslouchala, jak mi automat do ucha přehrává v jejich firmě nejoblíbenější verzi koledy o dobrém králi Václavovi, kterou jsem nikdy v životě nepochopila. Co je to hergot štěpánský svatvečer?

Ve sluchátku to klaplo a paní Brunswicková řekla: „Slečno Millhoneová, není mi docela jasné, o co vám vlastně jde, ale konto na toto číslo skutečně vykazuje úložku v hotovosti. Zdá se, že byla provedena přes schránku pro noční příjem a zápis odešel poštou během víkendu.“

„Vy máte ještě pořád ty staré schránky pro noční příjem?“ užasla jsem.

„V pobočce v centru ano,“ řekla.

„To bude nějaký omyl. Já noční schránku dokonce v životě neviděla. Když potřebuju provést nějakou finanční operaci po úředních hodinách, používám kartu. Co teď?“

„Můžu si vyžádat kopii vkladového lístku,“ prohlásila skepticky.

„Mohla byste? Buďte tak hodná. Protože já totiž minulý pátek žádné peníze neukládala, a vůbec už ne pět tisíc. Třeba někdo špatně vyplnil číslo nebo tak, ale ty peníze rozhodně nejsou moje.“

Napsala si můj telefon a slíbila, že se ozve. Bylo mi jasné, že než se celá věc uvede do pořádku, čeká mě záplava telefonátů. Co když někdo na tu sumu už vesele vypisuje

šky?

Vrátila jsem se k práci, ale o moc moudřejší jsem stejně nebyla. Pořád mi to vrtalo hlavou. Celá sloha ohledně požáru u firmy Wood/Warren se mi dostala do rukou před čtyřmi dny, to jest ve čtvrtek třináctého pozdě odpoledne. Ve čtyři jsem měla přijít na skleničku k Henrymu Pittsovi, svému domácímu, a pak ho odvézt na letiště a posadit ho na letadlo. Letěl na vánoce k sourozencům do Michiganu. Některým už nechybí moc do devadesátky, ale jsou čilí a zdraví jako rybička. Henrymu bude teprv dvaosmdesát, takže je proti nim ještě kluk, a představa toho výletu ho vzrušovala jako malého školáka.

Seděla jsem to odpoledne ještě v kanceláři. Podařilo se mi dodělat všechny papíry a dokonce mi zbývalo zabít trochu času. Vyšla jsem na balkón a z výšky prvního patra se zadívala deset bloků doprava, kde bylo na začátku hlavní třídy State Street vidět věčko Tichého oceánu. Žiju v kalifornské Santa Terese, asi stopadesát mil severně od Los Angeles. Zimy tu bývají nádherné, pořád svítí slunce a vládne příjemná teplota, všude plno sytých fialových buganvilií a palem, které povlávají v mírném vánku a zdraví kroužící racky.

Jedinou předzvěstí vánoc, do nichž už zbývaly jen dva dny, byly barevné staniolové girlandy rozvěšené podél hlavních ulic. V obchodech bylo samozřejmě natřískáno a trojice od Armády spásy vyhrávala „Vyzdobte domy Páně“. Abych tu sváteční náladu taky nějak podpořila, rozhodla jsem se, že si promyslím, co s oběma nadcházejícími dny.

Každý, kdo mě zná, vám řekne, že si nesmírně považuju svého svobodného stavu. Jsem dvakrát rozvedená, bezdětná a blízké příbuzné taky nemám. Povoláním jsem soukromé očko. Obvykle jsem se svou prací navýsost spokojená. Někdy dělám na případu bez ohledu na čas, někdy jezdím od čerta k ďáblu, ale jindy se zase zavřu ve svém minibusu a celé dny si jen čtu. Když ale nastanou svátky, zjišťuju, že se musím uchýlovat k nejrůznějším trikům, abych se nezačala nezdravě litovat, že v mém životě chybějí milované bytosti. Den

Díkuvzdání jsem naštěstí zvládla naprosto v pohodě, protože jsem ho strávila ve společnosti Henryho a jeho přátel, kteří neustále něco kuchtili, popíjeli šampaňské, smáli se a vykládali o dávných časech, až jsem si přála, aby mi taky bylo tolik co jim a ne dvaatřicet.

Jenomže teď jel Henry na svátky pryč a dokonce i Rosie, majitelka ošuntělé hospůdky v sousedství, kam se často chodím najíst, zavřela podnik až do druhého ledna a odmítla prozradit živé duši, co má v plánu. Rosie je šestašedesát. Je to malá, prsatá, panovačná a často sprostá Maďarka, takže mi ani nedělalo starosti, o kolik dojemně důvěrných konverzaček přijdu, ale skutečnost, že hospoda zůstala na svátky zavřená, byla jen další nepříjemnou připomínkou, že jsem na tom světě jako kůl v plotě, a tudíž musím koukat, abych si tak nepřipadala.

Každopádně, podívala jsem se na hodinky a řekla si, že už bych mohla jít domů. Zapnula jsem telefonní záznamník, popadla bundu a kabelku, ale právě ve chvíli, když jsem už chtěla zamknout, strčila do dveří hlavu Darcy Pascoeová, sekretářka z pojišťovny odvedle. V minulosti jsem pro Kalifornskou pojišťovnu pracovala na plný úvazek jako vyšetřovatelka pojistných událostí spojených s požárem a neoprávněných požadavků pojistného v případě úmrtí, ale teď je naše spolupráce neformálního charakteru. Pracuju pro ně více méně na objednávku a podle potřeby pro ně vyšetřuju pojistné události, za což od nich mám kancelářské prostory, které bych si jinak ve středu města nemohla dovolit.

„Jú, to jsem ráda, že jsem vás ještě chytla,“ vyhrkla Darcy. „Mac mi nařídil, abych vám předala tohle.“

Podávala mi slohu a já do ní automaticky nahlédla. Nevyplněný formulář, který ležel navrchu, mi sděloval, že se po mně po dlouhé době zase jednou vyžaduje obhlídka místa požáru.

„Mac?“ Mac je totiž viceprezidentem firmy, a tak by mě v životě nenapadlo, že se zabývá obyčejnou úředničinou.

„No, abych pravdu řekla, Mac to zadal Andymu a Andy mi

řekl, ať to šoupnu vám.“

K deskám byla kancelářskou sponkou připnutá vnitropodniková průvodka s datem starým tři dny a poznámkou SPĚCHÁ. Darcy si mého pohledu všimla a lehce se zarděla.

„Skončilo mi to na stole pod obrovskou hromadou papírů, jinak jste to dostala dřív,“ prohlásila. Darcy táhne na třícítku a někdy je vážně trochu mimo. Vrátila jsem se ke stolu a hodila slohu na hromádku ostatních, na kterých jsem zrovna pracovala. Říkala jsem si, že se do ní hned ráno pustím. Jenomže Darcy, která mi zřejmě četla myšlenky, se neměla k odchodu.

„A nešlo by to ještě dneska? Víím, že mu strašně záleží na tom, aby tam někdo zajel. Měla to dělat Jewel, jenomže ta si vzala čtrnáct dní dovolenou, a tak si Mac řekl, že byste se do toho mohla dát vy.“

„O co vlastně jde?“

„Požár v jednom velkém skladišti v Colgate. Možná jste to viděla ve zprávách.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Byla jsem v Los Angeles.“

„Každopádně výstřižky z novin tam máte taky. Zdá se, že chtějí, aby na to okamžitě někdo vlítl.“

Štvalo mě, jak na mě tlačí, ale přesto jsem slohu znova otevřela a přelétla pohledem formulář o pojistné události, který ležel hned navrchu. „Takže firma se jmenuje Wood/Warren?“ zeptala jsem se. „Znáte ji?“

„Znám Woodovy. Nejmladší Woodovic holka je moje spolužačka ze střední školy. Chodily jsme do stejné třídy.“

Ve tváři se jí rozlila úleva, jako kdybych jí vytrhla trn z paty. „To je bezva. Řeknu Macovi, že se tam možná vydáte ještě dnes odpoledne.“

„Heleďte, Darcy, nechte toho. Musím ještě někoho zavézt na letiště,“ řekla jsem. „Ale můžete mi věřit, že tam zavolám a sjednám si návštěvu co nejdřív.“

„No co. Nahlásím jim, že se na to mrknete,“ prohlásila Darcy. „A teď musím zase do centrály. Až tu zprávu budete

mít, dejte mi vědět a já si ji vyzvednu.“

„Paráda,“ řekla jsem. Zřejmě si uvědomila, že mě zmermomocnila až až, protože se rozloučila a rychle se vypoklonkovala.

Jakmile odešla, zvedla jsem telefon, abych to měla z krku, a na druhý den ráno, to jest Štědrý den, jsem si hned na devátou sjednala schůzku s ředitelem firmy Lancem Woodem.

A protože už bylo třičtvrtě na čtyři, nacpala jsem slohu do kabelky, zamkla kancelář a zadním schodištěm seběhla na parkoviště ke svému brouku. O deset minut později jsem už byla doma.

Během naší předčasné oslavy jsem od Henryho k vánocům dostala nový špionážní thriller od Lena Deightona a on ode mě zas barvínkově modrou mohérovu šálu vlastnoruční výroby. Že umím i štrikovat, to o mě ví málokdo. Seděli jsme u Henryho v kuchyni, spořádali přitom půl pekáče jeho domácích skořicových pletýnek a popíjeli sekt z broušených šampusek, které jsem mu dala loni.

Vytáhl letenku a znovu překontroloval, kdy mu to letí. Tváře mu jen hořely vzrušením. „Já bych si tak přál, abyste mohla jet se mnou,“ prohlásil. Odstín šály, kterou měl omotanou kolem krku, přesně odpovídal barvě jeho očí. Bílé hebké vlasy měl skartáčované do strany, kostnatý obličej dobronzoval opálený kalifornským sluncem.

„Hrozně ráda, ale právě jsem dostala nějakou práci a byt taky není zadarmo,“ prohlásila jsem. „Takže nadělejte spoustu fotek, a až se vrátíte, tak mi je ukážete.“

„A co Boží hod? Doufám, že nebudete sama.“

„Henry, prosím vás, přestaňte si dělat hlavu. Mám přece spoustu přátel.“ Že svátek strávím jako kůl v plotě, bylo víc než pravděpodobné, ale nechtěla jsem, aby o mě měl starost.

Vztyčil prst. „Moment, málem jsem zapomněl. Mám tu pro vás ještě jednu maličkost.“ Odešel k pultu vedle dřezu a přinesl malý kořenáč s chomáčkem čehosi zeleného. Postavil ho přede mě, a když uviděl, jak se tvářím, rozesmál se. Vypadalo to jako kapradí, ale smrdělo to jako nemyté nohy.

„To je kapradina,“ řekl. „Žije jenom ze vzduchu. Nemusí se ani zalévat.“

Zadávala jsem se na krajkové téměř průsvitných listů, které vypadaly, jako kdyby pocházely odněkud z daleké planety. „Ani hnojivo?“

Zavrtěl hlavou. „Vůbec nic, nechte ji prostě být.“

„Takže se nemusím ani starat o rozptýlené světlo, ani zaštipovat?“ dala jsem k lepšímu něco odborných termínů, jako kdybych snad věděla, o co jde. Na kytky jsem jak známo ras a už léta vzdoruju jakémukoli nutkání nějakou vlastnit.

„Nic. Jednoduše vám bude dělat společnost. Postavte si ji na stůl. Uvidíte, jak dokáže takový interiér oživit.“

Zvedla jsem květináček, prohlédla kapradinu ze všech možných stran a projel mnou záchvěv vlastnického pudu. Trochu mě to znepokojilo. Nejspíš jsem byla slabší v kolenou, než jsem si myslela.

Henry z kapsy vylovil svazek klíčů a podal mi ho. „Pro případ, že byste potřebovala můj byt,“ prolásl.

„Výborně. Budu dávat dovnitř poštu a noviny. Ještě něco, zatímco budete pryč? Můžu taky ostříhat trávník.“

„To není zapotřebí. Nechal jsem vám tady číslo, kde mě seženete, kdyby to náhodou prasklo. Nic jiného mě už nenapadá.“ Měl na mysli prasknutí zemské kůry při zemětřesení většího rozsahu, které tu všichni od poslední katastrofy v roce 1925 pořád očekáváme.

Pohledem zkontroloval hodinky. „Radši abychom jeli. O svátcích praská letiště ve švech.“ Letělo mu to sice až v 19.00, takže na dvacetiminutovou cestu jsme měli půldruhé hodiny, ale nemělo smysl se s ním hádat. Henry je prostě zlatíčko. Říkal si, že když už musí čekat, může zrovna tak vysedávat na letišti a vesele se vybavovat s ostatními cestujícími.

Navlékla jsem si bundu a Henry ještě obešel dům. Stáhl topení na sporo a zkontroloval všechna okna i dveře. Pak sebral kabát a kufr a vyrazili jsme.

Ve čtvrt na sedm jsem už byla zpátky, v krku tak trochu

knedlík. Hrozně nerada se loučím, když někdo někam jede a já nemůžu s ním. To už se stmívalo a venku začínalo být frišno. Odemkla jsem dveře své garsonky. Původně to bývala Henryho garáž. Byla stavěná jen na jeden vůz, takže plochou nepřesahovala pět krát pět, ale měla k sobě přilepený uzoučký přístavek, ve kterém mám kuchyňskou linku, sprchový kout a dokonce i pračku. Celý obytný prostor je opticky nesmírně umně rozdělený, aby působil dojmem, že se skládá z obývacího pokoje, jídelního koutu, a když roztáhnu skládací pohovku, dokonce i ložnice. Na těch pár věcí, které vlastním, mi stačí až až.

Pohled na mé minikrálovství mě obvykle naplňuje spokojeností, ale ten večer se ve mně pořád ještě trochu ozývala vánoční melancholie, se kterou jsem se musel potýkat, a tak mi byt připadal těsný a neutěšený. Rozsvítla jsem několik světel, postavila kapradinu na psací stůl a celá dychtivá jsem zkontrolovala, jestli na záznamníku nemám nějaké vzkazy. Nebylo tam nic. Ticho mě trochu znervózňovalo. Zapnula jsem rádio, jenomže Bing Crosby už zase snil o vánocích bílých, jaké znával kdysi. Já sice bílé vánoce nikdy nepoznala, ale dovtípila jsem se, jaké asi jsou, a tak jsem přístroj zase vypnula.

Posadila jsem se na kuchyňskou stoličku a věnovala se svým vitálním příznakům. Žaludek se hlásil o slovo. Když člověk žije sám, má to jednu výhodu, protože může jíst, kdy se mu zamane. K večeři jsem si udělala sendvič z celozrnného chleba namazaného sýrem s olivami a kapií. Vždycky na mě působí uklidňujícím dojmem, když zjistím, že tavený sýr s olivami a kapií, který kupuju, chutná pokaždé naprosto stejně jako ve vzpomínkách na dobu, kdy jsem ho ve svých třech letech jedla poprvé. Rezolutně jsem však vzpomínku zaplašila, protože měla souvislost s mými rodiči, kteří se zabili, když mi bylo pět. Jako obvykle jsem sendvič nakrájela na čtyři úzké proužky, nalila si skleničku bílého, odnesla si talíř na gauč a otevřela knížku, kterou jsem od Henryho dostala k vánocům. Pak jsem se podívala na hodiny na zdi.

Bylo teprve sedm. Čekaly mě pěkně osamělé dva týdny.

KAPITOLA II.

Druhý den ráno byl Štědrý den. Uběhla jsem svých pět kiláků, osprchovala se, posnídala miskou ovesných vloček, nacpala do plátěné kabely všechno, co jsem potřebovala k práci, a už v 8.45 jsem vyrazila do Colgate. Když se člověk moc nevěleče, autem je to asi deset minut. Při snídani jsem si prolistovala složku a hned mě napadlo, proč vlastně celá záležitost nemohla počkat. Podle novinových výstřižků vyhořelo skladiště do základů, ale i když vyšetřování dosud neskončilo, nebyl tu ani náznak, že by mohlo jít o žhářství nebo že požár vznikl za podezřelých okolností. Podle přiložené zprávy požární inspekce, kterou jsem si pročetla dokonce dvakrát, jsem usoudila, že jde o naprosto rutinní případ. Oheň podle všech známek způsobila závada na elektrické instalaci, která zároveň přivodila výpadek automatického hasicího zařízení. Jelikož většina věcí uskladněných v jednopatrové budově byla z papíru, oheň, který propukl ve dvě hodiny ráno, se rychle rozšířil. Podle náčelníka požární inspekce, která to tam přijela ohledat, neprozrazovalo místo žádné stopy po snadno zápalných a hořlavých látkách, jako je třeba benzín a podobně. Rovněž se nenašly žádné známky, že by v objektu někdo vytvořil překážky s cílem bránit hasičům v zásahu. Nic nenavštěvovalo, že nějaké okno či dveře zůstaly záměrně otevřené, aby komínový efekt podpořil šíření ohně, ani nebyly zjištěny žádné další fyzické důkazy, že požár byl založený úmyslně. Podobných hlášení jsem už v životě četla spoustu. Tak proč se s tím případem tolik nadělá, pomyslela jsem si. Je možné, že mi nějaká podstatná informace unikla, ale pokud jsem to byla schopná posoudit, připadal mi celý případ jako naprosto běžná záležitost. Pak mě napadlo, jestli třeba někdo z vedení firmy Wood/Warren na pojišťovnu netlačí, aby rychle vyplatila náhradu. To by vysvětlovalo, proč byl Andy tak

nervózní. Má ve zvyku okusovat si nehty, hrozně touží po uznání, děsí se výtek a podle toho, co jsem slyšela, se mu navíc zrovna hroutí manželství. Byl to pravděpodobně on, kdo do celého případu vnesl mírnou hysterii. Třeba na něj tlačil i Mac.

Colgate, které sousedí těsně se Santa Teresou, je takové to sídliště, kam se lidé jezdí jenom vyspat, ale průměrnému člověku poskytuje alespoň trochu slušné bydlení za cenu, která ho finančně nezruinuje. V Santa Terese novou výstavbu reguluje útvar hlavního architekta, ale v Colgate se evidentně staví bez urbanistické koncepce, takže sídliště se jednoduše vymyká jakémukoli popisu. Mají tam jednu hlavní ulici, kterou lemují bistra, kde si člověk může dát leda tak kávu a koblihu, železářství, rychlá občerstvení, salóny krásy a prodejny nábytku, který je samá dýha, laminát, velur a koženka. Kolem ní se na všechny světové strany táhnou řady rodinných domků nejrůznějších stylů, které se jako letorosty na pařezu desetiletí za desetiletím rozrůstaly po obvodu, až ty nejmladší čtvrti nakonec pozvolna splývají s volnou přírodou, či lépe s tím, co z ní ještě zbylo, protože jen tu a tam lze narazit na zbytky citrusovníkových hájů, které kdysi pokrývaly celý kraj.

Firma Wood/Warren měla sídlo v boční ulici, která ostrými zákrutami vedla k bývalému kinu pro automobilisty, kde se teď konají jen pravidelné víkendové burzy. Zelené trávníky kolem sousedních továrniček byly pečlivě ostříhané nakrátko a keře měly přísně obdélníkový tvar. Zajela jsem na parkoviště před vchodem a zamkla vůz. Přízemní štukovaná budova z přírodního kamene měla nízkou půdní nástavbu. Skladiště samo se podle adresy nacházelo o dva bloky dál. Řekla jsem si, že si požářiště prohlédnu až po rozhovoru s Lancem Woodem.

Přijímací kancelář byla malá a nehezká. Její zařízení tvořil stůl, knihovnička a fotografická zvětšenina vakuovodíkové pece FIFA 5000, hlavního to zdroje příjmů firmy. Připomínala rozměrnější modul sektorové kuchyně s nerez

deskou a zabudovanou mikrovlnkou. Podle technické specifikace, která příhodně visela v rámečku hned vedle, pec FIFA 5000 s předním zakládáním nabízela pracovní prostor o objemu pět tisíc kubických palců s uniformním ohřevem pro hydrogenní nebo vakuové pájení natvrdo, pokovování keramických materiálů či jejich spojování s kovem. Že mě to taky nenapadlo rovnou.

Za mými zády se ozvaly kroky. Sekretářka se vracela na své pracoviště s dalším šálkem kávy a polystyrénovým táckem, z něhož se linula vůně míchaných vajíček a grilované klobásky. Jmenovka z umělé hmoty na stole hlásala, že dotyčná se jmenuje Heather.

Bylo jí něco přes dvacet a zřejmě ještě nikdy neslyšela, jak jsou tuky a cholesterol nebezpečné. Řekla jsem si, že to brzy zjistí na svém pozadí.

„Prosím?“ Bleskurychlý úsměv prozradil, že má zuby zadrátované rovnátkem. Plet' měla dosud zbrunátnělou od večerního krému proti akné, který se ovšem zatím dost míjel účinkem.

„Mám na devátou schůzku s panem Lancem Woodem,“ řekla jsem. „Jsem od Kalifornské pojišťovny.“

Úsměv trochu pohasl. „Tak vy budete vyšetřovat to žhářství?“

„Jsem tu v souvislosti s pojistnou událostí v důsledku požáru,“ řekla jsem a přitom mě napadlo, jestli se náhodou nedomnívá, že „žhářství“ a „požár“ jsou synonyma.

„Víte, pan Wood ještě nepřišel, ale musí tu být každou chvíli,“ prohlásila. Rovnátka dodávala její řeči sykvý nádech, takže kdykoli se slyšela promluvit, zatvářila se pobaveně. „Neměla byste zatím chuť na kávu?“

Zavrtěla jsem hlavou. V místnosti stála jediná židle, a tak jsem se posadila a bavila se listováním v brožuře popisující molybdenový stojánek speciální konstrukce umožňující pokovování předmětů z kysličníku hlinitého ve zvonové peci. U téhle firmy měli tedy lidé život asi tak stejně zábavný jako já doma, kde se s oblibou rozptyluju příručkami o praktických

aspektech balistiky, konstrukcích palných zbraní a soudní medicíně.

Dveřmi po levici jsem měla výhled na část kancelářského personálu. Všichni byli neformálně oblečení, ale každý se tvářil zachmuřeně a měl hrozně napilno. Neměla jsem pocit, že by tu vládla přílišná družnost, ale výroba vodíkových pecí třeba příliš nepřispívá k veselému štěbetání, na jaké jsem zvyklá z pojišťovny. U dvou stolů s absolutně prázdnou deskou nikdo nepracoval.

Místnost prozrazovala určité známky vánoční výzdoby. Na konci stál vysoký umělý vánoční stromek připomínající kostlivce ověšeného pestrobarevnými ozdobami. Byl ale bez žároveček, takže působil mrtvým dojmem, který ještě umocňovala uniformita odmontovatelných větví zastrkaných do pravidelných děr předvrtaných do hliníkového kmene. Celkový dojem byl velice skličující. Podle informace, které jsem měla k dispozici, firma Wood/Warren vykazovala roční obrát kolem patnácti miliónů dolarů, a tak jsem se trochu podivila, proč se vedení nepraští přes kapsu a nekoupí nefalšovanou borovičku.

Heather mě obdařila stydlivým úsměvem a pustila se do jídla. Za zády jí visela nástěnka vyzdobená staniolovými třásněmi s fotografiemi rodiny majitelů firmy i zaměstnanců a nápisem V-E-S-E-L-É V-Á-N-O-C-E vyvedeným ze rvavých stříbrných písmen z obchodu s dekoračními potřebami.

„Můžu se podívat?“ zeptala jsem se a ukázala na koláž na nástěnce.

Heather svolila, ale protože měla plnou pusou, zakryla si ji rukou, aby mě ušetřila pohledu na rozžvýkaný loupáček. „Jen si poslužte,“ zahuhlala.

Většina fotografií zachycovala zaměstnance podniku. Některé jsem tu už zahlédla. Na jedné byla i Heather, ale světlé vlasy měla daleko kratší a tvář dosud dětsky buclatou. Rovnátka zřejmě představovala její poslední pouto s pubertou. K firmě musela nastoupit hned po střední škole. Na dalším obrázku ve vchodu do budovy ležérně postávala skupina čtyř

chlapíků ve firemních kombinézách. Na některých snímcích lidé křečovitě pózovali, ale z většiny obrázků číšela uvolněná atmosféra, kterou jsem ale teď v kanceláři nějak postrádala. Jelikož zakladatel firmy Linden „Woody“ Wood před dvěma lety zemřel, napadlo mě, že s jeho odchodem z tohoto světa zaměstnanci asi částečně ztratili chuť do života.

Středu nástěnky kraloval skupinový portrét rodiny Woodovy od profesionálního fotografa. Zřejmě ho pořídil v jejich sídle. Zachycoval paní Woodovou, jak sedí v křesle ve francouzském provinciálním stylu, vedle ní stál Linden s rukou spočívající na jejím rameni, a kolem nich byla seskupena pětice potomků. Všichni to už byli dospělí lidé. Lanceho jsem neznala, ale s Ash jsem chodila na střední školu. O rok starší Olive tam chodila také, ale rok před maturitou ji poslali do dívčího internátu. Mám pocit, že v tom figuroval jakýsi skandálek, ale už si napamatuju, o co tenkrát šlo. Nejstarší ze sourozenců byla Ebony. Ted' už jí muselo být dobrých čtyřicet. Kdosi mi myslím říkal, že se provdala za nějakého bohatého plejboje a žije ve Francii. Benjamínkem byl syn jménem Bass, kterému nebylo ještě ani třicet, lehkomyšlný budižkničemu, který to zkoušel jako herec, ale nikam to nedotáhl, i jako muzikant, jenomže zas neměl talent. Podle posledních zpráv žil momentálně v New Yorku. Před osmi lety jsem se s ním párkrát setkala prostřednictvím Daniela, svého bývalého muže, který byl džezovým pianistou. O Lancovi jsem prakticky nevěděla nic.

Když ale o hodinu později seděl naproti mě za svým stolem, leccos jsem se dovtípila. Přihnal se v 9.30. Sekretářka mu sdělila, kdo jsem, Lance se představil a podal mi ruku. Prohlásil, že ještě musí rychle vyřídit jeden hovor a pak se mi hned věnuje. Řekla jsem „Fajn“, takže když jsem ho spatřila podruhé, bylo 10.06. To už byl bez saka, kravatu měl na půl žerdi a knoflíček u krku rozepnutý. Seděl s nohama na stole a obličej se mu ve světle zářivek mastně leskl. Přestože mu nebylo ještě ani čtyřicet, vypadal dost staře. Vznětlivá a nespokojená nátura mu vyryla vrásky kolem úst a zkalila

kdysi jasné hnědé oči, takže působil dojmem člověka, proti kterému se osud spíkl snad už od kolébky. Světle hnědé, teď už řádnoucí vlasy měl sčesané dozadu. Bylo mi jasné, že s tím telefonem to byla kulišárna. Pochopila jsem, že je to člověk, který si potřebuje dodat sebevědomí tím, že nechává jiné čekat. Samolibě se usmíval a energie, která z něj vyzařovala, byla nabitá napětím.

„Za to zdržení se omlouvám,“ řekl. „Co pro vás můžu udělat?“ Rozvaloval se v otáčecím křesle, stehna rozplácá.

„Pokud vím, uplatňujete náhradu škod způsobených nedávným požárem.“

„To ano, jenom doufám, že od vás nedostanu jen spoustu výmluv. Věřte mi, nežádám nic, na co bych neměl nárok.“

Cosí jsem neurčitě zahuhlala a jen se v duchu modlila, aby mu nedošlo, že jsem tu kvůli „podezření z pokusu o pojišťovací podvod“. Tohle tvrdil každý podvodník, se kterým jsem se kdy setkala. A všichni do jednoho podobně farizejsky pohazovaly hlavou. „Moje firma vyžaduje, abych náš rozhovor nahrávala,“ řekla jsem.

„To je v pořádku.“

Začala jsem mluvit do mikrofону, identifikovala se jménem, řekla, že pracuji pro Kalifornskou pojišťovnu, zaznamenala datum a čas rozhovoru, i skutečnost, že mluvím s Lancem Woodem, takto předsedou správní rady a zároveň výkonným ředitelem firmy Wood/Warren sídlem tam a tam, která utrpěla ztrátu té a té povahy.

„Pane Woode, jste srozuměn se skutečností, že tento rozhovor je zaznamenáván na magnetofonový pásek,“ prohlásila jsem pro účely protokolu.

„Ano.“

„Mám tedy vaše svolení náš rozhovor natáčet?“

„Jistě, jistě,“ řekl a kratičkým pohybem ruky naznačil: „Tak nezdržujte.“

Zadávala jsem se na složku s případem. „Můžete mi sdělit okolnosti, za nichž dne devatenáctého prosince tohoto roku došlo k požáru ve skladišti firmy Wood/Warren na

Fairweather Street číslo 606?“

Netrpělivě poposedl. „Víte, já byl sice mimo město, ale podle toho, co jsem slyšel...“ Sekretářská souprava na stole zabzučela. Popadl sluchátko a štěkl do něj jako pes: „Ano?“

Na chvíli se rozhostilo ticho. „Sakra, tak mi ji teda dejte.“ Střelil po mně očima. „Ne, počkejte, moment. Vezmu si to vedle.“ Položil telefon, příkře se omluvil, a vyšel z místnosti. Cvakla jsem knoflíkem, vypnula magnetofon a začala se v duchu probírat všemi dojmy, které jsem si o něm za tu chvilíčku udělala. V pase už začínal nabírat na šířce, gabardénové kalhoty mu nehezky vylézaly výš, košile se mu lepila na záda. Pronikavě čpěl potem, ale nebyl to ten čistě animální pach způsobený tvrdou fyzickou zabíračkou, ale ostrý, trochu odporný odér vyvolaný stresem. Plet' měl sinalou a celý vypadal tak nějak nezdravě.

Počkala jsem patnáct minut a pak se po špičkách přikradla ke dveřím. Recepce zela prázdnotou. Po Lancem Woodovi ani vidu ani slechu, po Heather jakbysmet. Došla jsem ke dveřím vedoucím do kancelářských prostor. V zadní části budovy jsem zahlédla mihnout se kohosi, kdo velice připomínal Ebony. Nemohla jsem si ale být jistá. Od jednoho stolu ke mně zvedla hlavu nějaká žena. Podle jmenovky na desce šlo o Avu Daughertyovou, vedoucí administrativy. Mohlo jí být tak k padesátce. Měla drobný, snědý obličej a zdálo se, že také plastiku nosu. Krátké černé vlasy se leskly nánosem laku. Vypadala namíchnutá, ale možná to bylo tím, že si právě zlomila jeden ze svých krvavě červených umělých nehtů.

„Mám mít schůzku s Lancem Woodem, ale on někam zmizel. Nevíte, kam mohl jít?“

„Je mimo podnik.“ Zkusila prasklý nehet olíznout, jako kdyby chemické složení slin mohlo působit jako lepidlo.

„On odešel?“

„Vždyť říkám.“

„A nezmínil se, kdy se vrátí?“

„Pan Wood se mnou svůj program nekonzultuje,“ prohlásila trochu úsečně. „Pokud mi necháte jméno, jistě se s

vámi spojí.“

„Stalo se něco?“ ozval se čísi hlas.

Obě jsme se ohlédly a zjistily, že ve dveřích stojí tmavovlasý muž. Chování Avy Daughertyové ubralo na konfrontačním charakteru. „Tady máte místopředsedu správní rady,“ řekla, a pak informovala jeho. „Má tu mít schůzku a Lancem, ale ten je mimo podnik.“

„Terry Kohler,“ představil se a napřáhl ruku. „Lancův švagr.“

„Já jsem Kinsey Millhoneová od Kalifornské pojišťovny,“ řekla jsem a potřásla mu pravicí. „Těší mě.“ Stisk horké ruky byl pevný. Měl šlachovitou postavu, tmavý knírek a velké tmavé oči, ze kterých bylo vidět, že je to inteligentní člověk. Nemohlo mu být víc než něco málo přes čtyřicet. Napadlo mě, kteroupak ze sester Woodových si asi vzal.

„O co se jedná? Můžu vám být nějak nápomocný?“

Krátce jsem mu sdělila, co tu dělám, a vyličila, jak mě Lance Wood beze slova vysvětlení opustil.

„A nechcete zatím ukázat skladiště?“ zeptal se. „Alespoň si to tam prohlédnete. Stejně to máte v popisu práce, ne?“

„To bych ráda. Je tu ještě někdo jiný, kdo je oprávněn poskytnout mi potřebné informace?“

Terry Kohler si s Avou Daughertyovou vyměnili pohled, který jsem ale nedokázala dešifrovat.

„Radši si počkejte na Lanceho,“ řekl. „Momentíček, pokusím se zjistit, kam zmizel,“ dodal a zmizel do kancelářského komplexu.

Ani Ava, ani já jsme se nezatěžovaly nějakou konverzací. Ava, která mě ostentativně ignorovala, vytáhla z horní pravé zásuvky tubu, sundala z ní čepičku a na prasklý nehet vymáčkla čirou kapku rychleschnoucího lepidla, ale vzápětí se zamračila, a já sledovala, jak se snaží odstranit dlouhý černý vlas, který v něm uvízl.

Protože jsem neměla co dělat, zaposlouchala jsem se do rozhovoru tří inženýrů, kteří za mými zády nenuceně probírali jakýsi technický problém.

„No, třeba ten výpočet fakt nesedí, ale já si to nemyslím,“ říkal jeden.

„Však to brzy zjistíme,“ vmísil se do toho druhý a všichni tři se zasmáli.

„Vznikla totiž otázka... teda, mě už to napadlo víckrát... co by vyžadovala konverze na pulzní napájení hlavní horké zóny?“

„Záleží na pulzním kmitočtu.“

„Tak deset hertz.“

„Houby.“

„Jakákoli hodnota, která by umožnila modulaci signálu ovlivněného proudovou hodnotou na čidlech. Chápeš, devět desetin sekundy v propustném režimu, jedna v nepropustném. Vem si naměřené hodnoty...“

„Hm. Půl sekundy v propustném, jednu desetinu v nepropustném, to přece nedosáhneš jen tak, ne?“

„Kdepak, řídicí modul dokáže měnit výstupní signál dostatečně rychle. Jenom si nejsem jistý, jak by se to projevilo na encéerku. Totiž na celý kaskádě, jestli by ji to nerozházelo.“

Přestala jsem je poslouchat. Pokud šlo o mě, mohli se klidně dohadovat, jak vyhodit zeměkouli do povětří.

Čekala jsem ještě celých deset minut, než se Terry Kohler znovu objevil. Celý zmatený zavrtěl hlavou.

„Já vážně nechápu, co se stalo,“ prohlásil. „Lance musel nutně mimo podnik a Heather u sebe taky není.“ Zvedl svazek klíčů na kroužku. „Vezmu vás na skladiště sám. Jestli se Heather objeví, řekněte jí, že klíče mám u sebe.“

„Musím si pro fotoaparát,“ řekla jsem. „Nechala jsem ho s kabelkou v kanceláři.“

Trpělivě mě následoval zpátky do kanceláře Lanceho Wooda, kde jsem si vzala fotoaparát, přendala si peněženku do plátěného vaku a kabelku tam nechala.

Společně jsme opět prošli recepcí a kancelářským komplexem. Nikdo sice ani nezvedl hlavu, ale já stejně cítila, jak nás tiše sledují zvědavé pohledy. Připadala jsem si jako v

zámecké obrazárně plné takových těch portrétů, co vypadají, že na vás upírají oči, ať stojíte kde stojíte.

Prošli jsme zadní částí budovy s betonovou podlahou a stěnami z vlnitého plechu, která sloužila jako montážní hala.

Zastavili jsme se pouze jednou, to když mě Terry představil chlapíkovi jménem John Salkowitz. „John je chemik a pracuje pro nás jako konzultant,“ řekl Terry. „Je u firmy už od šestašedesátého. Zodpoví vám jakýkoli dotaz ohledně úpravy materiálů za extrémně vysokých teplot.“

Momentálně mě nic nenapadlo, ledaže bych si nechala vysvětlit, jak to je s tím pulzním napájením horké zóny. To byl fakt kapitální oříšek.

Terry však již pokračoval dál, a tak jsem se rozběhla za ním.

Vpravo byla široká vyklápěcí ocelová vrata, kterými se zavážel materiál a expedovaly hotové pece. Vyšli jsme z budovy a spojovací uličkou se dostali do další ulice.

„Kteroupak ze sester Woodových jste si vlastně vzal?“ zeptala jsem se. „Já chodila do školy s Ash.“

„Olive,“ řekl s úsměvem. „Jakže jste říkala, že se jmenujete?“

Opakovala jsem mu to, a zbytek krátké cesty jsme strávili nezávaznou konverzací. Zmlkli jsme teprve, když se před námi objevila ohořelá kostra skladiště.

KAPITOLA III.

Prohlídka místa požáru mi zabrala tři hodiny. Terry pečlivě odemkl vchodové dveře, ale vzhledem ke spoušti, kterou po sobě požár zanechal, mi ten rituál připadl poněkud směšný. Plášť budovy sice zůstal z valné části zachován, ale první patro se propadlo, takže z přízemí se stala téměř neproniknutelná zmeť zčernalých trosek. Okna žár do jednoho vysklil. Všude se táhly obnažené trubky, na mnoha místech pokroucené tlakem zdi, které se zřítily dovnitř. Ze všech předmětů, které se ještě daly rozpoznat, zbyly jen vyabstrahované základní tvary zcela postrádající jakoukoli barvu či detail.

Jakmile Terry pochopil, že jen tak neskončím, omluvil se a vrátil se do podniku. Vzhledem k tomu, že byl Štědrý den, končila pracovní doba dřív. Řekl mi, že pokud budu včas hotová, moc rád mě mezi sebou uvítají na oslavě při vánočním punči a cukroví. To už jsem měla připravené pásmo, notes, skicář i tužky a v duchu jsem si sestavovala pořadí jednotlivých úkonů, které mě čekají. Poděkovala jsem a v podstatě ani nezaznamenala, kdy vlastně odešel.

Začala jsem kroužit kolem budovy, zjišťovat, kde požár zuřil nejsilněji a zkoumat rámy oken, jestli někde nezjistím stopy po násilném vniknutí. Protože jsem nevěděla, kdy nastoupí demoliční četa, a jelikož jsem nepřišla na žádné zjevné známky zhářství, nenašla jsem jediný důvod, jak by Kalifornská pojišťovna mohla plnění oddalovat. V pondělí ráno jsem ještě hodlala prověřit finanční situaci Lance Wooda, abych se přesvědčila, že k požáru neměl nějaký tajný zistný důvod. Jednalo se o pouhou formalitu, protože už požární inspekce ve svém hlášení zhářství vyloučila. A protože mi bylo jasné, že další příležitost kontroly místa požáru už mít nebudu, udělala jsem si fotografickou dokumentaci. Nafotila jsem dva filmy po čtyřiadvaceti

políčkách.

Pokud jsem to byla schopna určit, ohnisko se pravděpodobně nacházelo na severní stěně, což se shodovalo s teorií, že požár způsobila porucha na elektrickém rozvodu. Musela jsem si to samozřejmě ještě ověřit z výkresové dokumentace, ale byla jsem přesvědčená, že přesně to před svým verdiktem učinila i požární inspekce. Zuhelnatělý povrch dřeva nesl typické stopy prasklinek zvaných „krokodýlí hřbet“. Zuhelnatění bylo nejsilnější a praskliny nejhustší právě v této zadní části budovy. Jelikož horké plyny stoupají a i požár se za normálních okolností šíří vzhůru, je obvykle možné vysledovat postup plamenů, které stoupají, dokud nenarazí na překážku. V takovém případě se pak odkloní do horizontálního směru a hledají jinou cestu, kudy by pronikly výš.

Z vnitřku budovy zbyla víceméně jen hromada popela. Nosné stěny sice požár přežily, ale byly černé a křehké jako škvára. Opatrně jsem si začala klestit cestu ohořelým harampádím a zakreslovat do detailu situaci, zaznamenávat stupeň ohoření, vzhled jednotlivých předmětů i míru jejich zuhelnatění. Každý povrch, na který jsem narazila, potáhl extrémní žár povlakem černi a sinavého popela. Ve vzduchu se snášela směsice dobře známých pachů: spáleného dřeva, sazí, vodou nasáklé izolace i štiplavé vůně chemikálií, které vznikly rozložením běžných materiálů na elementární prvky. Byl tu však i další pach, který jsem nedokázala identifikovat. Pravděpodobně měl souvislost s materiály, které tu bývaly uskladněné. Když jsem předchozího odpoledne volala Lance Wooda, žádala jsem o skladovou dokumentaci. Hodlala jsem si ji prostudovat, jestli se mi nepovede zdroj tohoto zvláštního pachu identifikovat. Nebyla jsem dvakrát nadšená, že musím místo požáru zkoumat, aniž jsem předem promluvila s Woodem, ale protože mi utekl, zdálo se, že nemám příliš na vybranou. Ale třeba se vrátí na vánoční podnikovou party a podaří se mi ho uvtat ke schůzce hned v pondělí po svátcích.

Ve dvě jsem sklapla blok a oprášila si džínsy. Tenisky jsem

měla zapopelené téměř do běla a moc bych se nedivila, kdybych měla umouněný obličej. Přesto jsem byla s vykonanou prací docela spokojená. Firma Wood/Warren si bude muset nechat pořídit několik odhadů, které pak pojišťovna dostane spolu s mým doporučením ohledně platby. Podle standardních měřítek jsem to odhadovala na pět set tisíc plus náhradu za zničené zboží.

Vánoční party už byla v plném proudu. Veselení probíhalo v kanceláři kolem rýsovací desky, které vévodila mísa s vánočním punčem. Uklizené pracovní stoly byly plné mís se studeným nářezem, sýry a krekry, tradičním vánočním dortem i domácím cukrovím.

Jelikož firma měla asi šedesát zaměstnanců, hladina hluku už dosáhla značné výšky, a jak hladina punče se šampaňským základem klesala, nabývala nálada na obrátkách a nevázanosti. Ze závodního rozhlasu duněly vánoční koledy ve stylu reggae.

Po Lancovi Woodovi nebylo pořád ani vidu ani slechu, zato jsem však na konci místnosti zahlédla Heather. Tváře jí od pitiva jen hořely. Pak můj pohled zachytil Terry Kohler a začal si ke mně razit cestu davem. Když se probojoval až ke mně, naklonil se k mému uchu.

„Ještě než začne opravdový tóčo, měli bychom se vám postarat o kabelku,“ řekl. Mocně jsem přitakala a začala se s ním centimetr po centimetru prodírat přijímací kanceláří směrem k Lancově pracovně. Dveře byly dokořán a jeho stůl momentálně sloužil jako bar. Na desce stála spousta lahví, misek s ledem a plastických pohárků, a pokud se alkoholu i šéfova nábytku týče, několik jedinců se chovalo jako doma. Moje kabelka byla zastrčená v úzké mezeře mezi registračkou a příruční knihovničkou přecpanou nějakými technickými příručkami. Uložila jsem fotoaparát a skicář do kabely a hodila si popruh přes pravé rameno. Terry se nabídl, že mi přinese skleničku punče. Na okamžik jsem zaváhala, ale pak jsem souhlasila. Koneckonců, proč ne?

Zpočátku jsem si říkala, že odejdu, jakmile to bude jen

trochu společensky únosné. Necítím se mezi davy zrovna nejlíp a taky jsem tu neznala živou duši. Zůstala jsem ale, protože jsem jednoduše neměla kam jít. Věděla jsem, že víc už oslavám nedám, a tak jsem si řekla, že když už jsem tady, můžu se alespoň trochu povyrazit. Nechala jsem si nalít punč, nabídla si kreky a sýr, snědla jsem pár kousků cukroví s růžovou a zelenou cukrovou polevou, mile se usmívala a vůbec se chovala přátelsky ke každému kolem. Ve tři hodiny, kdy už party skutečně začínala nabírat na obrátkách, jsem se omluvila a zamířila ke dveřím. Sotva jsem se octla na chodníku, zaslechla jsem, jak na mě kdosi volá jménem. Otočila jsem se. Po chodníku se ke mně blížila Heather, v ruce obálku s vyraženým znakem firmy.

„To jsem ráda, že jsem vás ještě chytla,“ řekla. „Mám dojem, že pan Wood si přál, abych vám před odchodem předala tohle. Musel neočekávaně mimo podnik. Našla jsem to na stole v přihrádce pro vyřízení.“

„Díky.“ Otevřela jsem obálku a nahlédla dovnitř: skladové materiály. „Výborně,“ prohlásila jsme v údivu nad tím, že i když se tak rychle vypařil, přece jenom nezapomněl, co mi slíbil. „V pondělí se ozvu a dohodnu si novou schůzku.“

„Ten dnešek nám promiňte,“ prohlásila. „A šťastné a veselé!“ Zamávala a vracela se do kanceláře, kde probíhala oslava. Z otevřených dveří se stejným dílem valily ven kouř a hluk a Ava Daughertyová nás jimi pozorovala, oči zvědavě upřené na obálku od Heather, kterou jsem právě strkala do kabely. Došla jsem k vozu a odjela zpátky do města.

Cestou ke své kanceláři jsem prošla kolem dveří Kalifornské pojišťovny. Vládla za nimi tma. Podobně jako spousta dalších firem, i pojišťovna dnes kvůli vánočním svátkům končila dřív. Odemkla jsem si, hodila slohu na stůl a zkontrolovala telefonní záznamník. Vytočila jsem požární inspekci, abych si v rychlosti prověřila informace, které jsem měla k dispozici, ale náčelník už také odešel. Nechala jsem tam číslo a vzkaz, ať mi zavolá, ale bylo mi řečeno, že s největší pravděpodobností nebude dřív než v pondělí. Ve čtyři

jsem už byla hezky zabeďněná doma, a nevystřčila jsem nos celé svátky.

Na Boží hod jsem sice byla sama, ale nijak jsem nesmutnila.

Další den byla neděle. Uklidila jsem celý byt, šla nakoupit a pak jsem si navařila kotel čaje a četla si.

V pondělí sedmadvacátého mi opět nastala každodenní robota. Posadila jsem se ke stolu a v ne zrovna nejlepší náladě jsem se pokusila převést své poznatky z místa požáru do nějaké koherentní písemné podoby.

Zazvonil telefon. Zadoufala jsem, že je to třeba paní Brunswicková, aby mi sdělila, že těch zabordelených pět tisíc dolarů se už vysvětlilo. „Prosím,“ řekla jsem.

„Ahoj, Kinsey. Tady Darcy. Chtěla jsem jenom vědět, kdy bych si mohla skočit pro tu slohu.“

„Hele, Darcy, máte sotva čtvrt na jedenáct. Ještě se s tím sejřím, jasný?“ Upozorňuju, že jsem nepoužila jiný výraz na „s“, protože vím, jak snadno se Darcy urazí.

„Ten tón si vyprošuji,“ řekla. „Tvrдила jsem Macovi, že tu zprávu ještě nebudete mít, ale on říká, že si stejně musí dřív projít tu slohu.“

„Dřív než co?“

„Co já vím? Od toho tu nejsem, Kinsey. Volám jenom proto, že to mám v poznámkách označeno jako „urgentní“.“

„Jo urgentní. Proč to neřeknete hned? Tak si pro tu ptákovinu přijďte.“

Špatná nálada intuici moc nepodporuje, a protože na mě Darcy tlačila, pořád jsem nebyla schopná určit co mi tu vlastně nehraje. Ráno jsem ze všeho nejdřív vyplnila formulář pro oddělení potírání pojišťovacích podvodů a požádala, aby mi prověřili, jestli na počítači nemají něco na Lance Wooda. Říkala jsem si, že jsem třeba někdy v minulosti už na nějaký požadavek na výplatu pojistky narazila a to mi teď pořád leží v hlavě. Výsledek měl sice přijít za deset dní, ale aspoň se tím pojistím. Nastavila jsem si tabulátory na psacím stroji, nařukala jméno pojištěnce a místo, datum a přesný čas

pojistné události.

Když se dostavila Darcy, aby si slohu odnesla, řekla jsem jí, aniž jsem zdvihla hlavu od práce: „Film jsem cestou do kanclíku zanesla vyvolat. V poledne budou hotové fotky. S Lancem Woodem ani požární inspekci jsem ještě neměla možnost mluvit.“

„Já to Macovi vyřídím,“ pronesla chladně.

No dobře, řekla jsem v duchu. Stejně jsme se nikdy nekamarádili.

Jelikož na formuláři nebyla speciální kolonka ani jiné místo, kde by vyšetřovatel mohl vyjádřit blíže neurčené podezření, sepsala jsem zcela neutrální hlášení. Když jsem skončila, vytočila jsem papír ze stroje, podepsala se, doplnila datum a odložila formulář stranou. Fotky měly být za hodinu, a tak jsem dodělala situační nákres skladiště a připnula ho kancelářskou sponkou k hlášení.

Telefon se znovu rozdrnčel. Tentokrát volal Andy.

„Nemohla byste na chvíli přijít do Macovy kanceláře?“

Potlačila jsem svou podrážděnost, protože jsem si uvědomila, že naštvat si šéfa likvidačního oddělení by nebylo zrovna nejmoudřejší. „Jistě, ale fotky budou až za hodinu.“

„My víme. Přineste, co máte.“

Zavěsila jsem, sebrala hlášení a situačku, zamkla kancelář a vydala se o dveře dál. Co má znamenat to nabubřelé „my“, vrtalo mi hlavou.

Jen jsem vešla do Macovy kanceláře, okamžitě jsem pochopila, že se něco stalo. Maclina Voorhiese znám už deset let, od první chvíle, kdy jsem u pojišťovny začínala. Teď je mu něco přes šedesát a jeho vychrtlá tvář má zarputilý výraz. Na hlavě mu všemi směry jako pampeliščí chmýří trčí řídké šedivé vlasy, uši zdobí masivní lalůčky a mezi černýma očičkami pod naježeným bílým obočím kraluje bambulovitý nos. Je celý tak nějak divně rostlý, protože má čapí nohy a krátký trup, úzká ramínka a paže tak dlouhé, že na sebe nesežene padnoucí sako. Je to mazaný, schopný a bezbarvý člověk, který je velice skoupý na chválu. Jakožto devótní

katolík žije už osmatřicet let v jednom manželství, z něhož vzešlo osm dětí, teď už do posledního odrostlých. Ačkoli jsem ho v životě neviděla kouřit, v zubech věčně drží nedopalek doutníku, takže jeho chrup má barvu zašlé záchodové mísy.

Že je něco v nepořádku mi nenaznačil ani tak jeho výraz, protože Mac se nemračil o nic víc než obvykle, ale Andy, který mu stál po levici. S Andym se příliš nesnášíme ani za těch nejpříjemnějších okolností. Je to dvaatřicetiletý vlezdoprdelka, který se neustále snaží zmanipulovat všechno tak, aby vypadal dobře. Obličej má buclatý jak měsíček, vypadá, jako když ho škrtí límeček, a vůbec se mi ekluje. Někteří lidé na mě prostě tak působí. Momentálně dělal dojem člověka, který je celý na jehlách, a přesto sám se sebou spokojený. Dával si velký pozor, aby se naše pohledy nestřetly.

Mac přestal listovat ve sloze a netrpělivě střelil po Andym pohledem. „To nemáš nic na práci?“

„Cože? Ale jistě. Myslel jsem jenom, že chceš, abych u toho byl taky.“

„Já to zvládnou sám. Už takhle toho máš ažaž.“

Andy zamumlal cosi ve smyslu, že se zrovinka chystal k odchodu, protože má strašně práce. Když se za ním zavřely dveře, Mac zavrtěl hlavou a povzdechl si. Sledovala jsem, jak čvaňhák putuje z jednoho koutku úst do druhého. Mac překvapeně zdvihl hlavu, jako kdyby si teprve teď uvědomil, že tam stojím. „Můžete mi k tomu něco říct?“

Vylíčila jsem, co všechno se až do této chvíle událo, jenom jsem se nezmínila, že než se sloha dostala ke mně, ležela tři dny Darcy na stole. Nešlo ani tak o to, že bych ji chtěla nějak sanovat. V práci je lepší pomocné síly moc nekritizovat. Řekla jsem mu, že za chvíli budu mít k dispozici dva vyvolané filmy, žádný odhad škody se ještě neprováděl, ale pokud jsem schopna posoudit, vypadá celá záležitost na zcela rutinní. Chvíli jsem v duchu zvažovala, zda se mám zmínit o svém nejasném podezření, ale mezi řečí jsem to zase zavrhla. Jelikož jsem pořád nedokázala pojmenovat, co mi na tom

všem vlastně nesedí, řekla jsem si, že nejmoudřejší bude držet se výhradně faktů.

Nehovořila jsem ještě ani půl minuty a Macovu tvář zahalily chmury. Co mě ale nejvíc vylekalo, bylo ticho, které v místnosti zavládlo, když jsem domluvila. Mac obvykle chrlí otázky jako kulomet a miluje křížové výsledky. Málokdy jsem ho viděla jen tak sedět a koukat jako teď.

„Nechcete mi prozradit, o co se vlastně jedná?“ zeptala jsem se ho.

„Vy jste neviděla ten lístek, co je připnutý ke sloze?“

„Jaký lístek? Žádný tam nebyl,“ podivila jsem se.

Podal mi lísteček z vnitropodnikové pošty velký asi osmkrát dvacet, na kterém mi svým kudrlinkovým písmem Jewel vzkazovala: „Kinsey, tohle vypadá dost podezřele. Nemám bohužel čas vysvětlit ti to osobně, ale všechno najdeš ve zprávě požární inspekce. Jestli budeš potřebovat pomoci, máš mu zavolat. J.“

„Ale když jsem slohu dostala, tenhle lístek u ní nebyl.“

„A co zpráva od požárníků. Ta tam taky nebyla?“

„Ale jistě. Tu jsem četla jako první.“

Mac se zatvářil zmučeně. Podal mi slohu, otevřenou na první stránce protokolu požární inspekce. Podívala jsem se na ten důvěrně známý formulář sanitarežského požárního útvaru. Informace o indiciích přesně odpovídaly tomu, jak jsem si je pamatovala. Ale inspekční zprávu jsem viděla poprvé. Vrchní inspektor John Dudley shrnul své hlášení suchým konstatováním, že za nejpravděpodobnější příčinu požáru považuje žhářství. Výstřižek z novin, který jsem teď našla přiložený k materiálům, končil větou ve stejném duchu.

Cítila jsem, jak mi rudnou tváře, ale útroby mi sevřel ledový strach. „Tohle ale není zpráva, kterou jsem dostala já,“ prohlásila jsem. Hlas mi zněl tak divně, že jsem se ani nepoznávala. Mac natáhl ruku a já mu slohu vrátila.

„Ráno jsem měl jeden telefonát,“ řekl. „Prý berete úplatky.“

Vytřeštila jsem oči. „Cože?“

„Chcete k tomu něco říct?“

„To je přece nesmysl. Kdo to byl?“

„To prozatím necháme stranou.“

„Ale prosím vás. Někdo mě obvinil z trestného činu a já chci vědět, kdo to byl.“

Neřekl nic, ale v obličeji se mu rozhostil ten umíněný výraz, který jsem tak dobře znala.

„Dobrá, nechme to plavat,“ ustoupila jsem. Řekla jsem si, že nejlepší bude seznámit se nejdřív se zápletkou a teprve pak si dělat hlavu s postavami. „Copak vám ten neznámý informátor ještě pověděl?“

Opřel se a zadíval se na studený kroužek popela na konci svého doutníku. „Viděli vás, jak od sekretářky Lance Wooda přebíráte obálku.“

„To je kravina. A kdy jako?“

„V pátek.“

Rychle jsem si v hlavě promítla scénu, jak odcházím z továrny a volá na mě Heather. „To byly skladové listy. Požádala jsem Lance Wooda, aby mi je připravil, a on mi je nechal v přihrádce na svém stole.“

„Jaké skladové listy?“

„Jsou přece tady v těch deskách.“

Zalistoval slohou a zavrtěl hlavou. I z místa, kde jsem stála, jsem viděla, že uvnitř jsou k deskám připnuté jen dva či tři volné listy papíru, ale nic, co by připomínalo skladové listy, které jsem osobně procvakla a založila do rychlovazače. Vzhlédl. „A co rozhovor s Lancem Woodem?“

„Ještě jsme spolu nemluvili. Musel odejít, protože mu do toho na poslední chvíli něco vlezlo. Schůzku máme mít dneska.“

„V kolik?“

„To nevím. Ještě jsem mu nevolala. Chtěla jsem nejdřív dopsat tu zprávu.“ Neušlo mi, jak defenzivně zní můj hlas.

„Je to tahle obálka?“ Zvedl tu dobře známou obálku s firemním znakem Wood/Warren. Ted' k němu na přední straně obálky přibyl rukou psaný vzkaz. „Doufám, že to pro

začátek stačí. Zbytek obdržíte dle dohody.“

„Sakra, Macu, tohle přece nemyslíte vážně! Kdybych brala úplatky, proč bych tu obálku nechávala v šanonu?“

Neodpověděl. Zkusila jsem to ještě jednou. „Vy se skutečně – domníváte, že mi Lance Wood dal úplatek?“

„Nedomnívám se vůbec nic kromě jediného. Tohle se musí vyšetřit. Ve vašem a v našem zájmu...“

„Když jsem vzala prachy, kde teda jsou?“

„Nemám ponětí, Kinsey. To musíte vědět vy. Pokud šlo o hotové peníze, ukrýt je není těžké.“

„To bych musela být blázen. To bych musela být padlá na hlavu a on taky. Když mě bude chtít uplácet, myslíte, že bude tak blbej, že mi předá hotové peníze a ještě mi k tomu napíše vzkaz na obálku? Macu, tohle je bouda, kterou na mě někdo ušil. Vždyť to bije do očí!“

„A proč by to dělal?“ Obviňující tón se mu z hlasu vytratil. Zdálo se, že se mi opravdu podařilo nasadit mu brouka do hlavy. „Proč by si s tím dával takovou práci?“

„Co já vím? Možná jsem se jenom chytla do nastražené pasti. Skutečnou obětí je třeba Lance Wood. Vy přece víte, že ničeho takového bych nebyla schopná. Přinesu vám výpis z konta. Můžete si ho prozkoumat drobnohledem. Prohledejte mi matrace, prokristapána...“ Najednou se mi zadrhl hlas.

Viděla jsem sice, jak se jeho ústa pohybují, ale neslyšela jsem vůbec nic. Cítila jsem, jak zacvakla past. Najednou mi bylo alespoň něco jasné. Toho rána jsem přece v poště našla potvrzení, že na mé konto přibýlo pět tisíc dolarů. Proč, to už jsem pochopila.

KAPITOLA IV.

Sbalila jsem si osobní věci a rozpracované případy. Pojišťovna přerušila naše profesionální svazky až do doby, než se celá záležitost kolem firmy Wood/Warren „urovná“, ať už tím bylo míněno cokoli. Do dvanácti jsem měla vyklidit kancelář. Zavolala jsem na centrálu a požádala je, aby mi až do odvolání přepínali hovory domů. Odpojila jsem záznamník a položila ho na poslední krabici, kterou jsem ještě musela snést zadním schodištěm do auta. Bylo mi sice řečeno, abych před odchodem odevzdala klíče, ale tenhle příkaz jsem ignorovala. Neměla jsem v nejmenším úmyslu nacpat jim do chřtánu kartotéku, kterou jsem budovala pět let. Nečekala jsem, že by se Mac v tomto ohledu nějak točil, a mimoto jsem věděla, že nikoho ani nenapadne dát vyměnit zámek. Dobře jim tak. Kromě toho mi stejně skoro žádný zámek neodolá.

Mezitím jsem neustále probírala sled jednotlivých událostí. Sloha s případem Wood/Warren zůstala na mém stole celý víkend, takže k výměně hlášení požární inspekce mohlo dojít kdykoli. Celé dopoledne předtím jsem pracovala jen podle poznámek. Do slohy jsem ani nenakoukla, takže jsem teď neměla ani ponětí, jestli obsahovala i skladové listy. A i kdybych nakoukla, nemusela jsem si toho ani všimnout. Dveře do kanceláře i na balkón neprozrazovaly sebemenší stopy po násilném vniknutí, jenomže v pátek jsem nechala kabelku tři hodiny bez dozoru v kanceláři Lance Wooda. Vzít si z ní klíče a pořídit si duplikát mohl každý. Měla jsem v ní i šekovou knížku, takže člověk nemusel být žádný lumen, aby si sesumíroval, že pachateli stačilo vytrhnout jeden vkladový formulář, vyplnit ho, přiložit pět tisíc a v obálce všechno vhodit do bankovní schránky pro úložky mimo běžnou pracovní dobu. Mou kartu pachatel použít nemohl, protože kód jsem neměla nikde poznačený.

Vyrazila jsem opět na návštěvu firmy Wood/Warren,

hladinu adrenalinu tak vysokou, že mi mozek šrotoval jak šílený. Jakmile jsem pochopila, o co vlastně jde, všechnen vztek ze mě spadl a vystřídala ho chladnokrevná zvědavost. Přímo jsem cítila, jak mě emoce opouštějí a hlavu mám najednou čistou jako příjem na správně vyladěné frekvenci. Kdosi si dal spoustu práce, jen aby mě zdiskreditoval. Jenomže pojišťovací podvod je sakra vážná věc, za kterou lze vyfasovat dva až čtyři roky káznice. Na takový flastr já teda nereflektuju, kamarádi, říkala jsem si.

Když jsem vlítla do přijímací kanceláře firmy Wood/Warren, Heather na mě jen vyděšeně vypoulila oči.

„Je u sebe?“ štěkla jsem.

Zmateně zašilhala po knize návštěv. „Jste prosím objednaná?“ pípla.

„Jako by se stalo,“ řekla jsem. Klepla jsem do dveří a vešla dovnitř. Lance Wood měl právě sezení s Johnem Salkowitzem, tím chemikem, kterého mi posledně představili. Skláněli se nad výkresovou dokumentací něčeho, co vypadalo jako obří špendlík ke kojeneckým kalhotkám.

„Musím s vámi mluvit,“ prohlásila jsem.

Stačilo, aby mi Lance pohlédl do obličeje, a už dával Salkowitzovi najevo, že si to proberou někdy jindy.

Počkala jsem, dokud se za ním nezavřely dveře, a pak se opřela rukama o stůl. „Někdo na nás oba zkouší nějakou křivárnu,“ řekla jsem. Vychrlila jsem, o co se jedná, a šla jsem do takových detailů, že se nezmohl na sebemenší protiargument. Pochopil moc dobře, protože citelně pobledl.

Ztěžka dolehl na opěradlo svého otáčivého křesla. „Ježíšikriste,“ vyhrkl. „Já tomu stejně pořád nevěřím.“ Úplně jsem viděla, jak si v hlavě sumíruje přesně to, k čemu jsem už dospěla sama.

Přitáhla jsem si židli a posadila se. „Proč jste v pátek odpoledne musel tak nahonem zmizet?“ zaútočila jsem. „To přece nebylo jen tak.“

„Proč myslíte?“

„Protože, kdybych pokračovala ve výslechu tak, jak jsem

to měla v úmyslu, zmínil byste se pravděpodobně o tom, že jde o žhářství, a já bych okamžitě pochopila, že ta zpráva požární inspekce je podvrh.“

„Volala mi hospodyně. Procházím právě dost drsným rozvodovým řízením a ona volala, že se domů dostavila Grétička s dvěma chlapy jako hora a stěhovákem. Než jsem dojel domů, dokázala už zlikvidovat obývací a právě se chystala vrhnout na mou pracovnu.“

„A má dost fištróna na to, aby dokázala zaranžovat tuhleto budou?“

„Ale proč by to dělala? V jejím zájmu je, abych normálně žil, pracoval a vydělával jak mourovatý. Už teď jí musím každý měsíc vypláznout přes šest tisíc na alimentech. Pojišťovací podvod je to poslední, co by mi nechala ráda přišít. Kromě toho už od března bydlí v Tulse.“

„Třeba to jen tvrdí.“

„Prosím vás, vždyť je to tůňta. Kdybyste ji znala, pochopila byste, že je schopná leda tak olíznout tužku, když se má podepsat.“

„Přesto ale má někdo zájem vás potopit?“

„A proč myslíte, že mě? Co když skutečným terčem máte být vy?“

„Protože nikdo nemohl s určitostí vědět, že případ dostanu zrovna já. Tyhle věci kolem požárů se přidělují naprosto náhodně, podle toho, kdo je zrovna volný. Kdyby to mělo být namířené proti mně, museli by na to úplně jinak. Nikdo vám přece nevypálí skladiště do základů jenom proto, že bych případ mohla dostat náhodou já.“

„Asi máte pravdu,“ připustil.

Sebral tužku a začal si ji střídavě provlékat mezi prsty jako miniaturní taktovku. Chvilku to své hraní pozoroval a pak po mně hodil záhadným pohledem. „Mám sestru, která se sem před třemi měsíci po letech vrátila z Paříže. Říká se, že hodlá dostat firmu pod svou kontrolu.“

„To myslíte Ebony?“

Zatvářil se překvapeně. „Vyji znáte?“

„Nijak dobře, ale vím, o koho se jedná.“

„Nelíbí se jí, jak firmu vedu.“

„Natolik, aby to na vás ušila?“

Chvilku na mě upíral oči a sáhl po telefonu. „Radši se spojím s právníkem.“

„Já taky,“ prohlásila jsem.

Rozloučila jsem se a zamířila zpátky do města.

Pokud jsem věděla, úřad okresního prokurátora dosud do hry nevstoupil, protože nikdo ve věci neudělal formální podání. Platný příkaz k zadržení musí být založen na vznesení obžaloby opřené o důkazy, že došlo ke spáchání trestného činu, a kromě toho informace a jejich zdroj musí být důvěryhodné. V té chvíli neměl Mac v ruce nic než jeden anonymní telefonát a pár nepřímých indicií. Jednat ale musel, protože pokud se obvinění zakládalo na pravdě, bylo jeho povinností chránit firmu. Došla jsem k názoru, že si nejdřív zpětně, jeden po druhém probere všechny moje případy, jestli někde nenarazí na sebemenší náznak porušení profesionální etiky z mé strany. A že možná i najme nějakou detektivní kancelář, aby se podívala na zoubek jak firmě Wood/Warren a Lancovi Woodovi, tak mně. Opravdu nekonvenční nápad. Začala jsem uvažovat, jak by se pod tímhle drobnohledem jevil můj dosavadní život. Záležitost s pěti tisícovkami by se rozhodně neutajila. Nevěděla jsem, co dělat. Už samotná úločka se jevila dost podezřele, a kdybych se pokusila peníze převést někam jinam, vypadalo by to ještě hůř.

Na zbytek dne mám jen útržkovité vzpomínky. Nejdřív jsem měla pohovor s Lonniem Kingmanem. Je to zástupce ve věcech trestních, pro kterého jsem v minulosti několikrát pracovala. Je mu něco přes čtyřicet a obličejem s hustým převislým obočím a rozpláclym nosem připomíná boxera. Vlasy má věčně rozčepýřené a pokaždé působí dojmem, že je mu sako těsné v ramenou. Měří něco pod 170 centimetrů a váží určitě metr. Chodíme do stejné posilovny, kde ho občas vídám dělat dřepy, přes ramena činku a na každém konci prohnuté tyče místo věder naložené talíře o váze sto

padesát kilo. Jinak vystudoval na červený diplom práva na Stanfordově univerzitě a nosí hedvábné košile s vyšitým monogramem na manžetách.

Právní zástupce je osoba, která dokáže říkat naprosto klidným tónem věci, při nichž se normálnímu člověku chce řvát a trhat na sobě šaty. Podobně jako lékaři, i tihle lidé mají zřejmě pocit, že vám musí do poslední podrobnosti vyličit, co vás za daného stavu věcí čeká a nemine. Když jsem mu vyličila, o co jde, přihodil k pojišťovacímu podvodu ještě dvě další lahůdky, na které jsem se mohla těšit: komplot s Lancem Woodem a napomáhání ke žhářství po činu. A to na mě vypálil jen tak od boku, bez přemýšlení.

Cítila jsem, jak blednu. „Tyhle blbosti na mě netahejte.“

Pokrčil rameny. „Tak bych to hodnotil já, být okresní prokurátor,“ prohlásil nevzrušeně. „Mít všechna fakta, byl bych pravděpodobně schopen rozšířit obžalobu i o další body.“

„Jaká fakta, hergot? Až do vánoc jsem neměla ani tušení, že nějaký Lance Wood vůbec existuje.“

„To je sice hezké, ale můžete to dokázat?“

„Pochopitelně, že ne. Jak asi?“

Lonnie si povzdechla, jako kdyby mi chtěl dát najevo, jak velice si mě bude ošklivit, až budu nosit neforemný trestanecký mundúr.

„Hergot, Lonnie, jak to, že zákon jde vždycky na ruku hajzlíkům? Přísahámbohu, kam se podívám, tam jim všechno projde, kdežto nevinnému zbydou akorát oči pro pláč. Co můžu dělat?“

Usmál se. „Tak tragicky bych to zase nebral,“ řekl. „Radil bych vám držet si Lance Wooda od těla.“

„Jak? Nemůžu přece jen tak sedět na zadku a čekat, až se věci nějak vyvrbí. Potřebuju vědět, kdo mě podrazil.“

„Já přece netvrdil, že byste se o to neměla zajímat. Jste vyšetřovatelka. Tak vyšetřujte. Ale být vámi, byl bych maximálně opatrný. Mít na krku pojišťovací podvod stačí ažaž. Jistě nechcete mít na krku ještě něco horšího.“

Bála jsem se zeptat, co tím myslel.

Odjela jsem domů a vyložila krabice plné materiálů, které jsem si odnesla z kanceláře. Několik minut jsem věnovala nahrávce pozměněného vzkazu na telefonní záznamník a pak jsem zavolala Jonáše Robba z oddělení pohřešovaných osob santaterezského policejního ředitelství. Když se octnu v nesnázích, obvykle se pánské pomoci nedovolávám. Řídím se zásadou, že moderní žena si má pomoci sama. To jsem také hodlala udělat, jenomže jsem pořád nevěděla, kde začít.

S Jonášem jsme se znali asi půl roku, protože nás svedl dohromady jeden případ. Od té doby jsme se občas setkávali, obvykle v mé posteli. Jonášovi je devětatřicet, má přímočarou povahu, umí se o všechno postarat a je s ním legrace. Má modré oči, černé vlasy, v hlavě zmatek a doma manželku jménem Camilla, která ho s železnou pravidelností opouští i s dvěma dcerkami, jejichž jméno si odmítám pamatovat. Že se přitahujeme, jsem odmítala brát na vědomí, jak dlouho to jen šlo, protože (jak jsem si v duchu) tvrdila, nejsem přece takový blázen, abych se zapletla s ženatým chlapem. A pak jednoho dne, kdy přšlo jako z konve a já se zrovna vracela z pohovoru s nepřátelsky naladěným svědkem, jsme se náhodou potkali na ulici. Začalo to popíjením margarit v baru u pláže a pokračovalo tanečky při starých šlágrech Johnnyho Mathise, povídáním, dalšími tanečky a dalším pitím. Někdy při „The Twelfth of Never“ jsem hodila své zásady za hlavu a odjeli jsme ke mně. Při téhle písničce se mi odjakživa podlamovala kolena.

Momentálně jsme byli ve fázi, kterou prochází každý čerstvý vztah, kdy jsou partneři k sobě pozorní, nic neberou za bernou minci, snadno se urážejí, hrozně dychtí toho druhého poznat a zároveň nechat poznat sebe, přitom ovšem neprozradit slabší stránky svého charakteru. Pocit, že riskuju mi dělal ohromně dobře, a proto nám všechno báječně klapalo. Kdykoli jsem si na něj vzpomněla, začala jsem se usmívat jak měsíček, a častokrát jsem se i rozesmála, ale do onoho hřejivého pocitu se vkrádala i zvláštní bolest. Měla

jsem za sebou dvě manželství, která mě dokázala zdeptat víc, než jsem si vůbec troufala připustit. Nejsem už zdaleka tak důvěřivá jako kdysi, a mám k tomu dobré důvody. Jonáš se v tom mezitím plácal podle manželčina momentálního rozpoložení. Nejnovějším zvratem bylo její prohlášení, že chce „otevřené“ manželství, z čehož Jonáš soudil, že sexuální svoboda takového aranžmá má sloužit spíš jí než jemu.

„Pohřešované osoby, seržant Schiffman.“

V hlavě jsem měla chvilku jako vygumováno. „Rudy? Tady Kinsey. Jonáš tam není?“

„Ahoj, Kinsey. Má volno. Jel s rodinou na svátky na lyže. Rozhodl se tak trochu na poslední chvíli, ale měl jsem pocit, že říkal, že ti dá vědět. On ti nevolal?“

„Nevolal,“ řekla jsem. „A nevíš, kdy se má vrátit?“

„Moment, mrknu se.“ Přepnul mě na čekačku a já z automatické hlásky vyslechla, jak sbor Normana Luboffa pěje „Slyš andělských kůrů zvěst“. Copak tam nevěděli, že už je po vánocích? Ve sluchátku cvaklo. „Myslím, že třetího ledna,“ ozval se znovu Rudy. „Chceš mu nechat vzkaz?“

„Řekni mu, že jsem si hodila mašli,“ prohlásila jsem a položila telefon.

Musím se ale přiznat, že jelikož jsem byla v soukromí svého bytu, vhrkly mi do očí slzy a celých šest minut jsem brečela vzteky a bezmocností. Pak jsem se pustila do práce.

Jediná linie protiútok, kterou jsem byla schopná vymyslet, vedla přes Ash Woodovou. Nemluvily jsme spolu už od střední školy, nějakých čtrnáct let. Nahlédla jsem do telefonního seznamu. Našla jsem jak Helenu Woodovou, její matku, tak Lance, ale Ash v něm uvedena nebyla. To znamenalo, že se pravděpodobně přestěhovala nebo vdala. Zkusila jsem Woodovic rodinné sídlo. Telefon zvedla jakási žena. Představila jsem se a sdělila jí, že se snažím sehnat Ash. V podobných situacích mám často ve zvyku lhát, ale tentokrát mi připadalo nejlepší mluvit pravdu.

„Kinsey, jsi to vážně ty? To jsem přece já, Ash. Jak se ti vede?“ zašveholila. Všechny Woodovic holky mají hluboký a

zastřený hlas a téměř zpívají po jižanském způsobu. Je to naprosto nezaměnitelná melodika a není to vůbec afektovaná pomalost, ale jednoduše netečnost. Pokud se nemýlím, jejich matka pocházela z Alabamy.

„Skoro nemůžu uvěřit, jakou mám kliku,“ řekla jsem. „Jak se máš?“

„Holka, život nosí jenom smutné zprávy,“ odpověděla, „a proto jsem tak děsně ráda, že tě zase slyším. Lance říkal, že jsi v pátek byla v továrně. Co se děje?“

„To jsem se právě chtěla zeptat já tebe.“

„Bože můj. Ale hrozně ráda ti všechno vylíčím. Neměla bys čas na oběd?“

„S tebou... vždycky,“ zablekotala jsem.

Navrhla, abychom se sešli ve 12. 30 v hotelu Edgewater, což mi vyhovovalo. Musela jsem se na to ale převléct. Normálně věčně tahám těsné džíny a podle ročního období buď triko a tenisky nebo rolák a holínky. Někdy si vezmu ještě bundu nebo džínovou vestu, a zásadně nosím velkou kabelu přes rameno, ve které občas (ale ne zas příliš často) schovávám svou malou dvaatřicítku. Byla jsem si více méně jistá, že Ashley by se podobně oblečená na veřejnosti nikdy neobjevila, a tak jsem vytáhla své jediné šaty pro každou příležitost, punčocháče a lodičky na nízkých podpatcích. Jednou si už taky musím pořídit něco na sebe.

KAPITOLA V.

Hotel Edgewater se rozkládá na třináctihektarovém pozemku u moře a jeho trávníky sbíhají až na pobřeží. Příjezdovou cestu, která vede necelé tři metry od čáry příboje, chrání zídka z místního lomového pískovce. Hlavní budova je ve španělském koloniálním stylu: tlusté bílé omítnuté zdi, klenuté vchody a hluboko zapuštěná okna. Nízká střecha je z červených tašek. Jako jídelna slouží patio, jehož prosklené stěny chrání hosty před poryvy větru a slunečníky nad stolky poskytují ochranu před slunečním žářem. Celý pozemek má parkovou úpravu, všude je spousta jalovců, palem, ibišků, myrtových keřů a kapradin. Záhony celý rok svítí letničkami sytých růžových, fialových a zlatých barev. Den byl chladný, zatažené nebe bělostné jako led. Na pobřeží dorážel šedozelený příboj jako poslední památka na okraj bouřkové fronty, která už ustoupila k severu.

Zřízenec, který měl na starosti auto, byl příliš diskrétní, než aby byl i jediným pohledem dal najevo, co si myslí o mém otřískaném předpotopním vozítku. Vešla jsem do haly a pustila se širokou chodbou, kterou lemovala sbírka naducaně polstrovaných pohovek prostřídaná fíky. Strop podpíraly dubové trámy, stěny byly do poloviny obložené keramikou a kroky tlumil tlustý běhoun s květinovým vzorem, jehož poupata byla větší než talíř.

Ash, která rezervovala stůl v hlavní restauraci, přišla dříve než já. Když jsem se blížila ke stolu, zvedla nedočkavě hlavu. Od střední školy se příliš nezměnila. Pořád měla narezlé vlasy, širokou, přátelskou tvář s modrýma očima posetou pihami, bílé zuby jako perličky a nakažlivý úsměv. Teprve teď jsem si vzpomněla, že si na parádu nikdy moc nepotrpěla. Měla na sobě modrý vlněný kalhotový komplet vojenského střihu a přes něj tlustou vestu z ovčí kožešiny. Zalitovala jsem, že jsem si nenechala džínu a rolák.

Přestože měla teď asi deset kilo nadváhu, vyskočila při mém příchodu jako srna a vrhla se na mě s prudkostí hravého štěněte. Vždycky v ní byla jakási absolutní bezelstnost. Přestože pocházela z nesmírně bohaté rodiny, nikdy nebyla snob a nechovala se nijak afektovaně. Jestliže Olive působila rezervovaně a Ebony až odrazujícím způsobem nepřístupně, Ash se vždycky chovala naprosto přirozeně. Jedním slovem všeobecně oblíbené děvče. V druhém ročníku jsme spolu seděly v jedné lavici a před hodinou jsme si spolu vždycky bezvadně pokecaly. Ani jedna jsme nepatřily mezi premiantky, sbor oficiálních hecířek sportovních událostí či kandidátky na královnu školních plesů. Naše přátelství, ač opravdové, nemělo dlouhého trvání. Ash mě párkrát pozvala k nim, já ji zase představila své tetičce. Po první návštěvě u nich doma jsem diplomatically pomíjela fakt, že bych ji měla na oplátku pozvat k nám. I když její rodiče i sourozenci se ke mně vždycky chovali hezky, bylo mi jasné, že Ash patří ke společenské špičce, kdežto moje místo bylo o hodně níž. Tenhle rozdíl v postavení mě tak deprimoval, že jsem se jí nakonec začala vyhýbat. Pokud to Ash ranilo, nedala to nikdy na sobě znát. Ale já měla stejně provinilý pocit a tak se mi docela ulevilo, když nás za rok posadili každou jinam.

„Vypadáš bezvadně, Kinsey. Jsem strašně ráda, že ses ozvala. Objednala jsem láhev Chardonnay. Doufám, že nic nenamítáš.“

„Výborně,“ řekla jsem s úsměvem. „Vůbec ses nezměnila.“

„Chceš říct, že mám pořád velký zadek,“ rozesmála se. „Ty jsi zas pořád jako proutek, jen jsem čekala, že přijdeš v džínách. Mám pocit, že v šatech jsem tě snad nikdy neviděla.“

„Řekla jsem si, že budu předstírat, kdovíjaká nejsem dáma,“ prohlásila jsem. „Jak se ti vede? Když jsem tě nenašla v seznamu, myslela jsem, že ses buď vdala nebo odstěhovala.“

„Skutečně jsem tu deset let nebyla. Vrátila jsem se teprve nedávno. A co ty? Pořád nemůžu uvěřit, že děláš soukromého detektiva. Vždycky jsem si říkala, že skončíš ve vězení. Na

škole jsi bývala hrozná rebelantka.“

Zasmála jsem se. Na střední škole jsem mezi holky moc nezapadla a kamarádila jsem se s partou „zídkařů“, jak se říkalo klukům, kteří se scházeli u nízké zídky až na samém konci školního pozemku. „Pamatuješ na Donana, toho kluka se zlatým zubem, co seděl před tebou? Má ve městě gynekologicko-porodnickou praxi. Dal si udělat korunky a zapsal se na medicínu.“

Ash zaúpěla a vzápětí se rozchechtala. „Taky způsob, jak se dostat ženskej pod sukně. A co ten malý černý, co seděl vedle tebe? Jak s ním byla taková sranda. Toho jsem měla ráda.“

„Taky tu ještě žije. Akorát je teď tlustý a plešatý. Má v Bluffs prodejnu s alkoholem. A ta tvoje kamarádka, co věčně kradla po obchodech? Francesca nebo tak nějak.“

„Palmerová. Tak ta má nějakého návrháře nábytku a žije v Santa Fé. Loni jsem tamtudy projížděla, tak jsme se setkaly. Věřila bys, že ji ta kleptomanie ještě nepřešla? Jsi vdaná?“

„Bejvávalo,“ zdvihla jsem dva prsty, abych jí sdělila počet manželů, kteří prošli mým životem.

„Co děti?“ zajímala se.

„Proboha, jen to ne. Na děti já nejsem. Ty nějaké máš?“

„Někdy si to přeju.“ Upírala na mě ty své rozzářené oči a já si najednou uvědomila, že s ní můžu mluvit naprosto o všem.

„Kdy jsme se vlastně viděly naposled? Musí to být hrozně let,“ řekla jsem.

Kývla. „Na oslavě Bassových jednadvacátin v tom snobském klubu pro horních deset tisíc. Bylas tam tenkrát s nejkrásnějším chlapem, jakýho jsem v životě viděla.“

„To byl Daniel,“ řekla jsem. „Manžel číslo dvě.“

„A co číslo jedna? To byl kdo?“

„Na to se potřebuju nejdřív napít.“

Číšník přinesl víno a předvedl jí láhev, aby si zkontrolovala vinětu. Mávla rukou, aby vynechal obvyklý rituál s přičicháváním k zátce a rovnou nám oběma nalil. Všimla jsem si, že se číšník usmívá. Podobně jako většině

ostatních lidí i jemu její dychtivost a odmítání lpět na formalitách připadaly roztomilé. Byl vysoké postavy, asi šestadvacetiletý, a se specialitami šéfkuchaře nás seznamoval tak podrobně, jako bychom si chtěly dělat poznámky. „Dnes bych doporučil mořského okouna se zeleným papričkovým máslem, mírně odušeného s čerstvými rajčaty, citrónovou šťávou a bílým vínem, zdobeného jalapeños a servírovaného s pistáciovou rýží. Dále mohu nabídnout filé z lososa...“ Ash při jeho výkladu téměř kníkala blahem a jen tu a tam ho přerušila, aby se informovala o té či oné nuanci kulinárního charakteru.

Nechala jsem ji, ať rozhodne za mě. Zнала tu všechny číšníky jménem, takže se nakonec s tím naším pustila do sáhodlouhé debaty o zbytku menu. Nakonec se shodli na vařených škeblích ve vývaru s přídavkem pernodu a míchaném bylinkovém salátu s lehkým přelivem. Na téma případného moučníku prohlásila, že když budeme hodné holčičky a všechno hezky spapáme, popřemýšlíme i o něčem sladkém.

Při jídle jsem jí vylíčila, jak jsem se u firmy Wood/Warren octla a jaké nesrovnalosti jsem tam objevila.

„Ach, Kinsey, to je hrůza. Jenom doufám, že ty tvoje problémy nemá na svědomí Lance.“

„Já taky, to si piš. Jaký vlastně je? Byl by schopen zapálit rodinnou firmu?“

Ash nijak nevyskočila, aby ho začala bránit, jak jsem od ní očekávala. „Pokud ano, tak s tím rozhodně neběžel na trh,“ prohlásila.

„To sedí. A nemá na něj někdo spadeno?“

„Nemám ponětí. Ono se to všechno strašně zamotalo, co táta umřel. V obou klucích se šíleně viděl, jenomže Bass byl neumětel a Lance zas jak z divokých vajec.“

„Na to se matně pamatuju. Tvůj otec musel být na mrtvici.“

„No a ne! Víš přece, jak byl staromódní. Pokud jde o výchovu dětí, měl zcela konkrétní představy, jenomže

většinou mylné. Kromě toho neměl ani páru, jak je vštěpovat jiným. Toužil moje bráchy řídit, být pro ně Bůh a hníst je k obrazu svému, jenomže ani tohle neuměl moc dobře. Děti prostě nejsou zaměstnanci firmy. Táta si myslel, že aspoň doma bude mít hlavní slovo on, jenomže to nebyla pravda. Lance i Bass si umanuli, že se jeho vlivu nepodrobí. A Bass kvůli tomu skončil jako budižkničemu.“

„Pořád ještě žije v New Yorku?“

„Ále, občas se tu ukáže – například byl tu asi týden kolem Svátku díkůvzdání – ale většinou pořád někde rajzuje. New York, Boston, Londýn. Strávil rok v Itálii a přísahá, že se vrátí domů. Mám ho sice moc ráda, ale jinak je absolutně k ničemu. Obávám se, že ten se z toho nikdy nevyléčí. Pochopitelně, Lance byl léta taky takový. Oba jsou to chytří kluci, jenomže vždycky byli jenom samá zábava a Lance se kromě toho dostal několikrát do křížku se zákonem. Táta z nich fakt lezl po zdi.“

Přinesli nám škeble. Každá jsme dostaly talíř s horou drobných, perfektně tvarovaných mušlí zahalených ubrouskem, aby vývar zůstal horký. Ash nabodla na vidličku srdíčko mlžího masíčka a s přivřenýma očima si ho položila na jazyk. Při polykání málem omdlela blahem. Sledovala jsem, jak si maže krajíček francouzské bagety máslem a namáčí ho, aby nasákl co nejvíc vývaru. Když se do něj zakousla, vyrazila hluboký hrdelní zvuk. Znělo to jako z videokazety, kterou vám prodají jedině tehdy, když je vám osmnáct pryč.

„Chutná?“ zeptala jsem se suše.

„Aby ne,“ řekla. „Vynikající.“ Teprve pak si uvědomila, že si z ní dělám legraci, ale usmála se a tvářejí rozkošně zrůžověly. „Jednou se mě kdosi ptal, co mám radši, jestli sex nebo horké čokoládové sušenky. Pořád se nějak nedokážu rozhodnout.“

„Vyber si sušenky. K těm nikoho nepotřebuješ.“

Otřela si ústa a upila vína. „Každopádně, posledních šest nebo sedm let před tátovou smrtí víceméně převzal řízení

Lance a projevoval o firmu opravdový zájem. Táta byl bez sebe blahem. Firma, to byl celý jeho život. Nás sice miloval, ale nemohl nás řídit, jako ovládal podnik. Teprve u benjamínka Basse se myslím konečně smířil s myšlenkou, že nástupce prostě mít nebude.“

„A co třeba Ebony?“

„Ale, ta byla do podniku celá divá už jako malá holka, jenomže nevěřila, že by jí ho táta někdy svěřil. Na to byl moc staromódní. Chlap má zanechat firmu nejstaršímu synovi. A bašta. Táta věděl, že Ebony má dobrou hlavu, ale nevěřil, že je dostatečně tvrdá a myslel si taky, že by u toho nevydržela. Ženská se má vdát, rodit děti a utrácet peníze, to byl jeho názor. Stát se členkou luxusního klubu a hrát golf a tenis. A ne se motat mezi chemiky technology a systémovými analytiky. Ebony se dokonce dala zapsat na techniku a chtěla vystudovat, ale táta jí dal jasně najevo, že to jí stejně nepomůže, tak radši ujela do Evropy a vdala se.“

„Čímž se jenom potvrdilo, že pravdu měl on,“ dodala jsem.

„Jistě. V té době taky obrátil a zapřísahal se, že by jí firmu předal, kdyby u toho bývala vydržela. Hrozně ho za to nenáviděla a upřímně řečeno se jí vůbec nedivím. Táta se někdy fakt choval svinsky.“

„Ale teď je zase zpátky, ne?“

„Jo. Vrátila se v srpnu, ale bez Juliana, což není žádná velká ztráta. Takovou nulu skutečně aby pohledal. Nudný a vrták až na půdu. Nechápu, jak to s ním mohla tak dlouho vydržet.“

„Lance tvrdí, že Ebony chce podnik převzít sama.“

„Taky jsem to slyšela, i když tohle není věc, se kterou by se mi zrovna ona svěřovala. Vycházíme spolu docela dobře, ale blízké si nejsme.“

„A co Olive? Ta neprojevila zájem?“

„Jen tak okrajově. Vdala se za jednoho chemika od táty z podniku. Teď sice dělá místopředsedu správní rady, ale když se seznámili, ona ještě studovala a on tam právě začal pracovat.“

„Mluvíš o Terryem Kohlerovi?“

Kývla. „Ty ho znáš?“

„Setkala jsem se s ním v podniku. Jaký je to člověk?“

„Ani nevím. Chytrý. Náladový. Silně citově založený. Docela příjemný, ale trochu suchar. Cokoli dělá, dělá dobře. Musím přiznat, že do sestry je blázen. Zbožňuje i zem, po níž kráčí. Myslím, že se tomu říká být otrocky oddaný.“

„Šťastná to žena. Je ambiciózní?“

„Býval. Svého času se chtěl udělat pro sebe a založit si vlastní firmu, ale zřejmě to nějak nevyšlo. Od té doby ztratil zápal, takže nevím... ale když si člověk vezme šéfovou dceru, třeba ztratí motivaci.“

„Jak vychází s Lancem?“

„Tu a tam se chytanou. Terry se hrozně snadno urazí, znáš ten typ. Nad každou pitominou hned krabatí nos.“

„A co John Salkowitz?“

„Ten je bezvadný. Přesně takhle si táta představoval Lance.“

„Říkalas, že Lance měl párkrát nepříjemnosti se zákonem. O co šlo?“

„Ukradl z podniku nějaké věci.“

„Vážně? A kdy to bylo?“

„Ještě na střední škole. Vykoumal, jak vydělat nějaké peníze, ale nevyšlo to. Byl to školní projekt, na kterém záviselo, jakou známku dostane z ekonomiky. Když poznal, že se mu to celé hatí, ukradl v podniku nějaké zařízení – nešlo o nic velikého – a pokusil se ho prodat jakémusi překupníkovi. Ten dostal strach a zavolal policii.“

„To nebylo zrovna nejchytřejší řešení.“

„Já bych řekla, že právě to namíchlo tátě nejvíc.“

„Ale žalobu nepodal.“

„Blázníš? Samozřejmě, že podal. Prohlásil, že jinak se Lance nepoučí.“

„A poučil se?“

„No, abych pravdu řekla, brzo byl v průšvihu zas. A pak ještě mockrát. Nakonec nad ním táta zlomil hůl a poslal ho do

internátní školy.“

Tím jsme tenhle předmět konverzace vyčerpaly a po zbytek oběda jsme probírali jiné věci. Ve dvě se Ash podívala na hodinky. „Páni, budu muset letět. Slíbila jsem matce, že s ní odpoledne pojedu nakupovat. Pojd' s námi, jestli máš chuť. Jsem si jistá, že tě moc ráda uvidí.“ Zamávala na číšníka, že chceme platit.

„Musím ještě vybavit některé služební věci, ale moc ráda bych si s ní popovídala.“

„Tak zavolej a smluvíme se, kdy k nám přijdeš.“

„Bydlíš pořád na staré adrese?“

„Jenom dočasně. Pořádila jsem si vlastní dům, ale momentálně tam probíhají nějaké úpravy. U matky zůstanu ještě asi šest neděl.“

Když nám přinesli účet, sáhla jsem po kabelce, ale ona jen zamítavě mávla rukou. „Nech to na mně. Naučtuju to firmě jako obchodní oběd. To je to nejmenší, čím se ti za ty nepříjemnosti můžu revanšovat.“

„Tak dík,“ řekla jsem. Vzala jsem si od ní číslo na Ebony domů a vyšly jsme ven. Když zřízenec jako první předjel s jejím vozem, velice se mi ulevilo. Dívala jsem se za ní, jak odfrčela ve své červené alfičce. Pak dovezli vůz mně. Dala jsem zřízenci zbytečně veliké spropitné a opatrně se vsoukala dovnitř. Sedla jsem si jen napůl, abych si v podkolenní jamce neudělala oko na punčoše. Zřízenec přibouchl dvířka a já otočila klíčkem. Nebudete mi to věřit, ale motor okamžitě nastartoval, a mnou projel záchvěv pýchy. Nedlužím za ten krám už vůbec nic a na benzínu mě stojí asi deset dolarů týdně.

Zamířila jsem domů. Když jsem vjížděla do vrat, umíněně jsem ignorovala skutečnost, že všechno kolem mě křičelo prázdnotou. Zimní tráva se zdála střapatá a ze záhonů na mě pokukovaly spící paličky cinií a měsíčků, kterých jako kdyby najednou přibylo. V Henryho domě vládlo ticho a dveře z verandy do kuchyně byly osleplé. Normálně se všude kolem line opojná vůně droždí a skořice. Henry je totiž pekař na

penzi, který ještě nedokázal hodit řemeslo za hlavu, a tak pořád vášnivě hněte těsto a zkoumá, zda je chlebový kvásek dost živý. Pokud není v kuchyni, lze ho většinou najít na zahradě, kde pleje záhonky nebo se povaluje na lehátku a sestavuje si křížovky s tajenkami mnohohrstevnatého významu.

Odemkla jsem dveře svého bytu, a když jsem se převlékla zpátky do džín, nesmírně se mi ulevilo na těle. Vytáhla jsem z kůlny sekačku a oholila trávník, a pak jsem se po čtyřech pustila do vystřihování všech uschlých květů na záhonech. Byla to hrozná nuda, a tak jsem zavezla sekačku zpátky, odešla dovnitř a začala na psacím stroji dělat poznámky. Říkala jsem si, že když už něco vyšetřuju ve svém vlastním zájmu, měla bych to alespoň dělat pořádně. Ale i tahle práce mě neskutečně nudila.

Jelikož U Rosie měli zavřeno, povečeřela jsem doma. Udělala jsem si sendvič se sýrem a kyselou okurkou, na kterém jsem si ohromně pošmákla.

Dočetla jsem špionážní thriller od Lena Deightona, a protože nic jiného ke čtení jsem doma neměla, zapnula jsem svůj přenosný televizorek.

Někdy si tak říkám, jestli si skutečně vždycky ve všem vystačím sama.

KAPITOLA VI.

V úterý jsem hned v šest ráno šla do tělocvičny. Protože jsem nemusela do kanceláře, mohla jsem jít klidně později, ale mám tělocvičnu nejradši hned po ránu. Je poloprázdná, a tudíž je tam klid a žádné fronty na jednotlivá zařízení. Činky jsou ještě hezky srovnané na stojanech, zrcadla čistá a vzduch nepáchne propocenými ponožkami. Posilovací zařízení jsou zvláštní věc – stroje, které lidé vymysleli, aby nahradili tvrdou fyzickou dřinu, již je zbavila průmyslová revoluce. Zdvíhat činky je jako meditace, krátké úseky soustředěné aktivity prokládané relaxací. Dobře se přitom přemýšlí, protože nic jiného v té chvíli člověk stejně nemůže dělat. Začala jsem posilováním břišních svalů. Dala jsem si sérii třiceti pěti sedů, potom třiceti a nakonec pětadvaceti. Pak jsem si upravila zátěž na jednom nautilusu a pokračovala zdvihy v sedě, vždycky tři série po deseti. Zavěsila jsem si dva talíře. Chlapi jich zvedají deset i dvacet, ale já cvičím stejně usilovně a přitom se nechystám na žádné okresní kulturistické přebory.

Přemítala jsem o podrobnostech toho podrazu, který na mě někdo narafičil. Bylo to chytře vymyšleno a záviselo to na nutném souběhu událostí. Tím anonymem, který volal Macovi, musela být Ava Daughertyová, jenomže kdo jí to poradil? Tuhle budu na mě určitě neušila sama. Někdo prostě získal přístup ke složce s případem Wood/Warren, ale i když bylo možné, že klíče od kanceláře si vypůjčil z mé kabelky, kdo z podniku byl natolik informovaný, aby dokázal sepsat falešnou zprávu požární inspekce? Musel to být někdo, kdo znal způsob, jakým se u Kalifornské pojišťovny pracovalo. Vyšetřování pojistných událostí obvykle probíhá podle určitéhoustru a člověk zvenčí prostě neuhlídá, aby sloha obíhala v požadovaném sledu. Zvládla by to Darcy, možná také Andy, a dokonce i Mac. Jenomže proč.

Pokračovala jsem posilováním dvouhlavých a trojhlavých

svalů. Jelikož šestkrát do týdne běhám, do tělocvičny chodím hlavně kvůli PéBéZetku, to jest pažím, břichu a zadku, obvykle třikrát týdně po pětáctyřiceti minutách. V 7.15 jsem byla hotová. Odešla jsem domů, osprchovala se, oblékla si džínsy, rolák a holinky a vyrazila zase ven. Darcy dělala od devíti, ale já věděla, že třikrát v týdnu chodí před prací na snídani do jednoho bistra hned přes ulici. Dává si vždycky kávu a koláč, vybavuje se s lidmi, čte noviny a lakuje si nehty.

Když jsem v 8.00 vešla dovnitř, ještě tam nebyla. Koupila jsem si noviny a usadila se v jednom boxu až vzadu, kde obvykle sedává. U Claudine jsem si objednala snídani. V 8.12 se Darcy objevila, na sobě lehký vlněný kabát. Když mě uviděla, zarazila se, ale pak se rychle vzpamatovala a vklouzla do jednoho boxu na půl cestě. Sebrala jsem šálek s kávou a přisedla si k ní. Úplně jsem v duchu zajásala, když jsem uviděla její kyselý obličej, který prozrazoval, že si uvědomuje, co mám za lubem.

„Neobtěžuju?“ začala jsem.

„Víš, po pravdě řečeno, jsem radši, když mám tuhle chvilku před prací pro sebe,“ odpověděla, ale očima se vyhnula mému upřenému pohledu.

V té chvíli dorazila Claudine s kouřícím talířem naloženým míchanými vejíčky a slaninou, a postavila ho přede mě. Claudine je něco přes padesát, hlas má jak zvon a na lýtkách uzle křečových žil.

„Dobře, Darcy. Tak co to dneska bude? Tvarohový pletýnky už došly, ale schovala jsem ti třešňovej, kdybys měla zájem.“

„Dobře. A malý pomerančový džus.“

Claudine si to napsala a zastrčila bloček s objednávkami do kapsy zástěrky. „Kafe ti přinesu hned.“ Než se Darcy zmohla na nějaký protest, byla ta tam. Viděla jsem, jak se Darcy rozhlíží po nějakém volném místě, ale vypadalo to, že je v pasti, protože bistro se rychle zaplňovalo.

Při jídle jsem ji upřeně pozorovala a doufala, že se mi ji tím podaří vynervovat. Vyklouzla z kabátu a ostentativně

vstala, aby ho mohla řádně složit. Darcy patří k onomu typu žen, kterou by si nějaký módní magazín měl vzít do parády, aby ti jejich experti na vylepšování pochopili, zač je toho loket. Vlasy má jemné jak dětské chmýří, takže vzdorují jakékoli úpravě, vysoké, vystouplé čelo, a bledé modré oči. Plet má mléčně bílou a průsvitnou, takže žilky v obličeji připomínají záhyby nevyžehleného prádla. Slyšela jsem, že Darcy chodí s jedním pošťákem, který bokem prodával drogy, a tak mě občas napadlo, že největší inkaso má z dobírky. Pochopila jsem, že jsem jí zkazila celý den, a o to víc mi to chutnalo.

„Asi už víte, že mám průšvih.“

„Cvrlikají si to už i vrabci na střeše,“ řekla.

Otevřela jsem plastickou vaničku s porcí rosolu z červených hroznů a namazala si polovinu obsahu na trojúhelník topinky z celozrnného chleba.

Objevila se Claudine se šálkem, talířkem a konvicí kávy. Darcy se moudře rozhodla, že bude mlčet, dokud nám oběma Claudine nenaleje. Když odešla, nasadila ctnostný výraz a její obličej jako chameleon prodělal změnu od zármutku k vážnému zamyšlení. Docela jí to slušelo. Darcy je vysazená na pastelové barvy, jelikož se zřejmě domnívá, že vybledlé odstíny ji dělají přitažlivější než syté barvy. Měla na sobě bledě žlutý svetr zhruba onoho odstínu moči, který podle mých zkušeností nikdy nevěstí nic dobrého. Ale růžová barva jí do tváře vehnala trochu života.

Naklonila se ke mně. „Já vám nic neprovedla,“ řekla.

„Výborně. V tom případě byste mi třeba mohla pomoci.“

„Mac výslovně nařídil, že s vámi nesmíme mluvit.“

„A pročpak?“

„Protože pochopitelně nechce, abyste se dostala k informacím, ke kterým nemáte mít přístup.“

„Jako například?“

„O tom se s vámi nehodlám bavit.“

„A nechcete si poslechnout moji teorii?“ prohlásila jsem mile. Tak trochu jsem čekala, že si zacpe uši a dá se do

hlasitého zpěvu, aby mě přehlušila, ale neušlo mi, že se netváří, jako by ji to absolutně nazajímalo, a to mi dodalo kuráže. „Mám takové podezření, jestli za tím vším nakonec není Andy. Nechápu sice, co z toho má, ale zřejmě jde o finanční zájem. Třeba mu někdo přihrává kšefty nebo mu vyplácí provizi. Samozřejmě mě napadlo, jestli to nejste vy, ale momentálně tomu moc nevěřím. Myslím si, že kdybyste to byla vy, chovala byste se ke mně přátelsky, abyste mě přinejmenším přesvědčila o své dobré vůli.“

Darcy roztrhla sáček s cukrem, nabrala půl lžičky a zamíchala. Pokračovala jsem hlasitě dál, jako by byla moje kamarádka a chtěla mi pomoci.

„Pojišťovna najímá zvenčí i jiné vyšetřovatele, takže si myslím, že do toho mohl spadnout kdokoli z nás. Byl to jednoduše pech, protože jsem byla na forhontě. Ne že by si Andy tak trochu nelebedil. Nikdy mě neměl rád a těžce nesl, že mi Mac pronajal tu kancelář. Chtěl totiž tu příčku zbourat a zabrat tu rohovou místnost pro sebe. Každopádně musím předpokládat, že skutečnou obětí má být Lance Wood, i když pořád ještě nemám tušení proč. Pravděpodobně se do toho pustím z obou konců, jestli se oba směry někde protnou. Měla by to být zábava. Nikdy jsem sama pro sebe nepracovala a tak se docela těším. Ušetřím si taky všechna hlášení.“

Podívala jsem se, co ona na to. Upírala na mě bledé oči a já doslova viděla, jak jí to v hlavě šrotuje.

„No tak, Darcy. Pomozte mi,“ vmlouvala jsem se. „Co můžete ztratit?“

„Vy mě stejně nemáte ráda.“

„Vy mě taky ne. Ale o to přece vůbec nejde. Obě nenávidíme Andyho, a to je to hlavní. Je to křivák.“

„To si pište,“ řekla.

„Ale že s tím měl něco společného Mac, to si nemyslíte, že mám pravdu?“

„To ne.“

„Kdo jiný by to teda mohl být?“

Odkáhlala si. „Andy se mi poslední dobou pořád motal

kolem stolu.“

Mluvila tak tiše, že jsem se musela naklonit. „Pokračujte.“

„Začal toho dne, co Juwel odešla na dovolenou a Mac mu řekl, ať její práci přidělí jiným. Byl to Andy, kdo vás navrhl na ten požár u Wood/Warren.“

„Pravděpodobně se domníval, že se spíš dám zmanipulovat.“

Přišla Claudine s Darcyným džusem a třešňovým šnekem. Darcy ho rozlámala na malé kousky a jeden po druhém si je pečlivě mazala máslem a jedla. Ježíšikriste, řekla jsem si, co kdybych si taky jeden objednala.

Pomalů se rozechřívala, protože Andy ji očividně nemiloval o nic víc, než mě. „Co mě štvete,“ prohlásila, „že jsem měla průšvih u Maca, protože Andy tvrdil, že se mi ta složka válela na stole tři dny, než se dostala k vám. Jenomže to je naprostá lež. Andy si ji vzal domů. Viděla jsem, jak si ji v úterý, jak přišla ta zpráva od požární inspekce, strká do aktovky.“

„A Macovi jste to řekla?“

„Ne. Proč taky? Vypadalo by to, že se jen bráním tím, že se veškerou vinu snažím svalit na něj.“

„Máte pravdu. Já se octla v naprosto stejné pozici,“ řekla jsem. „Podívejte se, pokud Andy tu inspekční zprávu zfalšoval, spáchal tu špinavost doma, nemyslíte?“

„Pravděpodobně.“

„Takže kdybychom trochu hledaly, objevíme třeba nějaký důkaz. Zkusím se u něj doma poohlédnout, když vy uděláte totéž v jeho kanceláři.“

„On se přestěhoval, víte? Doma nebydlí. Už s Janice nežije.“

„Snad se nerozvádí?“

„Už je to tak. Táhne se to celé měsíce. Ona ho pěkně bere u huby.“

„Vážně? To je zajímavé. A kde teda bydlí?“

„V jednom z těch družstevních bytů poblíž Sand Castle.“ Znala jsem to luxusní sídliště o sto šedesáti bytových jednotkách. Bylo v Eltonu, kousek za Colgate, hned naproti

veřejnému golfovému hřišti jménem Sand Castle. „A co kancelář? Našla byste způsob, jak se tam porozhlídnout?“

Teprve teď se poprvé usmála. „Ale jistě. To zmáknou. Patří mu to.“

Napsala jsem si na ni číslo domů a řekla jí, že zavolám. Zaplatila jsem za obě a pakovala se pryč, protože jsem si spočítala, že by nebylo zrovna dobré, kdyby nás spolu někdo viděl. Když už jsem byla ve městě, zaběhla jsem do jedné kreditní kanceláře, kde jsem měla velice diskrétní rozhovor s kamarádkou, která tam dělá u počítače. Před lety jsem pro ni pracovala, když potřebovala prověřit minulost jednoho nesolidního pána, který ji chtěl zbavit starostí, co s úsporami. Měla sice dost peněz, aby mi zaplatila, ale já vytušila, že oběma by nám mohl prospět drobný výměnný obchod. Říká se tomu „profesionální služba.“ Takže jí vždycky proklepnu každého nového chlapa, který jí vejde do života, a ona mi čas od času tajně sjede nějaké ty údaje z počítače. Potíž je v tom, že se musí čekat na periodickou aktualizaci hlavního seznamu, která se dělá obvykle jednou týdně. Poprosila jsem ji o veškeré informace, které dokáže na Lance Wooda sehnat, a ona slíbila, že něco mi dodá už do druhého dne. Nevím, čím to bylo, ale zřejmě instinkt mi napověděl, abych ji požádala, jestli by mi, když už se tím bude zabývat, neprověřila i Andyho Motycku. Věděla jsem, že finanční informace o firmě Wood/Warren si musím obstarat od nějakého místního ekvivalentu poradenské služby Dun & Bradstreet. Nejlepším zdrojem by byla Kalifornská pojišťovna, kde musel Lance Wood bezpochyby vyplnit tisíce dotazníků, než s ním pojistku uzavřeli. Doufala jsem, že i v tomhle ohledu se mi podaří Darcy přesvědčit, aby mi pomohla. Až jsem se divila, jak příjemnější se mi teď zdála, když byla na mé straně. Rozběhla jsem se zpátky ke svému vozu.

Když jsem vyjížděla na parkoviště za budovou, Andy zrovna jel dovnitř. Stál u závory a čekal, až mu stroj označí a vyplivne parkovací lístek. Dělal, že mě nevidí.

Odjela jsem domů. Ve svém životě nijak velkou důležitost

kanceláři nepřipisují. Takových čtyřicet procent práce stejně dělám v křesle, telefon přitisknutý k uchu, a přitom se prohrabuji ve svém archívu. Asi šedesát procent trávím mimo, ale nemám ráda, když nemám ke svým materiálům přístup. Staví mě to tak trochu do nevýhody.

Bylo teprve 10.15 a já měla před sebou ještě celý den. Vytáhla jsem svou malou smith-coronu a začala klepat poznámky na stroji. Když jsem skončila, zakládala jsem chvíli nějaké materiály do registratury, napsala příkazy k proplacení několika splatných účtů, a pak jsem si přerovнала stůl. Nesnáším jen tak posedávat a nic nedělat. Zvlášť když mi hrozí nebezpečí. Zavolala jsem do pojišťovny a dostala od Darcy Andyho novou adresu a telefonní číslo.

Vytočila jsem jeho byt a s úlevou zjistila, že hovory přebírá záznamník. Převlékla jsem se do šedomodrých kalhot s tenkým bílým lampášem a bleďmodré košile se znakem Southern California Services našitým na rukávě. Nazula jsem si černé policejní křusky, které mi zbyly ještě z doby, kdy jsem byla u santaterezské dopravky, připjala si na opasek velký kroužek na klíče na dlouhém řetízku a vzala si podložku s klipsem na psaní, sadu šperháků a univerzálních klíčů. Pohlédla jsem do zrcadla. Vypadala jsem jako uniformovaná úřední osoba, která se chystá provést kontrolu. Čeho, to mi ale nebylo jasné. Mohla jsem klidně odečítat vodoměry a elektroměry a zapisovat si jejich stav. Mohla jsem kontrolovat spadlé telefonní linky a ze svého služebního vozidla přivolávat radiotelefonem opraváře. Skočila jsem do auta a vyrazila k Andyho bytu. Chystala jsem se k takové malé vloupačce.

KAPITOLA VII.

Pod nabubřele se tvářícím jménem Copse v nové městské části Hurstbourne se skrývá zbrusu nové předměstské sídliště. Copse je zastaralý anglický výraz pro remízek, hurst je obyčejný kopec a boume totéž co potok. Všechny tyhle geologické a botanické zázraky se na oněch zhodnocených pozemcích skutečně vyskytovaly, ale stejně jsem nechápala, proč se to tam nejmenovalo prostě V háječku, což by přesně odpovídalo. Jenomže lidi zřejmě nejsou ochotní zaplatit sto padesát tisíc dolarů za příbytek v místě, jehož jméno nezní jako anglosaské dědičné léno. Tahle často velice utilitární sídliště se nikdy nepojmenovávají po Židech nebo Mexičanech. Jestli chcete přijít opravdu kalupem o prachy, zkuste někomu udat Rancho Feinstein nebo Paco Sanchez Park. Američané ze středostavovských kruhů hrozně touží být klasa, kterýžto pojem si absurdně spojují s anglickou šlechtou, takže jsem cestou absolvovala už Essex Hill, Stratford Heights a Hampton Ridge.

Komplex Copse v Hurstbourne byl obehnaný vysokou zdí z hrubého kamene s elektronicky ovládanou bránou, aby se dovnitř nedostal jen tak nějaký pövl. Vedle tlačítkového domácího telefonu byl ve zdi zapuštěn panel se jmény nájemníků. Zámek se odblokoval osobním kódem, který měl každý z obyvatel komplexu přidělený. Vím to zcela bezpečně, protože jsem zkusmo vytřukala několik náhodných číselných sledů a neuspěla. Zajela jsem tedy ke straně a vyčkala, dokud se neobjeví další auto. Řidič namačkal kód, a když se brána otevřela, pověsila jsem se za něj a projela dovnitř. Nespustil se žádný poplašný signál, nevrhli se na mě žádní psi. Podobně jako šlechtický rodokmen, i ostraha zůstala spíš zbožným přáním expertů přes marketing.

Komplex sestával asi z dvaceti domů po osmi bytech. Budovy rámové, bílou barvou zvýrazněné konstrukce byly v

новоanglickém slohu, všude samý ostrý úhel, dělená okna a dřevěný balkónek. Pozemek pořád ještě zdobily platany a eukalypty. Protínaly ho dvě točité cesty, které ale očividně končily vzadu na stejném parkovišti s přístřešky pro auta. Našla jsem volné stání pro návštěvníky, zajela dovnitř a prozkoumala orientační pláněk.

Byt Andyho Motycky měl číslo 144 a naštěstí byl v budově umístěné až v zadní části sídliště. Vzala jsem podložku s notesem a blokem formulářů a baterku, nasadila co možná úřední výraz a vyrazila kolem rekreačního komplexu, bazénu, tělocvičny, prádelny a komerční kanceláře dál. Nikde jsem nenarazila na žádné stopy po dětech a podle prázdných stání jsem usoudila, že většina obyvatel je někde v práci. Náhle. Proniknout dovnitř parta chmatáků, mohli to tu za dopoledne dočista vybílit.

Obešla jsem jakési popelnice v novoanglickém slohu, a po venkovních schodech vyšla do prvního patra budovy číslo 18. Odpočívadlo Andyho sousedů zdobil vzrostlý fíkus a květináče s nejrůznějšími rostlinami. Andyho verandička zela prázdnotou. Neměl ani rohožku. Závěsy byly roztažené a uvnitř nic nesvítilo, nehrála ani televize, ani stereo, nehučel splachovaný záchod. Zazvonila jsem, a zatímco jsem dostatečně dlouhou chvíli čekala, poodešla jsem zkontrolovat sousední byt. Nikde ani známka života. Zdálo se, že mám budovu celou pro sebe.

Zámek na dveřích byl patentního systému Weiss. Probrala jsem se svou sbírkou planžet a pár jich bezúspěšně vyzkoušela. Otevřít takový zámek je pěkná makačka a já věděla, že tam nemůžu postávat donekonečna. Co kdyby někdo přišel a podívil se, proč vergluju v zámku tenkým proužkem kovu a přitom nadávám jak špaček. Pak jsem impulzivně zvedla ruku a zašátrala po horní hraně rámu dveří. Andy mi tam nechal klíč, a tak jsem vklouzla dovnitř.

Strašně ráda šmejdím tam, kde nemám. Vím přesně, jak se cítí domovní lupiči, bytaři a půdaři, kterým prý, jak jsem některé slyšela tvrdit, pumpuje při práci v krvi skoro tolik

adrenalinu jako při sexuálním vzrušení. Srdce mi bušilo jako splašené a připadala jsem si kromobyčejně napružená.

Rychle jsem prošla byt, nahlédla do obou ložnic, šaten i koupelen. V ložnici pána domu jsem otevřela posuvné skleněné dveře, vytáhla žaluzii, vyšla na balkón, který měly obě ložnice společné, a vytyčila si ústupovou cestu pro případ, že by se Andy nečekaně vrátil. Boční stěnu za rohem balkónu pokrývalo dřevěné latění porostlé popínavou buganvilií. Kdybych se octla v úzkých, mohla jsem po něm sjet jako opice a zmizet.

Vklouzla jsem zpátky do bytu a dala se do hledání. Podlaha Andyho ložnice byla hustě posetá špinavým šatstvem, ve kterém si majitel bytu prorazil uzounkou cestičku. Překračovala jsem odhozené ponožky, košile a spodky nejrůznějších vulgárních vzorů. Čisté věci Andy místo v prádelníku skladoval ve čtveřici tmavěmodrých přihrádek z umělé hmoty. Novopečený svobodný pán Andy si musel připadat jako kdysi dávno za univerzitních studií. V žádném kontejneru jsem nenašla nic, co by bylo jakýmkoli způsobem zajímavé. Patnáct minut jsem strávila šacováním po kapsách všech sak, které visely na tyči ve skříni ve zdi, ale objevila jsem jenom pár žmolků, kapesník plný zaschlých soplů a lístek na nevyzvednuté svršky z čistírny. Druhá ložnice byla menší. O jednu stěnu stálo opřené Andyho kolo s prázdnou zadní pneumatikou. Dále tu bylo posilovací zařízení na veslování a osm kartónových krabic, jaké používají stěhováci. Byly dosud přelepené páskou a nenesly žádné označení. Zapřemítala jsem, jakpak je to asi dlouho, co začal Andy a jeho manželka žít odděleně.

S Janice jsem se párkrát setkala na podnikových večírcích Kalifornské pojišťovny a až do této chvíle, kdy jsem na vlastní oči spatřila, co Andymu nechala, jsem o ní neměla příliš valné mínění. Ale ta dáma pana manžela svlékla téměř donaha. Andy si vždycky stěžoval, že příšerně utrácí a nikdy nezapomněl zdůraznit, že nakupuje jen v nejdražších obchodech. To, že z jeho konta mohla platit podle libosti,

samozřejmě symbolizovalo míru jeho životního úspěchu. Teď se ukázalo, že Janice hrála malou domů. Andymu zanechala karetní stůlek, čtyři hliníkové zahradní židle s vyplétanými sedadly, jednu matraci a nějaké příbory s monogramem, které měl zřejmě po matce. Vypadaly, jako kdyby je Janice léta strkala do myčky na nádobí, protože byly celé zašlé a rukojeti měly povrchovou vrstvičku stříbra odřenou až na základní kov.

Skříňky v kuchyni skrývaly papírové talíře, polystyrénové šálky a konzervy dosti ubohého výběru. Ten chlap jedl ještě mizerněji než já. Jelikož sídliště dostavěli teprve nedávno, domácí spotřebiče zářily novotou. Byl tu supermoderní sporák se samočisticí troubou, obrovská lednice (skrývající jen dvanáct plechovek laciného piva) s automatickým výrobníkem ledových kostek, které s železnou pravidelností cinkaly o zásobník, myčka na nádobí, mikrovlnka a zařízení na drcení a lisování odpadků. Mrazák byl nacpaný nízkokalorickými hotovými jídly. Andyho zamilovaná večeře byly zřejmě špagety s kuřetem na divoko po italském způsobu. Vedle ležela láhev akvavitu a krabice na kost zmrzlých čokoládových tyčinek, na kterých si člověk musel nutně vylámat zuby.

Jídelní kout, který byl ve skutečnosti jen prodloužením malého obývacího pokoje, oddělovalo od kuchyně servírovací okénko s bíle natřenými posuvnými dřevěnými dvířky. Byt byl prakticky nezařízený, protože karetní stůlek očividně sloužil nejen k jídlu, ale i k práci. Trůnil na něm telefon s připojeným záznamníkem. Podle indikátoru na něm nebyly nahrané žádné vzkazy. Deska byla posetá potřebami pro psaní na stroji, ale ten jsem nikde neobjevila. Bílá opravná vodička v lahvičce připomínala hustotou už dávno zapomenutý lak na nehty. Koš na papíry byl prázdný.

Vrátila jsem se do kuchyně a otevřela lisovač odpadků. Byl plný, ale odpadky teprve čekaly na dolisování. Opatrně jsem se jimi začala prohrabovat a asi o tři vrstvy níž jsem narazila na zmuchlané listy papíru. Vytáhla jsem polyetylénový pytel

ven a vyměnila ho za nový. Pochybovala jsem, že by si Andy pamatoval, kdy naposled vynášel odpadky. Převážnou část manželského života ho žena zřejmě obskakovala, takže se nejspíš domníval, že domácí práce obstarávají domácí skřítkové, kteří se každou noc vkradou dovnitř a čistí žluté skvrny, které na záchodě zanechal pán domu, kdykoli se náhodou netrefil do mísy. Podívala jsem se na hodinky. Strávila jsem v bytě už pětatřicet minut a nechtělo se mi dál riskovat.

Zavřela jsem balkónové dveře, zamkla je a ještě jednou prošla byt, jestli jsem nic nepřehlédla, a pak jsem s pytlím odpadků v ruce vyšla předními dveřmi ven.

V poledne jsem už byla zpátky doma a seděla jsem na terase za Henryho domem uprostřed odpadků a připadala si jako žebrák, který se chystá k hostině z paběrků, které objevil na smetišti. Naštěstí nebyl odpad z Andyho domácnosti nijak nebezpečně povahy, takže jsem necítila potřebu, než se v něm začnu přehrabovat, skočit si k doktorovi pro tetanovku. Andy měl v mimořádné oblibě nakládané okurky, olivy, ančovičky, feferónky a další pamlsky, na nichž nepřežije jediný bacil. Neobjevila jsem žádný lógr, žádné slupky od pomerančů. Nikde ani stopy, že by někdy jedl taky něco čerstvého. Zato však spousta prázdných plechovek od piva. Dál jsem našla šest krabic od nízkokalorických hotových večeří, tlustou vrstvu reklamní pošty, šest upomínek na nezaplacené účty s červeným nebo růžovým pruhem, pozvánku na piknik od místní obchodní komory, propagační letáček umývárny aut, a také dopis od Janice. Musel ho příšerně rozčítit, protože ho zmačkal do malinké kuličky a ještě do něj kousl. Kulička totiž nesla perfektní otisk jeho chrupu. Janice ho v dopise upomínala o alimenty. Šek přišel už zase pozdě, psala, při čemž slovo zase bylo dvakrát podtržené a s vykřičníkem.

Až na samém spodku pytle jsem objevila prázdnou šekovou knížku, která však obsahovala všechny kontrolní kupóny s číslem konta. Schovala jsem si ji pro pozdější použití, a věnovala se zmuchlaným papírům. Když jsem je

rozbalila a uhladila, zjistila jsem, že se jedná o šest verzí jednoho a téhož dopisu osobě, kterou pisatel oslovoval výrazy jako „andílku“, „moje milovaná“, „světlo mého života“, „miláčku“ a „moje nejdražší“. Zdálo se, že je doslova unesen jejími tělesnými atributy, o intelektuální složce však nikde ani zmínka. Její sexuální apetit dosud natolik rozněcoval jeho zjitřenou fantazii, že se to odrazilo i na množství překlepů, takže pasáže, které evokovaly „společné chvíle“, strávené zřejmě na Štědrý den či jindy během svátků, byly hustě vyixované. Retrospektiva onoho zážitku prozrazovala poněkud chudší zásobu přívlastků, ale pokud se týče sloves, byl Andy zcela přímočarý.

„Koukejme na něj, to je ale divoch,“ zamumlala jsem.

Psal, jak touží, aby mu cosi vysála až do poslední kapky čehosi... příslušné pasáže totiž byly přeškrtnuté xxxxxxxxxx. Zřejmě se jednalo o kytičky, jenomže Andy zjistil, že na tohle jeho botanické znalosti nestačí. Případně sama představa u něj vyvolala emocionální dyslexii. Kromě toho si nebyl docela jistý, jaký tón použít, takže osciloval mezi chrapounskou sprostotou a idealistickým zbožňováním. O poprsí své milované se několikrát vyjádřil takovým způsobem, že mě napadlo, zda by dotyčná neměla navštívit lékaře a požádat o chirurgický zákrok. Bylo to trapné čtení, ale já se se svou povinností statečně vypořádala.

Když jsem skončila, složila jsem všechny papíry do úhledné hromádky, že ji prozatímně založím, dokud se nerozhodnu, jestli některý z nich k něčemu použiju. Pak jsem naházela odpadky zpátky do pytle a odnesla ho do Henryho popelnice. Odemkla jsem byt a zkontrolovala telefonní záznamník. Měla jsem jeden vzkaz.

„Ahoj, Kinsey, tady Ash. Poslyš, včera jsem mluvila s mámou o té záležitosti s Lancem a máma by se s tebou ráda sešla, pokud s tím budeš souhlasit. Až se vrátíš, brnkni mi a domluvíme se. Třeba by to šlo hned dneska odpoledne, jestli se ti to bude hodit. Takže se ozvi a dík. Ahoj.“

Vytočila jsem její číslo, ale bylo obsazeno, a tak jsem se

převlékla do džín a udělala si něco k obědu.

Když jsem se Ash konečně dovolala, matka už držela siestu a nikdo by se ji neodvážil vyrušovat. Dostala jsem ale pozvání, abych ve čtyři přišla na čaj.

Řekla jsem si tedy, že si vyjedu nahoru do hor a v klubu se pocvičím ve střelbě ze své malé jedenatřicítky. Schovávám ji zamčenou v horní zásuvce psacího stolu, zastrčenou ve staré ponožce. Uložila jsem zbraň, zásobník a krabičku nábojů do malého sportovního pytle a hodila ho do kufru svého vozu. Ještě jsem se stavila pro benzín a pak už jsem vyrazila k severu po stojedničce až na křižovatku se stočtyřiapadesátkou, kde jsem odbočila a prudkými serpentinami začala stoupat do hor. Bylo chladno, protože několik dní zcela nečekaně přšelo. Tmavozelená vegetace splývala v dálce s pronikavou modří oceánu. Cáry na zamračené obloze špinavě bílé barvy, jakou má kvetoucí bavlna, připomínaly potřhané plátno na spodku nějaké staré pohovky. Jak se silnice šplhala výš a výš, začala padat mlha. Chvillemi houstla, pak zase řídla, ale všichni řidiči byli nuceni zpomalit a přizpůsobit se té proměnlivé viditelnosti. Přehradila jsem na trojku, pak na dvojku a pustila topení.

Když jsem vyjela až do průsmyku, odbočila jsem na vedlejší silnici, která byla tak úzká, že se na ní dvě protijedoucí auta mýjela jen obtížně, a prudkými serpentinami pokračovala necelý kilometr. Vozovku lemovaly masivní balvany, které v místech, kde je stínily stromy, obrůstaly tmavozeleným mechem. Kmeny virginských dubů s nazelenalým povlakem hub připomínaly barvou měděnku. Vzduch voněl vřesem a vavřínem a tu a tam i kouřem ze spáleného dřeva, který sem zavál od chat v lese pod hřebenem. Tam, kde se silnice otvírala do údolí, zastírala pohled mlha. Široká brána na cestě ke střeleckému klubu stála dokořán. Ujela jsem ještě několik set metrů a zarazila na vyštěrkovaném parkovišti. Až na správcův kombík bylo zcela opuštěné. Byla jsem tu jediný návštěvník.

Zaplatila jsem čtyři dolary a odešla se správcem do budovy

z neomítnutých tvárnic, kde byly šatny a skladiště. Správce sundal ze dveří visací zámek a vytáhl dřevěnou laťku s obdélníkem kartónu na konci. Ke kartónu byl sešívačkou připevněný terč.

„V téhle mlze bude viditelnost nejspíš na draka,“ varoval mě.

„Já to risknu,“ řekla jsem.

Věnoval mi pochybovačný pohled, ale pak mi tyčku vydal a k ní i sešívačku a dva další terče.

Nebyla jsem si zastřílet už celé měsíce, a tak se mi moc líbilo, že mám střelnici celou jen pro sebe. Zvedl se vítr a betonové bunkry, přes které pluly cáry mlhy, připomínaly scénu z nějakého filmového hororu. Postavila jsem si terč na pětadvacet metrů. Do uší jsem si strčila zátky z měkké umělé hmoty a navlékla si chrániče sluchu. Zvuky okolního světa jsem teď vnímala jen jako jakýsi tlumený šum a v hlavě mi zněl jen můj vlastní dech. Připadala jsem si, jako když plavu s hlavou pod vodou. Naplnila jsem zásobník osmi náboji a začala střílet. Každá rána zněla, jako kdyby mi někde za hlavou praskl pout'ový balónek, a poté mě do nosu udeřil zápach spáleného střelného prachu, který doslova miluju.

Odešla jsem se podívat, jak si vedu. Všechny rány šly trochu moc nahoru a doleva. Zakroužkovala jsem těch prvních osm zásahů fixkou a vrátila se k nabíjecímu stolu. Nápis za mou hlavou hlásal: Zde se střílí pro radost a zábavu, pamatuj ale, že stačí chvilková neopatrnost či prostá lidská hloupost, a každý výstřel může být tím posledním. Amen, pomyslela jsem si.

Udusané střeliště přede mnou bylo poseté nábojnicemi jako po bitvě. Já ale každou vystřelenou nábojnici sebrala a zastrčila zpátky do děrovaného polystyrénového bloku, ve kterém jsem měla uložené ostré náboje.

V 15.15 se do mě dala zima a většinu nábojů jsem už stejně vystřílela. Nemůžu říct, že by moje pistolka střílela na pětadvacet metrů kdovíjak přesně, ale aspoň jsem nevyšla tolik ze cviku.

KAPITOLA VIII.

V 15.55 jsem už zahýbala na kruhovou příjezdovou cestu k Woodsovic rodinnému sídlu na sedmiakrovém pozemku nad útesy spadajícími rovnou k Tichému oceánu. Protože se jim od té doby, co jsem u nich byla naposled, stále dařilo, přestěhovali se. Tenhle dům byl obrovitý, ve stylu francouzského baroka. Byla to dvoupodlažní stavba s dvěma bočními křídly zakončenými věžičkou. Hladká štuková fasáda zářila stejně bělostně jako poleva na svatebním dortu, římsu pod střechou i okenní oblouky zdobily štukové girlandy, růžice a lastury, které vypadaly jako z cukrářského tvořítka. Od příjezdové cesty vedla kolem domu na přední stranu, obrácenou k moři, cihlami vydlážděná cestička, po níž se po dvou schodech člověk dostal na širokou, nezastřešenou cihlovou terasu. Stěna byla samé klenuté francouzské okno a na jedné straně končila zimní zahradou, na druhé zasklenou besídkou. Otevřít mi přišla tlustá černoška v bílé zástěrce a já ji jako nějaké zatoulané štěně následovala přes halu dlážděnou velkými bílými a černými mramorovými deskami.

„Paní Woodová prosí, abyste na ni počkala v ranním salóň,“ řekla komorná, a zmizela bez odpovědi. V botách s podrážkou z tlusté surové gumy se na naleštěných parketách pohybovala naprosto nehlučně.

Ale jistě, pomyslela jsem si, doma přece jinde nevysedávám. Jedině v ranním salóň.

Stěny měly meruňkovou barvu, vysoký klenutý strop čistě bílý. Mezi klenutými okny, jimiž do místnosti proudila záplava světla, stály na podstavcích květináče s obřími kapradinami. Nábytek byl ve francouzském provinčním stylu: oválný stůl se šesti židlemi s opěradlem vyplétaným rákosem. Kulatý peršan svítil bledými odstíny broskvové a zelené barvy. Postavila jsem se k jednomu z oken a vyhlédla na ten zvlněný rozlehlý park, který mívají bohatí místo zahrádky. Z

místnosti ve tvaru písmene C se dal přehlédnout kus oceánu i hor, takže okna tvořila jakousi cykloramou. Nebe a moře, borovice, výsek města, oblaka halící vzdálené hory, celá série obrazů zasazených do rámečků jednotlivých oken. Proti tmavým kopcům na severu se ostře odráželi bílí rackové, kteří neúnavně kroužili vzduchem.

Na bohatých mám nejradši ticho, které v jejich domech panuje. Můžou za to ty obrovské prostory. Za peníze si člověk může koupit světlo a vysoké stropy, a tam, kde by normálně bylo jedno okno, si jich může dovolit šest. Na skle nebyla ani šmouha, ani smítko prachu, a štíhlé kroucené nohy židlí neunesly jedinou známku okopání. Pak jsem zaslechla jakýsi lehounký šustot a komorná do pokoje vtlačila servírovací stolek se stříbrnou čajovou soupravou, mísou lahůdkových sendvičů a horou zákusků a pečiva, které kuchařka pravděpodobně zrovna vytáhla z trouby.

„Paní Woodová přijde za okamžik,“ prohlásila komorná.

„Díky,“ řekla jsem. „Mimochodem, je tu někde klozet?“ Slovo „záchod“ mi připadalo příliš hrubé.

„Jistě, madam. Musíte doleva do haly a pak první dveře vlevo.“

Odplížila jsem se na onu místnost, zamkla se a se zoufalstvím na sebe pohlédla do zrcadla. Samozřejmě, že jsem byla nevhodně oblečená. Pokud se týče šatů, nikdy se netrefím správně. Na oběd do hotelu Edgeware jsem se dostavila ve svých univerzálních společenských šatečkách, zatímco Ashley měla na sobě něco, v čem by se dalo klidně jít na lov. Teď jsem pro změnu přišla v tak ležérním kompletu, že jsem vypadala jako vandrák. Nechápala jsem, kam jsem dala hlavu. Věděla jsem sice, že Woodovi jsou bohatí, ale neuvědomila jsem si, jak moc. Mám problémy s tím, že prostě nedokážu být klasa. Vyrostla jsem v dřevěném rodinném domku s bílou omítkou a dvěma ložnicemi, který měl i s verandičkou zadrátovanou pletivem všeho všudy nějakých pětasmadesát čtverečních metrů. Zahrádku tvořila nudle odrbané suché trávy obklopená bílým laťkovým plůtkem,

který se kupuje za hotový na metry ve stavebninách a pak se jen zarazí podle potřeby do země. Tetiččinu představu zahradního solitéru splňoval růžový plameňák na jedné noze. Byl z umělé hmoty a já až do dvanácti let myslela, kdovíjaké to není úmo.

Snažila jsem se nedívat kolem sebe, ale ty spousty mramoru, bleděmodrého porcelánu a pozlacených kohoutků a serepetiček se nedaly přehlédnout. V mělké misce spočívalo šest kousků mýdla ve tvaru drozdího vajíčka. Každé vypadalo, jako by se ho nikdy nedotkla lidská ruka. Vyčůrala jsem se a pak jsem si jen opláchla ruce, protože jsem tu nechtěla nic znesvětit dotykem, ruce jsem si pak jen oklepala. Froté ručníky vypadaly, jako kdyby z nich právě odstříhli visačku. Vedle umyvadla ležely čtyři další složené ručníky pro hosty, ale já nebyla tak hloupá, abych naletěla. Kampak bych asi použitý ručník odložila? Do koše na odpadky? Jenže tihle lidé přece žádné odpadky neprodukují. A tak jsem si nakonec otřela ruce o džínsy a vrátila se do ranního salónu se zavhlou zadnicí, takže jsem se bála posadit.

Za chvíli se dostavila paní Woodová zavěšená do Ashley. Kráčela pomalu a trhaně, jako kdyby měla na nohou místo bot potápečské ploutve. S překvapením jsem si uvědomila, že už jí musí být přes sedmdesát. To znamenalo, že měla děti hodně pozdě. Tady v Kalifornii sedmdesátka nic neznamena. Lidé tu stárnou daleko pomaleji než v ostatních končinách Ameriky. Snad je to tím, jak zarputile drží dietu a cvičí, snad za to může obliba kosmetického lékařství. A nebo máme ze stárnutí takovou hrůzu, že jsme ho dokázali mentálně zastavit. Paní Woodová ale tenhle fígl zřejmě neznala. Léta ji porazila na body, takže se jí teď už jen třásla kolena a ruce, čímž se zřejmě dost hořce bavila. Zdálo se, že se pozoruje, jako kdyby prodělávala seanci, při které duše vystoupí z těla.

„Nazdar, Kinsey. To už je tak dávno, co jsme se viděly naposled,“ řekla, zvedla obličej a blýskla po mně tmavýma očima, Veškerá energie, která opustila její údy, se teď soustřeďovala v očích. Měla vysedlé lícni kosti a mohutnou

čelist. Kůže v obličeji jí visela v záhybech připomínajících jako hedvábný papír tenoulinkou kozinku, celou pomačkanou a svrastělou. S léty zežloutla jako rukavičky z prvních tanečních. Podobně jako Ashley i ona byla mohutná, široká v ramenou i v pase. V mládí zřejmě také bývala rudovláška, ale teď měla na hlavě měkký chomáč bílého chmýří vyčesaného nahoru a sepnutého několika hřebeny ze želvoviny. Oblečená byla fantasticky. Přes rudé hedvábné šaty s vázačkou měla volné tmavomodré kimono. Ashley jí pomohla posadit se do křesla a přitáhla servírovací stůlek blíž, aby mohla vévodit obřadu nalévání.

Ashley se na mě podívala. „Nebo bys radši sherry? Čaj je Earl Gray.“

„Čaj si dám moc ráda.“

Ash nalila tři šálky a Helen nám zatím oběma naložila na talířek pečivo a miniaturní sendviče. Tenké, máslem pomazané krajíčky složené na sebe, ze kterých vykukovaly zelené snítky řeřichy. Výrazkový chleba s kuřecím salátem s kari. Žitný chleba s bylinkovým žervé a uzeným lososem. Za vši tou rituální péčí o detail se skrývalo něco, co mi prozradilo, že ani jedné zhola nevadilo, co mám na sobě nebo jakého jsem společenského postavení.

Ashley mi podala šálek a zářivě se usmála. „Matka i já se v tomhle doslova vyžíváme,“ řekla a na tvářích se jí udělaly dolíčky.

„Je to pravda,“ prohlásila Helen s úsměvem. „Na světě mi ze všech neřesti zbývá už jen jídlo, a tak hodlám neustále hřešit, dokud mi to zuby dovolí.“

Žvýkaly jsme chlebičky, upíjely čaj, smály se a vykládaly si o dávných časech. Helen mi vyprávěla, že jak ona, tak její manžel pocházeli z obyčejných poměrů. Její otec měl ve městě leta železářství. Oba po rodičích zdělili něco peněz, které dali dohromady a někdy ve čtyřicátých letech založily firmu Wood/Warren. Pokud šlo o ně, všechen majetek, který nahromadili potom, byla vlastně zábava. Woody prý bral řízení firmy smrtelně vážně, ale zisky považoval jen za

jakousi šťastnou náhodou. Podle Helen měl životní pojistku na dva milióny dolarů, což považoval za obrovský vtip, protože to prý je jediná investice, o které ví předem, že přinese zisk.

V pět se Ash omluvila a nechala nás o samotě. Helen se najednou změnila. „Teď mi řekněte o té záležitosti s Lancem,“ vyzvala mě bryskně.

Pověděla jsem jí, co se až dosud událo. Ash jí zřejmě všechno vylíčila, ale Helen to chtěla vědět všechno znovu a ode mě.

„Chtěla bych, abyste pracovala pro mě,“ vyhrkla, když jsem skončila.

„To nejde, Helen. Už proto, že můj advokát chce, abych se od Lance držela co nejdál. Přece se nemůžu nechat zaměstnat někým z rodiny. Už takhle to vypadá, jako kdybych brala úplatky.“

„Chci vědět, kdo za tím vším je,“ řekla.

„Já taky. Ale co kdyby se ukázalo, že jde o někoho z vaší rodiny? Neberte to jako urážku, ale vyloučit se to nedá.“

„V takovém případě je třeba s tím rázně skoncovat. Nemám ráda takovéhle podrazy, a zejména na lidi mimo firmu. Budete mě pravidelně informovat?“

„Pokud to bude mít praktický smysl, samozřejmě. Jsem ochotná se s vámi podělit o všechno, co zjistím. Kromě toho poprvé v životě nemám žádného klienta, kterého bych musela chránit.“

„Povězte mi, jak vám můžu pomoci.“

„Pokud vám to nepřipadá moc vlezlé, potřebovala bych od vás podrobnosti Woodyho závěti. Jak se vlastně rozdělil jeho majetek? Kdo teď řídí společnost?“

Tváří jí problesklo lehké podráždění. „To bylo jediné, kvůli čemu jsme se hádali. Byl rozhodnutý přenechat firmu Lanceovi, zatímco já byla proti, i když ne z nějakého principu. Zdálo se, že Lance je ze všech dětí nejkvalifikovanější, aby pokračoval po otcově smrti v jeho šlépějích. Ale já měla pocit, že by ho měl vybavit i potřebnými pravomocemi. Jenomže Woody pořád odmítal. Absolutně mu odmítal

přenechat kontrolu.“

„Co tím myslíte?“

„Jedenapadesátiprocentní balík akcií. K čemu mu bude postavení, když mu nedáš potřebnou pravomoc? Prokristapána, nech ho, ať se stará sám, ty dědku! Ale Woody o něčem podobném nechtěl ani slyšet. Dokonce o tom odmítal i uvažovat! Byla jsem bez sebe vzteky, ale ten starý blázen trval na svém. Panebože, ten se ale dokázal zatvrdit, když si jednou vzal něco do hlavy.“

„A čeho se tak bál?“

„Že Lance přivede firmu na mizinu. Někdy Lance skutečně dělá chybná rozhodnutí. Budu první, která to přiznám. Lance postrádá čich na vývoj trhu, jaký míval Woody. Nemá ty pravé vztahy ani s dodavateli, ani se zákazníky, o zaměstnancích nemluvě. Lance je zbrklý a mívá všelijaké grandiózní plány, které nikdy nevyjdou zcela podle jeho představ. Teď už je to s ním lepší, ale těch několik posledních let před Woodyho smrtí strašně vyváděl, protože si vzal vždycky do hlavy nějakou nesmyslnou myšlenku. Dokud žil Woody, dokázal ho zkrotit, ale pořád žil v příšerné hrůze, že Lance jednou udělá katastrofální chybu.“

„Tak proč ho nechal v čele společnosti? Proč ke kormidlu nepostavil někoho, komu věřil?“

„Taky jsem mu to navrhovala, ale nechtěl o tom ani slyšet. Musel to být některý z našich synů a v tom případě byl logickou volbou Lance. Bass... přece ho znáte, ten nikdy netoužil kráčet v otcových šlépějích, a když tak jenom do banky.“

„A co Ebony? Ash se zmínila, že měla o podnik zájem.“

„To zřejmě ano, ale v době, kdy Woody pořizoval poslední vůli, žila v Evropě a nejevila žádné známky toho, že by se toužila vrátit.“

„Jak se tedy akcie rozdělily?“

„Lance má osmačtyřicet procent, já devět, náš právník tři a Ebony, Olive, Ash a Bass po deseti.“

„Dost zvláštní podílnický systém, nemyslíte?“

„To proto, aby Lance nemohl dělat závažná rozhodnutí sám. Aby získal majoritu, musí přesvědčit alespoň jednoho z nás ostatních, že to, co navrhuje, je dobrý obchod.

Většinou může dělat, jak uzná za vhodné, ale když jde do tuhého, můžeme se kdykoliv spojit a přehlasovat ho.“

„To ho musí strašně štvát.“

„Přímo tohle uspořádání nenávidí, ale musím přiznat, že začínám chápat, o co Woodymu šlo. Jenomže Lance je ještě mladý a trochu nezkušený. Až si odbude ještě pár let, uvidíme, jestli se to třeba nezmění.“

„V jakém smyslu?“

„To záleží, co se po mé smrti stane s mým podílem. Woody tohle nechal zcela na mně. Stačí, když Lanceovi odkážu tři procenta akcií, a bude mít většinový podíl. Nikdo mu pak nebude v ničem bránit.“

„Připadá mi to jak vystřižené z připitomělého televizního seriálu.“

„Když na to přijde, dokážu vládnout železnou rukou jako chlap. Kromě jídla mi to ostatně přináší největší potěšení.“

Pohlédla na hodinky, které měla přišpendlené k šatům, natáhla se ke zdi a stiskla knoflík, zřejmě aby přivolala komornou.

„Ted' si musím jít zaplavit. Nemáte taky chuť? Plavky vám půjčíme a já vám budu vděčná za společnost. Míli ještě uplavu, ale vždycky se přitom k smrti nudím.“

„Snad někdy jindy. Pokud mám na vybranou, chodím radši nohama po zemi.“ Vstala jsem a podala jí ruku. „Ta svačina byla vynikající. Děkuju za pozvání.“

„Jen přijďte zas. Kdykoli budete chtít. Já mezitím zařídím, aby vám Ebony a Olive poskytly veškeré potřebné informace.“

„To budu moc ráda. Jen sed'te, najdu cestu ven sama.“

Když jsem kráčela k hale, potkala jsem komornou. Šla proti mně a nesla skládací kolečkové křeslo.

Vchodové dveře za jejími zády se otevřely a dovnitř vešla Ebony. Neviděla jsem ji od svých sedmnácti. Tehdy jí muselo

být pětadvacet, takže mi určitě připadala strašně dospělá a světaznalá. Schopnost odstrašovat druhé jí zůstala. Byla vysoké postavy, hubená jako lunt, s vysedlými lícními kostmi a tmavorudou rtěnkou. Jako uhel černé vlasy měla dramaticky stažené dozadu a svázané na krku stužkou. Do Evropy tenkrát odjížděla jako modelka a ještě teď kráčela, jako kdyby se nesla po molu. Dva roky studovala na Kalifornském polytechnickém institutu, pak školy nechala, zkoušela to jako fotografa, tanečnice, návrhářka i novinářka na volné noze, až nakonec začala dělat manekýnu. Asi šest let byla provdaná za jednoho chlapíka, jehož jméno se v poslední době začalo často objevovat v souvislosti s monackou princeznou Caroline. Pokud jsem věděla, Ebony neměla děti, a upřímně řečeno, ve čtyřicítce mi už na nějaké mateřské touhy nepřípadala.

Když mě zahlédla, zastavila se, a já si chvilku nebyla jistá, jestli si vzpomene, kdo jsem. Uštědřila mi chladný úsměv a vykročila dál ke schodům.

„Nazdar, Kinsey. Pojd' nahoru. Myslím, že bychom si měly promluvit.“

Vydala jsem se za ní. Měla na sobě černý kostým s vycpanými rameny a vosím pasem, zářivě bílou košili a černé lesklé holínky ke kolenům. Podpatky měla tak tenké, že do méně kvalitní podlahy by musely zajet jako nůž do másla. Zahaloval ji oblak jakéhosi velice výrazného parfému, který navozoval atmosféru temných vášní a zblízka byl trošičku nepříjemný. Vůně se za ní táhla jako kouř za nákladákem. Pochopila jsem, že mě brzo bude bolet hlava. Její manýry, vždycky mírně řečeno pánovité, mě štvaly už teď.

V prvním patře byl všude světlebéžový vlněný koberec s vlasem tak hustým, že jsem měla pocit, jako kdybych šla po pláži a bořila se do suchého písku. Chodba byla natolik široká, aby pojala i pohovku a bytelnou starožitnou komodu. Nevím proč, ale dost mě překvapilo, že Ebony žije v rodičovském domě. Ale třeba tu podobně jako Ash bydlela jen dočasně, než si někde najde něco stálejšího.

Otevřela dveře do ložnice a ustoupila, aby mě nechala vejít jako první. Ta se měla dát na školskou dráhu, pomyslela jsem si. Jako ředitelka by s bičíkem dokázala zkrotit každého žáčka. Jakmile jsem vešla dovnitř, zavřela dveře a s rukou za zády stále na klice se o ně opřela. Měla jemnou pleť a její napudrovaná tvář působila dojmem, jako by byla lehce ojíňená.

KAPITOLA IX.

Nahoře vlevo byl z velkého výklenku opatřeného dveřmi vytvořený miniaturní pokoj s dvěma křesly a konferenčním stolem. „Posaďte se,“ řekla.

„Nemohla byste jít rovnou k věci a říct, o co vám jde?“

Pokrčila rameny a odešla na konec místnosti. Pak se sehnula a z broušené dózy na stole si vzala cigaretu. Posadila se do jednoho z čalouněných křesel. Zapálila si. Vyfoukla kouř. Dělal to všechno postupně, jedno po druhém. Bylo to záměrné, aby k sobě neustále poutala pozornost.

Vykročila jsem ke dveřím a otevřela na chodbu. „Děkuju za pozvání. Máte to tady nahoře opravdu moc pěkné,“ řekla jsem a vyšla ven.

„Počkejte, Kinsey. Prosím vás.“ Zastavila jsem se a ohlédla.

„Promiňte. Omlouvám se, bylo to ode mě nezdvořilé.“

„To mi nevadí, Ebony. Jenom sebou račte trochu hodit.“

Věnovala mi mrazivý úsměv. „Tak se přece posaďte.“

Poslechla jsem.

„Nedáte si martini?“ Odložila zapálenou cigaretu do popelníku, otevřela miniledničku zabudovanou v podstavci stolem a vytáhla dvě vychlazené skleničky, džbán s vypeckovanými zelenými olivami a láhev džinu. Po vermutu nikde ani stopa. Nehty měla tak dlouhé, že určitě musely být umělé, alespoň dokázala vytáhnout olivy z džbánu, aniž si omočila prsty. Nabodávala je na ten akrylový dráp jednu po druhé, a já sledovala, jak nalévá džin. Oči jí svítily jako žíznivému na poušti.

Podala mi skleničku. „Co se to vlastně mezi vámi a Lancem stalo?“

„Proč se ptáte?“

„Protože mě to zajímá. Cokoli se týká jeho, týká se i firmy. Chci prostě vědět, co se děje.“ Sebrala zase cigaretu a mocně

natáhla kouř do plic. Pochopila jsem, že jí zmítá jakási nejistota, na kterou platí jen alkohol a nikotin.

„Víš o tom to samé co já. Tak proč se nezeptáte jeho?“

„Říkala jsem si, že byste mi to mohla povědět sama, když už jste tady.“

„Nejsem si jistá, jestli to byl tak dobrý nápad. Domnívá se totiž, že v tom jedete taky.“

Do tváře se jí vrátil úsměv, ale moc vesele se netvářila. „Já v téhle rodině nejedu v ničem. Bohužel.“

Znovu mnou zacloumala netrpělivost, a proto jsem řekla: „Kristepane, pojdte se přestat takhle oťukávat. Já tyhle rozhovory nesnáším. Tak podívejte. Někdo na mě ušil boudu a to se mi nelíbí. Nemám ponětí, proč to udělal, a je mi to taky celkem fuk, ale hodlám zjistit, kdo to byl. V téhle chvíli nepracuju pro žádného klienta, takže si všechny poznatky nechávám pro sebe. Pokud máte zájem o informace, najměte si soukromé očko. Svoje služby jsem si už předplatila sama.“

Její tvář byla náhle jako ze sádry, stejně tvrdá a stejně bílá. Měla jsem pocit, že kdybych natáhla ruku a dotkla se jí, cítila bych, jak se tím vnitřním pnutím uvolňuje teplo. „Doufala jsem, že budete rozumná.“

„Nemám nejmenší důvod. Nechápu, co se děje, ale z toho mála, co jsem zatím mohla sledovat, vím jenom, že se mi to vůbec nelíbí. Co já vím, třeba za vším stojíte sama, nebo alespoň víte, kdo to má na svědomí.“

„Vy si servítky moc neberete, že?“

„A proč bych to dělala? Nemám k vám žádné závazky.“

„Zeptat se snad můžu, ne? Jenomže vy se hned urážíte,“ řekla a zamáčkla cigaretu, kterou ještě nedokouřila ani do půlky.

Měla pravdu. Měla jsem vztek, a přitom jsem vlastně neměla proč. Začala jsem zhluboka dýchat, abych se uklidnila. Ne kvůli ní, ale kvůli sobě. Pak jsem to vzala ještě jednou od začátku. „Máte recht. Vyvádím jak malá. Ani jsem si neuvědomila, jak strašně jsem našťvaná. Zamotala jsem se nějak do vašich rodinných konfliktů, což mi moc nesedí.“

„A jste si opravdu tak jistá, že jde o rodinné konflikty? Co když je za tím někdo, kdo s firmou nemá vůbec nic společného?“

„Jako například?“

„Máme konkurenci jako každý jiný.“ Upila martini a já přímo viděla, jak její ústa ledový nápoj vychutnávají. Měla úzký obličej s jemnými rysy, ale s tou perfektní pletí bez jediné vrásky měl výraz stejně mdlý jako panenka s porculánovou hlavičkou. Buďto si už nechala udělat plastiku, nebo se prostě naučila vytěšňovat jakékoli pocity, jejichž prožitek zanechává stopy ve tváři. Člověk by nikdy neřekl, že jsou s Ash sestry. Ash byla otevřená a prostá, milá, velkorysá, dobrosrdečná holka, která s každým vyšla a všichni ji měli rádi. Ebony, hubená jako lunt, byla věčně nabroušená. Neustále se kontrolovala, držela se zpátky, byla nad každého povznesená a chovala se arogantně. Napadlo mě, jestli rozdíl v jejich povaze nevytvěrá třeba z postavení v rodinné konstelaci. Ebony byla nejstarší dcera, Ash zase nejmladší. Woody s Helen od své prvorozené možná očekávali, že bude dokonalost sama, ale když přišla na svět Ash a po ní i Bass asi ze svých ideálů hodně slevili.

Ebony se dotkla olivy ve skleničce a převalila ji. Pak vrazila nehet do otvoru po pecce, vytáhla zelenou kuličku ven a položila si ji na jazyk. Sevřela rty kolem prstu a slabounce mlaskla. Přišlo mi to trochu obscénní a najednou mě napadlo, jestli si na mně teď nehodlá smlsnout.

„Co vám chtěla matka, to mi asi neřeknete, že?“ začala.

Cítila jsem, že se ve mně zase začíná vařit krev. „Copak v téhle rodině nikdo s nikým nemluví? Pozvala mě na čaj. Vzpomínaly jsme a docela dobře jsme se přitom pobavily. Já za vámi opravdu nehodlám běhat a všechno vám vykládat. Jestli vás zajímá, o čem jsme mluvily, zeptejte se jí. Až zjistím, o co se v tomhle případě jedná, mileráda vám to celé hodím do klína. Ale do té doby nebudu tak hloupá, abych každému vyslepičila, co vím.“

Zřejmě se bavila, protože jsem si všimla, že jí cukají

koutky.

Spolkla jsem, co jsem měla na jazyku, a zeptala se: „Tu cukaturu máte od nervů?“

Rozesmála se. „Promiňte, neposmívám se vám. Ale vy jste byla vždycky taková. Věčně napružená, s totálním nasazením, odhodlaná nedat nikomu nic zadarmo.“

Vyvalila jsem oči, absolutně zmatená, co na to říct.

„Jste profesionálka,“ pokračovala milým hlasem, „a já to naprosto respektuju. Nechci po vás, abyste mi prozradila důvěrné informace. Ale tenhle případ se týká naší rodiny a já chci vědět, o co jde. To je všechno. Pokud vám můžu být nějak nápomocna, stačí říct. A jestliže zjistíte něco, co se nějak týká mé osoby, byla bych ráda, kdybyste mi to řekla. Žádám snad něco výjimečného?“

„Vůbec ne. Promiňte,“ řekla jsem. A začala jsem oklikou, protože jsem se vracela k něčemu, co předtím řekla. „Zmínila jste se, že všechny ty nepříjemnosti může mít na svědomí někdo mimo firmu. Mluvila jste obecně nebo máte snad na mysli někoho konkrétního?“

Mírně pokrčila rameny. „Spíš obecně, i když vím o člověku, který nás příšerně nenávidí.“ Odmlčela se, jako kdyby váhala, jak to říct. „Existuje jeden strojař, který u naší firmy pracoval dlouhá léta. Jmenoval se Hugh Case. Před dvěma lety, defakto několik měsíců před smrtí mého otce spáchal... ehm... sebevraždu.“

„Byla tu nějaká souvislost?“

Zdálo se, že ji to trochu zarazilo. „Myslíte s tátovou smrtí? Ne, to určitě ne, ale dozvěděla jsem se, že Hughova žena si myslela, že za smrt jejího manžela mohl Lance.“

„Jak to?“

„Na podrobnosti se budete muset přeptat někoho jiného. Já v té době byla v Evropě, takže toho moc nevím. Leda to, že umřel na otravu kysličníkem uhelnatým.“ Odmlčela se, zapálila si další cigaretu a pak chvíli ohořelou zápalkou shrabovala popel v popelníku do úhledné hromádky.

„Takže jeho žena měla pocit, že ho Lance k té sebevraždě

dohnal?“

„Ne tak docela. Byla přesvědčená, že ho Lance zavraždil.“

„To snad ne!“

„Víte, Lance totiž mohl mít z jeho smrti největší prospěch. Tehdy kolovaly takové řeči, že Hugh Case hodlá od firmy odejít a založit konkurenční podnik. Byl šéfem našeho výzkumného a vývojového oddělení a zřejmě objevil nějaký nový revoluční postup. Jeho odchod by firmě silně ublížil. V naší branži najdete po celé zemi nanejvýš patnáct společností a takováhle dezerce by nás hodně poškodila.“

„Ale to je směšné. Nikoho přece nezavraždí jenom proto, že chce změnit místo.“

Ebony mírně nadzvedla obočí. „Ledaže tím firmě, od které odchází, zasadí smrtelnou ránu.“

„Poslyšte, Ebony, tomu nevěřím. Proč byste o vlastním bratrovi tvrdila takové věci?“

„Ale já říkám jenom to, co jsem slyšela, Kinsey. Já netvrdím, že to udělal, ale ona ano.“

„Policie to přece musela vyšetřovat. Co vlastně zjistila?“

„Nemám nejmenší ponětí. Musela byste se zeptat tam.“

„Buďte klidná, to taky udělám. Třeba to nebude k ničemu, ale za pokus to stojí. A co se týče paní Caseové, kdepak bych ji našla?“

„Slyšela jsem, že se odstěhovala, ale třeba to není pravda. Představte si, že bývala barmankou. V tom baru na letišti. Třeba vám tam řeknou, kde ji hledat. Jmenovala se Lyda. Lyda Caseová. Jenomže pokud se znovu vdala nebo si vzala zpátky své dívčí jméno, nemám ponětí, jak byste ji mohla vypátrat.“

„Napadá vás ještě někdo, kdo by mohl mít na vašeho bratra pífku?“

„Nenapadá.“

„A co vy? Slyšela jsem, že máte o firmu zájem. Tak proto jste se vrátila?“

„Částečně. Od té doby, co Lance převzal vedení podniku, učinil několik velice nemoudrých rozhodnutí, a tak jsem si

řekla, že je čas vrátit se domů a udělat všechno pro to, abych chránila své zájmy.“

„Co tím chcete říct?“

„Přesně to, co říkám. Lance ohrožuje firmu. Ráda bych ho zbavila vedení.“

„Takže kdyby mu přišli podvod, nijak byste netruchlila.“

„Kdyby to bylo právem, tak ne. Patřilo by mu to. Nijak se neskrývám s tím, že pasu po jeho funkci, ale rozhodně bych to neřešila takhle těžkopádně, pokud snad na něco podobného narážíte,“ pronesla téměř laškovně.

„Děkuji za upřímnost,“ řekla jsem, ale ve skutečnosti mě to dráždilo. Čekala jsem, že zaujme defenzivní postoj, ale ona se místo toho výborně bavila. To, co mě na Ebony vždycky štvalo, byl onen náznak vlastní nadřazenosti, který vyzařovala, ať dělala, co dělala. Ash mi prozradila, že Ebony měla vždycky pověst „nevázané“ dívky. Na střední škole bývala divoká, nezkrotná a vyzývavá, prostě holka, která musí všechno poznat, všechno zkusit. Ve věku, kdy se každý přizpůsobuje ostatním, Ebony si dělala, co chtěla. „Kouřila, provokovala dospělé a tahala se s kdekým,“ tak ji charakterizovala Ash. Už v sedmnácti se naučila nebrat ohled na nikoho kromě sebe, takže teď jakoby z její celé bytosti vyzařovalo opovržení, kterého by se už ani nedokázala zbavit. Její síla spočívala v tom, že neměla sebemenší touhu se někomu zalíbit a absolutně jí nezáleželo na tom, co si o ní druzí myslí. Její společnost byla dost únavná a já se najednou cítila příliš vyčerpaná. Už jsem se ji dál nepokoušela přimět, aby mi vysvětlila, co znamenal ten slabý úsměšek, který jí pohrával na rtech.

Bylo čtvrt na sedm. Ten aristokratický čaj o páté můj plebejský apetit zřejmě moc neuspokojil, protože najednou jsem dostala hlad jako vlk. Kromě toho po martini mě vždycky rozbolí hlava a navíc jsem cítila, že celá smrdím kouřem.

Rozloučila jsem se a zamířila domů, jen jsem se cestou stavila u McDonaldů na dvojitého hamburgera se sýrem,

velkou porci pomfritů a kolu. Říkala jsem si, že teď není vhodná doba, abych své buňky trápila zdravou stravou. Navrch jsem si ještě dala takový ten koláč plněný lepidlem, tak horkým, že vám z něj na patře naskákají puchýře. Prostě mana nebeská.

Po návratu domů se mě zmocnila stejně popudlivá melancholie, která mě tu a tam přepadla od té chvíle, co Henry nasedl na letadlo a odletěl do Michiganu. Nemám ve zvyku smutnit nebo lamentovat nad svou situací, ani na chvílku ne. Jsem ráda, že nikoho nemám. Jsem ráda sama. Zjistila jsem, že samota má ozdravné účinky a existuje spousta způsobů, jak se zabavit. Momentálně mě ovšem žádný nenapadal. Nemůžu říct, že by se mě zmocnila deprese, ale už v osm jsem byla v posteli. Což zrovna není nejlepší vysvědčení pro tvrdou ženskou, která vytáhla do boje s lumpy.

KAPITOLA X.

V jednu odpoledne druhého dne už byla Lyda Caseová na světě. Po telefonu se mi ji podařilo objevit v jednom baru až na letišti v Dallasu, kde zároveň nalévala hostům a třískala mi telefonem s takovou silou, až jsem si říkala, jestli bych zase neměla zajít za svým ušárem. V květnu jsem totiž byla nucená na jednoho maníka střílet z popelnice, a od té doby mi v uších pořád zvoní. Lyda mě v tomhle ohledu moc nešetřila, a než praštila sluchátkem, zařvala mi rovnou do ucha jedno velice sprosté slovo. Měla jsem parádní vztek. Najít ji byla pěkná fuška a to už mi jednou zavěsila.

Začala jsem v deset ráno dotazem u místní odbočky Odborového svazu zaměstnanců restaurací a výčepních, kde mi odmítli cokoli říct. Poslední dobou zjišťuju, že organizace začínají být na podobné dotazy velice háklivé. Dřív stačilo zavolat, a pokud člověk udal důvod, který zněl alespoň trošičku věrohodně, dostal požadovanou informaci vcukuletu. Dneska vám žádné jméno, adresu nebo telefonní číslo nikdo neřekne. Když se na někoho ptáte, nevypáčíte z organizace ani seznam jeho předchozích zaměstnavatelů, ani majetkové podmínky. Dokonce vám ani neprozradí, jestli u nich dotyčný vůbec pracuje. Většinou vám odmítnou potvrdit i skutečnosti, které už máte zjištěné. Na veřejné školy, sociálku i místní vězení prostě zapomeňte. Tam se nikdy nic nedozvíte.

„Jde o důvěrné informace,“ sdělí vám. „Litujeme, ale tyhle věci jsou soukromou záležitostí dotyčné osoby.“

Úředníky a pracovníky pro styk s veřejností a jejich nafoukaný tón přímo nenávidím. Přímo se vyžívají v tom, že vám odmítnou sdělit, co potřebujete vědět. A jsou chytří jak opice. Kecy, které vám ještě před několika lety spolkli i s navijákem, na ně už neplatí. Ale darmo mluvit.

Vzala jsem to obvyklou cestou. Když všechno ostatní selže, je nejlepší zkusit matriku, veřejnou knihovnu nebo

DMV. Tam vám pomůžou. Někdy to chce něco šoupnout, ale proč ne?

Zaběhla jsem do knihovny a začala se probírat starými telefonními seznamy, rok za rokem, dokud jsem na Hughu a Lydu Caseovy nenarazila. Napsala jsem si adresu a s pomocí křížových referencí z místních seznamů jsem si zjistila, koho měli před dvěma lety za sousedy. Začala jsem je obvolávat a pomalu jsem se prokecávala ulicí dál a dál, dokud jsem se nedozvěděla, že po Hughově smrti se prý vdova odstěhovala do Dallasu.

Dělala jsem si trošku hlavu, jestli bude Lyda Caseová v seznamu, ale když jsem zavolala dallaské informace, dostala jsem okamžitě její číslo. Páni, to ale byla zábava. Zkusila jsem číslo vytočit. Po třetím zazvonění to někdo zvedl.

„Haló.“

„Mohla bych mluvit s paní Lydou Caseovou?“

„U telefonu.“

„Opravdu?“ zeptala jsem se. Až jsem se podivila, jak jsem fikaná.

„Kdo volá?“ řekl hlas bezvýrazně.

Protože jsem vůbec nečekala, že se dovolám, neměla jsem připravenou žádnou vhodnou lež, a musela jsem s pravdou ven. Což se ukázalo jako velká chyba. „Jmenuji se Kinsey Millhoneová a jsem majitelka soukromé detektivní kanceláře v Santa Terese v Kalifornii...“

Prásk! Moje audiorecepce středních frekvencí značně utrpěla. Zkusila jsem to znovu, ale nikdo už telefon nezdvihl.

Takže jsem potřebovala zjistit, kde pracuje, ale nemohla jsem přece volat do každého baru v celé oblasti mezi Dallasem a Fort Worthem, pokud ovšem ještě vůbec dělala to, co dřív. Zkusila jsem tedy znovu informace a zjistila si číslo na místní odbočku odborového svazu zaměstnanců hotelů a restaurací. Už už jsem se chystala vytočit první číslici, když mě najednou napadlo, že potřebuju nějakou záminku.

Sedla jsem si a chvíli jsem přemýšlela. Aby moje plánovaná akce dostala alespoň nádech věrohodnosti, mohla

bych se pokusit o Lydino číslo sociálního pojištění. Jenomže to nikdy člověk nesmí chtít od sociálky. V házení klacků pod nohy si nežadají ani s bankami. Nezbyvalo, než tuhle informaci získat prostřednictvím nějakého veřejně přístupného zdroje.

Popadla jsem kabelku, bundu a klíčky od vozu a vyrazila k budově okresního soudu. V suterénu, kam sejde po širokém schodišti s červenými dlaždicemi a starodávným zábradlím z lana tloušťky hroznýše královského, má sídlo registr voličů.

Podle šipek jsem se pustila krátkou chodbou doprava a skleněnými dveřmi vešla do kanceláře. Za pultem pracovaly dvě úřednice, ale ani jedna mi nevěnovala sebemenší pozornost. Na pultě stál počítačový terminál a tak jsem na klávesnici vyťukala jméno Lyda Caseová, na okamžik zavřela oči a pronesla kratičkou modlitbu k bohu byrokracie, ať už to byl kdokoli, protože pokud se Lyda Caseová registrovala jako volič až v posledních šesti letech, číslo legitimace sociálního pojištění mezi údaji nemohlo být. Tahle kolonka se v roce 1976 zrušila.

Na obrazovce naskočilo zelené jméno a po něm řádek za řádkem nabíhaly další údaje. Lyda Caseová se do voličského seznamu poprvé zapsala 14. října 1974. Na poslední řádce bylo uvedeno číslo původního formuláře. Poznamenala jsem si ho a předala jedné z úřednic, která si všimla, že potřebuji pomoc, a přišla k pultu.

Pak zmizela v uličce mezi regály se starými záznamy. Po několika minutách se vrátila, v ruce registrační formulář. V příslušné kolonce se skvělo pečlivě vyplněné číslo legitimace sociálního pojištění. Navíc jsem se dozvěděla, kdy se Lyda Caseová narodila. Když jsem ty údaje zahlédla, rozesmála jsem se. Úřednice se usmívala. Z pohledů, které jsme si vyměnily, jsem pochopila, že máme na některé věci stejný náhled. Já prostě miluju informace. Když tak pátrám po faktech a pomocí hlavy a pera objevuju všelijaké údaje, připadám si někdy jako archeoložka. Začala jsem si dělat poznámky a přitom si tiše pro sebe broukat.

Konečně jsem se mohla dát do práce.

Vrátila jsem se domů, popadla telefon a znovu vytočila místní pobočku odborového svazu zaměstnanců pohostinství.

„Pobočka čtyři devět osm,“ ohlásil ženský hlas.

„Dobrý den,“ zašveholila jsem. „S kým mluvím, prosím?“

„Jsem administrativní referentka,“ řekla žena upjatě. „Mohla byste se laskavě také představit?“

„Ach, promiňte. Jistě. Tady Vicki z Obchodní komory. Adresuju pozvánky na výroční večeři dohlížecího výboru a potřebovala bych vaše jméno, když budete tak laskavá.“

Ve sluchátku se rozlehlo delikátní ticho. „Rowena Feldstaffová,“ řekla nakonec a pečlivě mi to přehláskovala.

„Děkuji vám.“

Vytočila jsem znovu Texas. Telefon na druhém konci čtyřikrát zazvonil, zatímco nějaké dvě ženské se mi pisklavými hlásky do ucha se smíchem vybavovaly o tom, jaké to je v diskotéce Černá díra. Nakonec to někdo zvedl.

„Odborový svaz zaměstnanců hotelů a restaurací, místní organizace tři pět tři. U telefonu Mary Jane. Prosím.“ Měla hebký hlas, mírný texaský akcent a zněla asi tak na dvacet.

„Dobrý den, Mary Jane,“ řekla jsem, „tady Santa Teresa, Kalifornie. U telefonu Rowena Feldstaffová, administrativní referentka svazu zaměstnanců pohostinství, místní organizace čtyři devět osm. Potřebovala bych si zkontrolovat údaje o členství Lydy Caseové, psáno C-A-S-E-ová...“ Zadrmolila jsem datum narození a číslo sociálního pojištění, jako bych je četla ze svých záznamů.

„Dáte mi číslo, kam vás můžu zavolat?“ zeptala se opatrnicky Mary Jane.

„Jistě,“ řekla jsem a nadiktovala jí svoje číslo domů.

Za několik minut se telefon rozdrnčel. Ohlásila jsem se jako odborový svaz zaměstnanců pohostinství, místní organizace čtyři devět osm, a Mary Jane mi ochotně prozradila současného zaměstnavatele, adresu a telefon Lydy Caseové. Pracovala v jednom z barů na letišti Dallas/Forth Worth. Brnkla jsem tam a jakási servírka mi sdělila, že Lyda

nastupuje do práce v 15.00, což bylo 13.00 kalifornského času.

V jednu jsem tam zavolala znovu, ale výsledek byl ten, že citlivost mého sluchu klesla o dalších pár decibelů. Páni, ta mě seřvala. Jestli to tak půjde dál, budu muset brzo nosit naslouchátko, napadlo mě.

Kdybych bývala pracovala pro klienta, namakala bych prostě na letiště a skočila do letadla do Dallasu. Na cizí peníze nejsem skoupá. Když jde ale o moje finance, nechám si nejdřív všechno pořádně projít hlavou, protože nejsem rozmařilec.

Hupsla jsem do auta a zajela na policejní stanici. Jonáš Robb, můj obvyklý zdroj informací, byl momentálně mimo město. Seržant Schiffman, který ho zastupoval, si rád dával velice na čas a v podstatě odmítal obcházet předpisy, takže jsem ho rovnou obešla a zamířila za Emeraldou, což je jedna černoška, která dělá v kartotéce. Přísně vzato není oprávněná informace, které jsem potřebovala, vůbec poskytovat, ale pokud ji nikdo nemůže přistihnout, obvykle pomůže.

V kanceláři jsem se opřela o pult a čekala, až doklepe nějaké interní hlášení. Trvalo jí pěkně dlouho, než se mi věnovala. Pravděpodobně tušila, že mám za lubem nějakou nekalost. Je jí asi čtyřicet let a pleť má středně hnědou, zhruba barvy doutníku. Má lesklé, kratičce sestříhané vlasy, které jsou samá kudrlinka, pod jejichž černí na konečcích prosvítá šedivá. Těch zhruba dvacet kilo nadváhy se jí vrazilo do pasu, břicha a zadku.

„Mhm,“ řekla a přišla blíž. Má tenčí hlásek, než by člověk na ženskou její postavy čekal, navíc dost nosový, a ještě k tomu si slaboulince šlape na jazyk. „Copak byste ráda? Už teď se třesu, co to bude.“

Na sobě měla uniformu tvořenou tmavomodrou sukní a bílou košilí s krátkými rukávy, která na jejích tabákově hnědých pažích působila velice přísným, neposkvrněným dojmem. Odznak našitý na rukávě hlásal Policejní sbor Santa Teresa, i když Emeralda je jenom civilní zaměstnankyně.

„Ahoj, Emeraldó. Jak je?“
 „Mám frmol, tak radši rovnou vyklop, co chceš.“
 „Potřebuju od tebe některé údaje.“
 „Už zas? Jednou mě kvůli tobě fakt vyhoděj. O co jde?“, zahartusila, ale přitom se lstivě usmála, až se jí na tvářích vytvořil náznak důlků.
 „Jednu sebevraždu. Před dvěma lety,“ řekla jsem. „Chlap jménem Hugh Case.“
 Vyvalila na mě oči.
 A já jí, řekla jsem si v duchu. „Ty víš, o koho se jedná?“
 „Jasně, že vím. Překvapuje mě, že ty ne.“
 „To mi teda vysvětli. Já myslela, že šlo o běžný případ.“
 To ji rozesmálo. „Ani náhodou, děvenko. Ani náhodou, kdepak. Kdykoli to jméno poručík Dolan zaslechne, vždycky se znovu rozčílí.“
 „Jak to?“
 „Jak to? Protože se ztratily materiály, tak je to. A vím, že dva zaměstnanci od svatý Terezy kvůli tomu dostali padáka.“
 V městské nemocnici svatý Terezy je i márnice. „A co se vlastně ztratilo?“ zeptala jsem se.
 „Vzorky krve, moči, tkání, prostě všechno. Ale ne jenom k tomuhle případu. Kurýr výsledky toho dne jako vždycky vyzvedl a odvezl je na prokuraturu, jenže od té doby je už nikdo nikdy neviděl.“
 „Kristepane. A co mrtvola? To nemohli vzít nové vzorky?“
 Emeraldá zavrtěla hlavou. „Než se zjistilo, že se výsledky ztratily, Case byl dávno po kremaci. A Caseová nechala popel rozprášit do moře. Myslím, že se tomu říká rozsev.“
 „To si snad děláš srandu.“
 „Kdepak, vážená. Provedla se pitva a doktor Yee podepsal souhlas s pohřbem. Paní Caseová si žádnéj nepřála, takže nechala manžela spálit. Prostě nebylo co zkoumat. Pár lidí bylo na mrtvici. Doktor Yee převrátil špitál vzhůru nohama, ale stejně se nic nenašlo. Poručík Dolan řval jako tygr. Takže se zavedly přísnější regule. Teď už se to stát nemůže.“
 „Ale k jakým závěrům se došlo? Jednalo se o krádež?“

„Vím já? Jak říkám, jelikož se toho tenkrát ztratilo víc, špitál nedokázal říct, jak se to vlastně stalo. Třeba to někdo omylem vyhodil a pak se bál přiznat.“

„A co s tím měl co do činění Dolan? Já myslela, že šlo o sebevraždu.“

„Jako bys nevěděla, že způsob a příčinu úmrtí ti bez pitevního nálezu žádnej neurčí.“

„To je fakt,“ řekla jsem. „Akorát mě napadlo, jestli se to kriminálce nezdálo hned od začátku podezřelé.“

„Kriminálce se vždycky zdá všechno podezřelý. A jestli Dolan zjistí, že tu čmucháš, bude mu to ještě podezřelejší. A mě čeká spousta práce. Ne abys někomu vykvákla, že jsem ti něco řekla.“

Odjela jsem na patologii santaterezské nemocnice a dala krátce řeč s jednou laborantkou, se kterou už jsem měla jednou co do činění. Potvrdila mi, co jsem se dozvěděla od Emeraldy, a přidala pár detailů, jak k celé věci došlo. Z toho, co mi vykládala, jsem pochopila, že úřad koronera posílal každý den vozidlo na přepravu krevních derivátů s kurýrem, který objížděl příslušné laboratoře a orgány činné v trestním řízení. Vzorky se pokaždé zapečetily, označily a uložily do termoboxů, jaké si člověk obvykle bere na piknik. „Košík se zásobami“ se nechával v laboratorní lednici do té doby, dokud si ho kurýr nevyzvedl. Laborantka mu pak termobox se vzorky vydala proti podpisu. Jenomže od chvíle, kdy „materiál k případu Hugh Case“, jak vzorky pompézně nazývala, opustil nemocniční laboratoř, nikdo už je nikdy neviděl. Nebylo ani jisté, zda zmizely cestou nebo až z laboratoře koroneroва úřadu. Příslušná nemocniční úřednice přísahala, že je řidiči předala, a mohla to doložit i podepsaným formulářem. Domnívala se, že jako každý den za celá ta dlouhá léta, i tentokrát termobox v pořádku dorazil na místo určení. Kurýr si zase vybavoval, že vzorky nakládal do auta, a předpokládal tedy, že je podobně jako ostatní v pořádku předal. Že se ztratily, se ukázalo až po několika dnech, když se doktor Yee začal shánět po laboratorních

výsledcích toxikologických testů. To už ale, jak jsem věděla od Emeraldy, byly ostatky Hugh Case zpopelněny a dány na pospas větru.

V nemocniční hale jsem z budky zavolala svou cestovní kancelář a chtěla vědět, kdy letí nejbližší letadlo do Dallasu. Ve tři odlítal ze Santa Teresy do Los Angeles pendl, který měl ještě jedno volné místo. Přílet byl psaný na 15.35. Musela bych dvě hodiny počkat na let společnosti United, kterým bych se do Dallasu dostala v 22.35 místního času. Jestliže Lyda nastupovala šichtu v baru v 15.00, měla by končit ve 23.00. Stačilo sebemenší zdržení cestou, a propásnu ji. Zpátky do Santa Teresy jsem stejně mohla až ráno, protože naše letiště po jedenácté v noci nepřijímá. Každopádně jsem musela v Dallasu zůstat přes noc. Jen letenky stály skoro dvě stovky, takže z představy, že k tomu budu muset ještě platit za hotel, se mi úzkostí skoro zatočila hlava. Samozřejmě, mohla jsem taky zůstat sedět zkroucená na takovém tom anatomicky tvarovaném plastickém sedadle v hale, ale tahle myšlenka se mi moc nezamlouvala. Kromě toho mi nebylo docela jasné, jak vyžiju s těmi deseti dolary, které mi zbývaly v peněženke. Tahle suma by mi po návratu pravděpodobně nestačila ani na zaplacení parkovného za mého brouka.

Zatímco jsem v duchu bleskurychle počítala, Lupe, majitelka cestovní kanceláře, mi trpělivě funěla do ucha.

„Já tě nechci honit, Millhoneová, ale na rozhodnutí ti zbývá asi šest minut.“

Podívala jsem se na hodinky. Ukazovaly 14.17. „Čert to vem, беру.“

„Dobrá,“ odpověděla.

Zabukovala mi letenky, které jsem si nechala naučtovat na kreditní kartu letecké společnosti United, kde se mi právě podařilo splatit všechny dluhy. Nadávala jsem v duchu jako špaček, ale nedalo se nic dělat. Lupe řekla, že letenky budu mít u přepážky. Zavěsila jsem, vyběhla z nemocnice a zamířila na letiště.

Toho dne můj šaramantní cestovní komplet sestával z

odřbaných džín, kozaček a bavlněného roláku tmavomodré barvy. Rukávy měl vytahané jenom mírně. Na zadním sedadle auta jsem měla větrovku, kterou jsem naštěstí v poslední době ani jednou nepoužila k očištění předního skla. V autě taky vozím malou cestovní kabelu s kartáčkem na zuby a čistým prádlem.

Když jsem nastupovala do letadla, zbývalo do odletu ještě dvanáct minut. Kabelu jsem strčila pod sedadlo před sebou. Všechna patnáct sedadel miniaturního letadélka bylo obsazených. Pasažéry od kokpitu dělil jen závěs, a protože jsem seděla v druhé řadě, viděla jsem celou palubní desku, která mi nepřipadala o nic složitější než u nového peugeotu. Když si letuška všimla jak natahuju krk a civím na ni, závěs zatáhla, jako kdyby tam první a druhý pilot prováděli něco, co bychom radši neměli vidět.

Motory zněly jako sekačka na trávu, což mi vzdáleně připomnělo sobotní dopoledne mého mládí, kdy jsem se před polednem probouzela, zatímco tetička stříhala trávník. V tom randálu nebyl palubní rozhlas k ničemu. Z toho, co kapitán hlásal, jsem neslyšela jediné slovo, ale měla jsem takové podezření, že nás děsí instrukcemi, co dělat v onom „velice nepravděpodobném“ případě, že budeme muset nouzově přistát na mořské hladině. A jelikož letadla většinou havarují a shoří na zemi, vyvolalo ve mně tohle hlášení jen další úzkost. Ani trochu jsem nevěřila, že mi polštář sedadla poslouží jako záchranný kruh, jelikož nestačil ani na to, aby mi ochránil zadek před ocelovým rámem křesla. Zatímco kapitán huhlal a huhlal, prohlížela jsem si plastikovou kartu, na které byl vyvedený plán letadla. Někdo na něj přimaloval dva křížky. U jednoho stálo: „Sedíte zde.“ Vedle druhého, umístěného až na samém konci křídla, bylo připsáno: „Potřebu konejte zde“.

Let trval jen třicet pět minut, takže letuška, oblečená do čehosi, co připomínalo skautskou uniformu, neměla ani čas servírovat drink, který společnost slibovala. Místo toho proběhla uličkou s košíčkem žvýkaček v miniaturních

papírových krabičkách. Začala jsem usilovně žvýkat, abych se zbavila tlaku v uších. Určitě jsem vypadala, jako když mám jakousi mechanickou disfunkci spodní čelisti.

Společnost United odlétla na čas. Seděla jsem v oddělení pro nekuřáky, kde mě po celou dobu dvě malé děti oblažovaly svým brekem. Oběd sestával z tuhých kuřecích prsíček s boběčkem rýže a omáčkou, která připomínala lepidlo na veloduše, jako moučník nám naservírovali kostku jakési buchty s polevou, která voněla jako opalovací krém, ale já snědla všechno do mrtě a celofánový balíček s dvěma slanými kreky strčila do kabelky. Kdo ví, kdy budu jíst příště, říkala jsem si.

Jakmile jsme přistáli v Dallasu, popadla jsem svých pět švestek, a než o trup zaduněla hydraulická rampa, stála jsem už u dveří. Stevardka nás vypustila jako učitelka bandu hlučících školáků a já se pustila klusem k východu. Do haly jsem dorazila ve 22:55. Bar, který jsem hledala, se nacházel v další satelitní budově, která pochopitelně ležela až na samém konci komplexu. Dala jsem se do běhu a v duchu si gratulovala, že dbám na svou kondičku. Do baru jsem se přiřítla ve 23.02, ale Lyda Caseová už byla pryč. Propásla jsem ji o pět minut. Do služby se měla vrátit až po víkendu. Ani nechtějte slyšet, jak jsem reagovala.

KAPITOLA XI.

Nechala jsem Lydu vyvolat rozhlasem. Šla jsem totiž kolem stánku, kde nabízeli pomoc cestujícím v tísní. Byl to pult do L, za nímž stálo něco jako letištní samaritánka. Bylo jí asi padesát, měla neuvěřitelně vychrtlou tvář bez sebemenšího náznaku brady, a na jedno oko šilhala. Na sobě měla uniformu Armády spásy s mosaznými knoflíky a zlatými epoletami. Nebylo mi docela jasné, co tam vlastně dělá. Zřejmě ale zoufalým matkám zaběhnutých dětiček a cizincům, hovořícím pouze ptydepe, nabízela kromě praktické pomoci i duchovní útěchu. Zrovna na noc balila krám a zpočátku moc nechápala, že potřebuju pomoc.

„Podívejte,“ řekla jsem, „právě jsem dorazila z Kalifornie a potřebuju mluvit s jednou ženou, která už je na odchodu z terminálu. Musím ji chytit, než dojde na parkoviště, a nemám ponětí, kterým šla východem. Nešlo by ji vyvolat rozhlasem?“

Upřela na mě jedno oko a druhé zabodla do listu papíru, který měla lepicí páskou přichycený k pultu. Beze slova zvedla sluchátko a vytočila jakési číslo. „Jak se jmenuje?“ zeptala se.

„Lyda Caseová.“

Opakovala jméno do telefonu a za chvíli jsem už slyšela rozhlas, jak vyzývá paní Lydu Caseovou, aby se dostavila do odbavovací haly číslo 2 k přepážce pro pomoc cestujícím. Začala jsem jí zběsile děkovat, i když zřejmě žádné díky nevyžadovala, protože sklapla kabelku, dvěma slovy se rozloučila a odešla.

Neměla jsem sebemenší tušení, jestli se Lyda Caseová dostaví. Když ji rozhlas začal vyvolávat, mohla být už klidně mimo budovu. Nebo je příliš unavená a napružená, takže ji zpátky nedostane ani heverem, napadlo mě. Hlavou mi bleskl nápad. Obešla jsem pult a posadila se na židli. Kolem přešel jakýsi muž, který za sebou táhl kufr na kolečkách. Zpěchoval

se jako pes, kterého vedou k veterináři. Podívala jsem se na hodinky. Uběhlo už dvanáct minut. Sáhla jsem po vrchní zásuvce. Nebyla zamčená. Uvnitř se povalovaly tužky, bloky, krabičky s aspirinem, celofánový balíček s papírovými kapesníky a španělsko-anglický a anglicko-španělský slovník. Začetla jsem se do užitečných frází natištěných na vnitřní straně zadní desky. „Buenas noches,“ zamumlala jsem. „Buenasnoches.“ Dobré nočky. Měla jsem hlad jako vlk.

„O co se jedná? Zaslechla jsem v místním rozhlase výzvu, abych se sem dostavila,“ řekl čísi hlas s texaským přízvukem. Předě mnou stála Lyda Caseová, váhu přenesenou na jednu nohu. Drobnější postavy, bez mejkapu, tvář samou pihu, vlasy s trvalou. Na sobě měla tmavé kalhoty a vestičku, prostě takovou tu univerzální barmanskou uniformu, kterou si člověk může objednat i na dobírku přímo u výrobce. Nad levým nadrem měla strojem vyšité jméno. Na ruce měla hodinky posázené spoustou falešných briliantů, v pravé ruce cigaretu, kterou právě zahodila a rozdrtila podrážkou.

„Copak zlato? Jsem tu snad špatně?“ Bylo jí tak pětatřicet. Obličej měla živý, s malým, rovným nosíkem a ostrou, vzpurnou bradičkou. Kdykoli se usmála, bylo vidět že má křivé řezáky a po špičácích jí zejí jenom díry. Za chrup se jí teda rodiče moc nezadlužili.

Vstala jsem a natáhla ruku. „Dobrý večer, paní Caseová.“ Dovolila mi krátký stisk. Oči jí svítily strašidelnou modří kontaktních čoček. Tváří jí probleskl náznak nedůvěry. „Ale já myslím, že se neznáme.“

„Přijíždím z Kalifornie. Dneska jste mi dvakrát zavěsila.“

Úsměv se vytratil. „Mám pocit, že jsem dala jasně najevo, že s vámi nechci mluvit. Doufám, že jste neletěla takovou dálku jen kvůli mně.“

„A víte, že ano? Když jsem dorazila do baru, zrovna jste odešla ze služby. Doufám, že mi věnujete pár minut. Není tu někde místo, kde bychom si mohly pohovořit?“

„A co jinýho děláme?“ odsekla.

„Myslela jsem někde v soukromí.“

„A o čem?“

„Zajímám se o smrt vašeho manžela.“

Vytřeštila na mě oči. „Vy jste reportérka, nebo co?“

„Soukromé očko.“

„Jo, pravda, už jste se zmínila. Pro koho pracujete?“

„Momentálně pro sebe. Předtím pro jednu pojišťovnu. Při vyšetřování požáru ve skladu firmy Wood/Warren jsem narazila na jméno Hugh Case. Myslela jsem, že byste mi mohla říct něco o okolnostech jeho smrti.“

Viděla jsem, že má chuť do řeči a svádí vnitřní boj. Zřejmě se jednalo o takový ten věčný příběh, který si člověk opakuje pořád dokola, kdykoli nemůže usnout. Představovala jsem si, že je plná všelijakých křivd, které donekonečna probírá v onu předlouhou hodinu mezi druhou a třetí ráno. Tou dobou člověk obvykle ožívá a je ve sdílné náladě.

„A co s tím má Hugh společného?“

„Třeba nic. Prostě nevím. Jenom mi přišlo divné, že se ztratily pitevní výsledky.“

„Proč si s tím dělat hlavu? Nikdo si ji nedělal.“

„Takže je nejvyšší čas, aby se někdo konečně začal zajímat, nemyslíte?“

Upřela na mě oči a dlouho mě zpytovala. Nepřívětivost v jejím obličejí vystřídala netrpělivost. „Támhle kousek dál je bar. Doma ale na mě někdo čeká, takže si nejdřív potřebuju zatelefonovat. Třicet minut, víc vám nevěnuju. Nahonila jsem se dneska jako čokl a potřebuju si dáchnout.“ Vyrasila, a já se musela dát do klusu, abych jí vůbec stačila.

Usedly jsme do křesel u stolku hned vedle okna. Noční nebe hustě pokrývaly nízké mraky. S překvapením jsem si uvědomila, že venku prší. Skleněnou stěnu lízaly kapky deště hnané nárazy větru. Asfalt ranveje se leskl jako černé voskované plátno a navigační světla se od odstavných ploch zdrsněných oblázky deště odrážela jako od zrcadla. Na třech stojánkách vedle sebe parkovala trojice dé cé desítek. Všude se míhaly naváděcí auta, zásobovací vozidla, tahače a chlapi v žlutých pláštěnkách. Kolem projela ještěrka s vlakem

vlečných vozíků naložených vrchovatě zavazadly. Jeden lodní pytel spadl na mokrý asfalt, ale nikdo si toho nevšiml. Kohosi čekala otravná hodinka spojená s vyplňováním formuláře o ztrátě zavazadla.

Zatímco si Lyda odskočila zatelefonovat, objednala jsem si vinný střík. Lyda si přála Bloody Mary. Dávala si na čas. Servírka nám přinesla nápoje a plechovku preclíků. „Lyda chtěla taky něco zobat, tak tady máte,“ řekla.

„Můžu zaplatit až všechno najednou?“

„Ale jistě. Já jsem Elsie. Když budete něco chtít, jen klidně houkněte.“

Vozidla se přestala hemžit a já viděla, jak se od boku letadla nejbliž k nám odlepila hydraulická rampa. Po ranveji za ním se těžce kolébala el deset jedenáctka, podél celého trupu pás osvětlených okének. Bar se pomalu vyprazdňoval, ale kouř, který pořád visel ve vzduchu, připomínal šmouhu na fotografii. Zaslechla jsem klapání vysokých podpatků, Lyda se vracela. Sundala si mezitím vestičku a bílou blůzu měla teď rozepnutou až mezi prsa. Hrudník měla pihovatý jak kropenaté vajíčko, takže to málem vypadalo, že je opálená.

„Omlouvám se, že to trvalo tak dlouho,“ řekla. „Moje spolubydlíci se zrovna hroutí nebo si to alespoň myslí.“ Stonkem řapíkového celeru, který jí přinesli k drinku rozmíchala bledou vodu do vrstvy opepřené tomatové šťávy, která stála pod ní. Pak sundala víko z plechovky.

„Nastavte ruku, odsypu vám,“ řekla. Natáhla jsem dlaň a ona mi do ní nasypala hromádku miniaturních preclíčků. Byly ve tvaru čínských pagod pokrytých krustou hrubě mleté kamenné soli. Její předchozí nepřátelství bylo to tam. Podobnou zkušenost jsem už udělala i s jinými lidmi. Zpočátku se jejich nedůvěra projevuje jako agresivita a jejich odpor je jako zeď, ve které se pak náhle zjeví branka. Rozhodla se, že bude mluvit, a tak zřejmě neviděla důvod, proč být nezdvořilá. Kromě toho jsem platila. I když za deset dolarů jsme mohly pít maximálně těch třicet minut.

Vytáhla pudřenku a začala v zrcátku studovat svůj vzhled.

„Páni, já teda vypadám.“ Hřmotně položila na stůl kabelku a začala se v ní přehrabovat, dokud nenašla taštičku s kosmetikou. Otevřela zip, vytahala všelijaké šminky a přímo před očima se mi začala proměňovat. Podubkala si obličej základovým krémem, a jak ho roztírala, mizely pihy, vrásky i nerovnoměrné vybarvení pokožky. Pak vzala tužku a udělala si stíny nad i pod očima, načež si maskárem nalíčila řasy. Oči měla najednou výrazné. Na lícní kosti si nanasla zdravíčko, obtáhla si rty tmavou rtěnkou a pak si je namalovala světlejším odstínem. Když ke mně ani ne za dvě minuty vzhledla, drsné rysy byly ty tam a přede mnou seděla dáma z reklamy v nějakém módním časopisu. „Jak vypadám?“

„Výborně.“

„Zlatíčko, vás bych zmákla taky v minutě. Měla byste na sebe víc dbát. Vlasy máte jak psí chlupy.“

Zasmála jsem se. „Když mám jen třicet minut, budeme radši mluvit.“

Velkoryse máchla rukou. „S tím si nedělejte hlavu. Rozmyslela jsem si to. Betsy zatím spolýká všechny prášky, na který přijde, a u toho se mi fakt nechce asistovat.“

„Vaše spolubydlící se chce otrávit prášky?“

„Tohle dělá pořád, ale nikdy to nezmákne správně. Já myslím, že si opatřila brožurku od té sekty, co doporučuje sebevraždu práškama, a vždycky si jich vezme akorát polovic. Když přijdu domů, mám to všechno na hrbu. Mě fakt nebaví, když mi po bytě po půlnoci pobíhají sanitáci. Žádnýmu není víc než šestadvacet a všichni vypadají tak spořádaně, že se mi z nich obrací žaludek. Ona si vždycky s nějakým pak dá rande. Tvrdí, že je to jedinej způsob, jak se seznámit s chlapem, co vás skutečně bude hejčkat.“

Sledovala jsem, jak do sebe obrací polovinu své Krvavé Mary. „Povězte mi, jak to bylo s Hughem,“ vybídla jsem ji.

Vytáhla balíček žvýkaček a nabídla mi. Když jsem zavrtěla hlavou, jednu rozbalila, přeložila ji napůl, strčila do pusy a zakousla se do ní. Pak si zapálila cigaretu. Snažila jsem se představit si, jak ta kombinace máty a kouře asi chutná, ale i

tak jsem zakoušela hotová muka. Sežmoulala obal do kuličky a upustila ji do popelníku.

„Když jsme se seznámili, byla jsem hrozně mladá. Devatenáct. Pracovala jsem jako barmanka. Na svůj osmnáctý narozeniny jsem skočila do autobusu a vyrazila do Kalifornie. V Los Angeles jsem vychodila barmanské kurs. Přišel mě na šest set dolarů. Byl to možná hrozný podvod, protože mixovat drinky jsem se sice naučila, ale to jsem asi mohla pochytit i z nějaký knížky. Zkrátka, dostala jsem místo v jednom baru na letišti a od té doby už jinde nedělám. Neptejte se mě proč. Prostě je to tak. Jednoho dne se v podniku objevil Hugh, dali jsme se do řeči, a než jsem se nadála, byla jsem zaláskovaná a měli jsme svatbu. Jemu bylo devětatřicet, mně devatenáct, ale zůstali jsme spolu šestnáct let. Zнала jsem ho jak své boty. Ten nespáchal sebevraždu. To by mi nikdy neudělal.“

„Jak si můžete být tak jistá?“

„Jak si asi můžu bejt jistá. Slunce taky každý den vyjde na východě, ne? Prostě je to tak a člověk se na to naučí spolíhat stejně, jako jsem se naučila spolíhat na Hugh.“

„Myslíte, že ho někdo zabil?“

„Samosebou. Byl to Lance Wood. Vím to stejně bezpečně jako to, že tu teď s váma sedím. Jenomže ten to bude zatloukat až do skonání světa a ta jeho famílie taky. Mluvila jste s nima?“

„S některými ano,“ řekla jsem. „O Hughově smrti jsem se poprvé dozvěděla včera.“

„Vždycky jsem je podezřívala, že poldy uplatili, aby to drželi pod pokličkou. Mají tuny peněz a znají se s celým městem. Je to jen kamufláž.“

„Lydo, nezapomeňte, že mluvíte o slušných a čestných lidech. Vraždu by nikdy netolerovali, a kdyby si mysleli, že s ní má Lance něco společného, rozhodně by ho nekryli.“

„Páni, jestli tomuhle věříte, tak jste ještě blbější než já. Povídám vám, že to byla vražda. Kdybyste si to nemyslela, proč byste za mnou litala takovou dálku?“

„Já nevím, co si mám myslet. Proto se ptám vás.“

„Ale sebevražda to nebyla. Neměl žádný deprese. Nebyl typ, co má sebevražedný sklony. Proč by to probíhal? To je úplná blbost. Oni ho znali. Věděli, co je za člověka.“

Pečlivě jsem ji pozorovala. „Slyšela jsem, že chtěl od firmy odejít a založit si vlastní podnik.“

„Tvrdil to. Jenomže on tvrdil věci. Dělal pro Woodyho patnáct let. Byl vůči firmě vždycky loajální, ale každý věděl, že starý pán se chystá předat vedení podniku Lanceovi. Hugh to příšerně švalo. Říkal, že Lance je trouba a že se nechce koukat, jak firmu přivede do maléru.“

„Nedošlo mezi nimi k nějaké výměně názorů?“

„Nevím to jistě. Ale je mi známo, že Hugh dal výpověď a Woody mu to rozmluvil. Podal tendr na jednu velkou státní zakázku a Hugh potřeboval. Hugh mu myslím slíbil, že zůstane, dokud se neukáže, jestli firma zakázku dostane nebo ne. O dva dny později, když jsem se vracela z práce, otevřela jsem vrata do garáže, a našla jsem ho mrtvého. Vypadalo to, jako kdyby usnul ve voze, ale pleť měl třeshňově červenou. Nikdy na to nezapomenu.“

„A opravdu to nemohla být jenom nehoda?“

Předklonila se a řekla důrazně. „Už jsem vám to řekla a zopakuji vám to znova. Hugh by se nikdy nezabil. Neměl důvod a netrpěl žádnou depresí.“

„A jak můžete vědět, že před vámi třeba něco neskrýval?“

„Pokud to stavíte takhle, tak si to jenom myslím.“

„Vražda přece nedává žádný smysl. Lance v té době ještě dokonce ani nešéfoval, a přece by nezabil nějakého zaměstnance jenom proto, že chtěl dát výpověď. To je směšné.“

Lyda jen pokrčila rameny. Nenechala se mým skepticismem nijak odradit. „Třeba se Lance bál, že až Hugh odejde, odvede i zákazníky.“

„Víte, v té době ještě neodcházel, ale i tak mi to připadá za vlasy přitažené.“

Trochu se naježila. „Ptala jste se mě na názor. Tak vám

povídám, co si myslím.“

„Chápu, že to myslíte upřímně, ale pokud chcete, abych tomu uvěřila sama, musela byste mě přesvědčit. Pokud byl Hugh skutečně zavražděn, mohl to mít na svědomí i někdo jiný, ne?“

„To jistě. Já jsem přesvědčená, že to byl Lance, ale odpřisáhnout vám to nemůžu. Kromě toho nemám žádný důkazy. Někdy si říkám, co se tím ještě trápit. Stalo se, co se stalo, a to už nikdo nezmění.“

Změnila jsem téma. „Proč jste vlastně dala manžela tak rychle zpopelnit?“

Vykulila na mě oči. „To si vážně myslíte, že to mám na triku já?“

„Jenom se ptám. Co já vím?“

„On si kremaci přál. To nebyl můj nápad. Koroner dal po dvou dnech souhlas k pohřbu a majitel pohřebního ústavu mi radil, ať nečekám, tak jsem ho poslechla. Jestli mi nevěříte, můžete se ho zeptat,“ řekla. „Hugh nadopovali. Vsadím se o co chcete, že to bylo takhle. Jak dopadly testy, nikdo neví, protože výsledky se ztratily.“

„A nemohl být opilý?“ zkusila jsem to jinak. „Třeba zajel do garáže a tam prostě usnul.“

Zavrtěla hlavou. „Hugh nepil. Přestal už před léty.“

„On měl někdy problémy s alkoholem?“

„Kdysi dávno ano,“ řekla. „Koneckonců, seznámili jsme se přece v baru. Uprostřed týdne, ve dvě odpoledne. Dokonce ani nikam necestoval. Říkal, že tam chodí, protože ho baví dívat se na letadla.“

Mělo mě to trknout hned, ale víte jak to chodí, když je člověk zamilovaný. Vidí jen to, co chce. Trvalo mi celá léta, než jsem pochopila, jak tomu propadl. Nakonec jsem mu řekla, že jestli toho nenechá, opustím ho. Tak šel na odvykací kúru. Nebyl to program organizovaný Anonymními Alkoholiky, ale něco podobného. Zvládl to a už se alkoholu nedotkl.“

„A není možné, že začal znova? To se přece stává.“

„Na antabusu? To by zvracel jak alík.“

„Jste si jistá, že ho bral?“

„Dávala jsem mu ho osobně. Byla to taková hra. Dostával ho každé ráno k džusu. Natáhl vždycky ruku, já mu dala pilulku a dohlížela, aby ji skutečně spolkl. Chtěl, abych viděla, že nefixluje. Když přestal pít, zapřísáhl se, že se chlastu už nedotkne.“

„Kolik lidí vědělo, že bere antabus?“

„To nevím. Nikdy to nikde nevytruboval. Když se kolem něj pilo, vždycky akorát řekl: „Děkuju, nechci.““

„Vyprávějte mi, co se stalo ten týden, co umřel.“

„Nic. Mně připadal jako každý jiný. Měl rozhovor s Woodym. A za dva dny nato byl mrtvý. Po pohřbu jsem sbalila, naložila všechno na pronajatý vlek a vyrazila autem k nám domů. A od té doby žiju tady.“

„Mezi jeho věcmi se nenašlo nic, z čeho by se dalo na něco usuzovat? Žádný dopis nebo třeba nějaké poznámky?“

Zavrtěla hlavou. „Ten den, co umřel, jsem prohledala jeho psací stůl, ale ničeho takovýho jsem si nevšimla.“

KAPITOLA XII.

Zpáteční let proběhl bez problémů. S Lydou jsem strávila hodinu a půl a zbytek noci pak v odbavovací hale. Vyznačovala se červeným kobercem, vysokým skleněným stropem, skutečnými stromy a dokonce i jedním ptákem, který poletoval sem a tam a bez ustání cvrlikal. Připadala jsem si tak trochu jako na vandru, akorát že jsem seděla v křesle a neměla ohýnek a buřty. Udělala jsem si poznámky o svém rozhovoru s Lydou, které jsem si po návratu domů hodlala přepsat do své kartotéky. Přestože jsem celkem vzato věřila, že Hugh Case byl zavražděn, neměla jsem nejmenší ponětí jak, proč a kým. Zároveň mě vábila domněnka, že jeho smrt měla nějakou souvislost s událostmi ve firmě Wood/Warren, ale pořád jsem si nedovedla představit jakou. Lyda mi slíbila, že pokud si vzpomene na něco důležitého, dá mi vědět. Celkem vzato to nebyl tak neproduktivní výlet. Přinesl sice víc otázek, než odpovědí, ale to mi nevadilo. Pokud je co rozmatávat, věci se hýbají kupředu. Horší je, když veškeré pramínky informací vyschnou a z každého směru vyšetřování se stane slepá ulička. Hugh Case mi připomínal rohový kousek z nějaké skládačky. Neměla jsem sice představu, co ve svém celku představuje, ale měla jsem alespoň čím začít.

Letadlo mi letělo ve 4.30. V 5.45 jsme přistáli v Los Angeles, ale já musela na přípoj do Santa Teresy čekat až do sedmi, takže když jsem se celá nasezená za další hodinu konečně dovlekla domů, byla jsem úplně mrtvá. Vešla jsem do bytu, zkontrolovala záznamník (žádné vzkazy), stáhla boty, hupsla oblečená do postele a zabalila se do prošívané pokrývky.

V 9.02 se ozvalo zaklepání. Probrala jsem se ze spánku a odpotácela se ke dveřím. Deko se za mnou táhla jako vlečka svatební róby. V puse jsem měla jak v polepšovně, vlasy zježené jako pankáčka, až na to, že nebyly zdaleka tak čisté.

Podívala jsem se kukátkem ven, protože jsem nebyla zase tak tupá, abych se dala hned po ránu přepadnout nějakým násilníkem. Před dveřmi postával můj druhý ex-manžel Daniel Wade.

„Do pytle,“ zahuhlala jsem. Opřela jsem hlavu o výplň a pak se podívala ještě jednou. Jediné, co jsem z osekaného Daniela viděla, byl profil obličeje a nad ním svatozář zlatých kudrnatých vlasů. Daniel je pravděpodobně nejkrásnější mužský, jakého jsem v životě viděla, jenomže v tom je právě ta hrůza. Každý krásný chlap je obvykle buď buzerant, nebo nesnesitelný narcista. (Za tu generalizaci se omlouvám, ale je to bohužel pravda.) Beru obličej, který má čisté, zajímavé nebo výrazné rysy, ale ne tu jeho perfektně modelovanou krásu, rovný klasický nos, vysedlé lícní kosti, mohutnou sanici, pevnou bradu. Vlasy byly zesvětlené sluncem a modré oči, zvýrazněné tmavými řasami, mu svítily. Zuby měl rovné a bělostné, úsměv malinko křivý. Už chápete, dámy?

Otevřela jsem. „Copak?“

„Ahoj.“

„Nazdar.“ Věnovala jsem mu vyzývavě nepřátelský pohled a zadoufala, že odejde. Daniel je vysoký, štíhlý a může spucovat cokoli a nepřibere ani gram. Stál tam ve vybledlých džínách, rukávy červené mikyny vyhrnuté až k loktům. Opálená, ošlehaná pleť svítila zlatavým nádechem, ve tváři měl tmavý ruměnec. Prototyp nudného kalifornského frajera. Chloupky na pažích mu slunce vyšisovalo téměř doběla. Ruce měl zastrčené v kapsách, což bylo jenom dobře. Je to džezový pianista a má je dlouhé a kostnaté. Vůbec nejdřív jsem se zamilovala do nich a teprv pak do toho ostatního.

„Byl jsem na Floridě.“ Hlas měl taky působivý... to pro případ, že by se všechny ostatní přednosti minuly účinkem. Nízko posazený, ale výrazný jak celá dechová sekce. Daniel zpívá jako anděl a hraje na šest nástrojů.

„A pročpak ses vracel?“

„To nevím. Nejspíš proto, že se mi stejskale Jeden kámoš sem měl cestu, tak jsem se svezl s ním. Nevzbudil jsem tě?“

„Kdepak, já mám ve zvyku takhle pobíhat po bytě.“

Načež se slaboulince usmál. Měl to perfektně načasované. Připadal mi tak nějak váhavý, což u něj bylo neobvyklé. Pořád se snažil zachytit můj pohled. Snad v něm hledal nalézt to, co kdysi.

„Tenhle sestřih ti sluší,“ řekl.

„Páni, to je zábava. Nápodobně.“

„Zřejmě jsem přišel nevhod. Promiň.“

„Hele, Danieli, nemůžem všechny ty plky vynechat? Spala jsem sotva hodinu a připadám si na umření.“

Bylo mi jasné, že má ten rozhovor nacvičený, ale moje reakce mu připadala spíš něžná, než sprostá. „Chtěl jsem ti jenom říct, že jsem toho nechal,“ prohlásil. „Už před rokem. Žádný drogy. Žádné chlast. Nebylo to jednoduchý, ale já se fakt dal do kupy.“

„No to je supr. Jsem fakt šťastím bez sebe. Už bylo načase.“

„Nemohla by sis odpustit ten sarkastický tón?“

„Od té doby, cos odešel, jinak nemluví. Mužský to fakt bere.“

Mírně se zhoupl na patách a zahleděl se na druhou stranu zahrady. „U tebe člověk zřejmě druhou šanci nikdy nedostane.“

Ani jsem se nenamáhala odpovédět.

Zkusil to jinak. „Hele, chodím k jedny terapeutce, Elise se jmenuje. To ona mi navrhla, abych dal do pořádku všechno, od čeho jsem v životě odkrácel. Myslí si, že by to mohlo prospět i tobě.“

„No né, to je paráda. Dej mi adresu, ať jí můžu poslat děkovnej dopis.“

„Pozveš mě dál?“

„Kristepane, samozřejmě, že ne, Danielku. Copak nechápeš? Neviděla jsem tě osm let, a jak se ukazuje, i to bylo málo.“

„Jak se můžeš i po těch letech chovat tak nepřátelsky? Já vůči tobě necítím žádnou zášť.“

„A proč bys taky měl? Já ti nic neudělala.“

Zatvářil se uraženě. Zdálo se, že je doopravdy zmatený. Existuje sorta lidí, která vás zničí a pak se šíleně diví, jak strašně vás to bolí. Přešlápl. Pochopil, že to nepůjde zdaleka tak hladce, jaksi představoval. Natáhl ruku a odloupl z rámu dveří nad mou hlavou třísku. „Já netušil, že budeš tak zahořklá. To vůbec nejseš ty, Kinsey. Prožili jsme spolu pár hezkých let.“

„Pár? Jeden. Přesně vzato jedenáct měsíců a šest dní. A dej tu ruku pryč, ať ti ji nepřirazím.“

Poslechl mě.

Přibouchla jsem dveře a šla si zase lehnout.

Za několik minut jsem zaslechla vrznutí vrat.

Chvilku jsem se převalovala, ale pak mi došlo, že už neusnu, a tak jsem vstala, vyčistila si zuby, dala si sprchu, umyla hlavu a oholila nohy. Léta jsem si představovala, jak jednou přijde. Vymýšlela jsem sáhodlouhé monology, ve kterých jsem si vylévala veškerý vztek a bolest. Teď jsem si přála, aby se vrátil a já to mohla udělat líp. To, že vás někdo odvrhne, člověk nenese lehce. Zbude tu citový balast, který zavaluje všechny ostatní. Nejde jen o samotnou zradu, ale i o to, jaký člověk se z něj stane. Většinou se není čím chlubit. Jonáš mou jeduplnost zvládl. Zřejmě chápal, že nemá žádnou souvislost s jeho osobou. Sám byl tak přímočarý, že ho sem tam nějaká ta mírná hrubost nevyvedla z míry. Já si vážně myslela, že jsem se s minulostí smířila, dokud jsem jí nebyla nucena čelit.

Zavolala jsem Olive Kohlerovou a domluvila se s ní, že se u ní později stavím. Pak jsem zasedla ke stolu a přepsala si poznámky na stroji. V poledne jsem se rozhodla, že si vyřídím pár věcí. V autě zaparkovaném těsně za mým, seděl Daniel. Rozvaloval se na sedadle spolujezdce, nohy ve vysokých botách opřené o přístrojovou desku, obličej zakrytý kovbojským kloboukem. Tmavomodrá malá fordka modelu Pinto měla asi deset let a byla celá otřískaná, zrezavělá a bez puklic. Ovčí potahy sedadel připomínaly hodně opelichaného

psa. Na nárazníku byla nálepka půjčovny. „Půjčujeme výhradně vraky,“ hlásala.

Když jsem vycházela na ulici, Daniel zřejmě zaslechl vrznutí vrat, protože se otočil a líně si posunul klobouk do týla. Občas má ve zvyku stylizovat se do role ležérního burana. „Už ses uklidnila, děvenko?“

Odemkla jsem, nasedla do auta, nastartovala a vyrazila. Domů jsem se vrátila až večer. Ani si nevzpomínám, co všechno jsem ten den dělala, ale většinou jen tak zabíjela čas a užírala se vědomím, že jsem se octla nejen bez kanceláře, ale teď jsem dokonce nesměla ani do vlastního bytu.

V pět jsem s pomocí mapky dojela ke Kohlerovic domu. Stál v jedné zastrčené ulici, lemované stromy, až v Montebellu. Pozemek chránil tři metry vysoký živý plot, vjezd elektricky ovládaná brána s tepanou mříží. Zaparkovala jsem u chodníku a malou dřevěnou brankou vsazenou do zeleného plotu vešla dovnitř. Jednopatrový dům v anglickém tudorovském stylu zdobila vysoká sedlová, šindelem krytá střecha, hrázděné štíty, přední stěnu vertikální trámy. Pozemek byl rozlehlý, zastíněný platany a eukalypty. Jejich šedivé koruny vypadaly tak hladce, jako kdyby byly odlité z betonu. Snad všude bujel tmavozelený břečťan. Zahlédla jsem i zahradníka. Zastříhoval keře do tvaru nejrůznějších zvířat. Krajinářskou tvorbu zřejmě absolvoval na univerzitě v Disneylandu. Na rohožce ležely noviny. Zdvihla jsem je a zmáčkla zvonek. Čekala jsem služku, ale otevřít mi přišla sama Olive v šedém saténovém župánku a saténových domácích pantoflíčkách na nízkém podpatku. Něco takového jsem znala jen ze starých filmů s Joan Crawfordovou. Pohybovat se v nich musela být pěkná fuška. Na okamžik jsem si představila, jak v podobných klopýtám po bytě, v ruce špičku s cigaretou, vlasy nakulmované. Musela bych si taky nechat vytrhat obočí, abych je měla klenuté.

„Vítej, Kinsey. Pojď dál. Terry tu bude hned. Zapomněla jsem, že v šest musíme někam na koktejl.“ Poodstoupila a já vešla dovnitř.

„Jestli chceš, můžu přijít jindy,“ řekla jsem a podala jí noviny.

„Děkuju. Ne, ne, to je v pořádku. Party začíná až za hodinu a není to daleko. Musím se sice ještě obléct, ale můžeme si promluvit tady.“ Přelétla očima přední stránku a odhodila noviny na stolek vedle dveří, kde už ležela hromada pošty.

Za klapotu pantoflíčků se vydala tmavou dlážděnou halou dozadu k pokoji pána a paní domu. Olive byla štíhlá, světlé husté vlasy, které jí padaly k ramenům, měla upravené tupým sestřihem. Občas jsem si říkala, jestlipak si ze všech sester Woodových jen Ash nechala přírodní barvu. Olive měla oči pronikavé modré barvy, černé řasy a dozlatova opálenou pleť. Mohlo jí být tak třiatřicet. Oproti Ebony sice nebyla zdaleka tak chladná, ale vřelosti své druhé sestry Ash taky nedosahovala. V chůzi prohodila přes rameno: „Cos vlastně dělala těch deset let, co jsme se neviděly?“

„Budovala svou vlastní detektivní agenturu,“ řekla jsem.

„Vdaná? Děti?“

„Ne. Ani v jednom případě. Ty máš děti?“ Zasmála se.

„Bůh chraň!“

Ložnice, do které jsme vešly, byla obrovská. Strop s obnaženými trámy, velký kamenný krb, venku za francouzskými dveřmi uzavřené patro s vyvýšeným dřevěným prostorem na opalování. Zhlédla jsem také kulatou zapuštěnou vanu pro dvě osoby obklopenou kapradinami. Na pohovce ležela do klubíčka stočená perská kočka, hlavičku schovanou pod obloukem chundelatého ocasu.

Místnost měla podlahu z naleštěného týkového dřeva, na níž ležely bílé chlupaté předložky, zřejmě z jačí vlny. Celou stěnu v záhlaví postele vykrývalo zrcadlo a mně hlavou okamžitě bleskla představa, jak tu Terry Kohler provádí sexuální gymnastiku. Na copak se asi dívá Olive, napadlo mě, zatímco on šmíruje sám sebe? Kradmo jsem vzhlédla ke stropu, jestli tam náhodou není nějaký nápis jako třeba ve vyšetřovně u mého gynekologa. „Usmívejte se,“ hlásá, „ať alespoň váš obličej neodpočívá.“ Moc k smíchu to teda není.

Zabořila jsem se do lenošky a sledovala Olive, která se odebrala do minišatny zvíci garáže pro dvě auta. Začala se rychle probírat celou sekci večerních šatů a zavrlovat všelijaké flitrované šatičky, dlouhé organtýnové róby i korálky pošíité jupičky s barevně sladěnou dlouhou sukni. Na horní polici jsem zahlédla sbírku bot uloženou do průhledných plastických krabic a na konci tyče viselo i několik kožíků nejrůznějších délek a střihů. Nakonec si vybrala koktejlky ke kolenům s užoučkými ramínky a vrátila se do ložnice, kde se jala zkoumat v zrcadle. Šaty měly odstín avokádové zeleně, která její pleti dodávala nažloutlý nádech.

„Co říkáš?“ zeptala se, aniž odtrhla oči od zrcadla.

„Jsi v nich celá zelená.“

Kriticky přimhouřila oči. „Máš pravdu. Víš co, vem si je. Mně se stejně nikdy nelíbily,“ řekla a hodila šaty na postel.

„Já šatům moc nedám,“ řekla jsem a bylo mi to celé nepříjemné.

„Jen si je vem. Můžeš si je vzít na náš silvestrovský večírek.“ Vytáhla černé taftové šaty s hladkým předkem. Stoupla si do nich, sáhla na záda a zatáhla zip. Najednou vypadala, jako kdyby s nimi byla srostlá. Byla tak štíhlá, že jsem absolutně nechápala, kde přišla k těm prsům jak dva pumlíče. Působilo to dojmem, jako kdyby jí na hrudník přišli párek míčů na softbal. Připadalo mi, že objímat takovou ženskou znamená skončit s otláčeninami.

Posadila se na stoličku k toaletnímu stolku, natáhla si černé punčocháče a pak vklouzla do černých střevíčků na desetacentimetrových jehlách. S těmi svými křivkami, perfektní pletí a světloulinkými vlasy laskajícími nahá ramena vypadala fantasticky. Po probírce šperkovnicí zvolila klipsové náušnice ve tvaru miniaturních větviček obtěžkaných třpytivým diamantovým ovocem.

Pak se odebrala znovu do šatny a vynořila se v měkoučkém, bílém kožíšku stejné délky jako šaty. Když si ho přitáhla k tělu, vypadala jako kdyby pod tou bílou polární liškou neměla vůbec nic.

Když si všimla mého pohledu, věnovala mi slabý, trošičku křivý úsměv. „Já vím, co si myslíš, беруško, ale když jsem přišla ke kožešníkovi, byly už mrtvé. To, že jsem ten kožich koupila, nemohlo jejich bytí či nebytí nijak ovlivnit.“

„Jenomže kdyby je ženy nenosily, nemusely by se zabíjet,“ namítla jsem.

„Ale houby. Così to nalháváš? V přírodě se tahle zvířata cupují na kousky pořád. Tak proč tu jejich krásu neuchránit jako třeba umělecké dílo? Nebudu přece předstírat, že světu nevládne krutost. A nehádej se se mnou,“ řekla rozhodně a namířila na mě prstem. „Přišla sis se mnou pohovořit, tak mluv.“ Vyklouzla z kožichu, odhodila ho na postel, pak usedla na stoličku u taburetky a přehodila nohu přes nohu. Vyzula si patu jedné lodičky a začala jí poklepávat o chodidlo.

„Jak moc jsi obeznámená se situací v podniku?“ zeptala jsem se.

Netrpělivě máchla rukou. „Obchod je nuda. Finančními stránkami z novin podestýlám kočce.“

„Takže o rodinné rozpory se nezajímáš?“

„Jaké rozpory? Myslíš s Lancem? Ty jsou mi absolutně fuk. Rozpory existují jen mezi ním a Ebony. Chce, abych na schůzce akcionářů podporovala ji. Tvrdí, že je to v mém zájmu. Lanceho samozřejmě klepne pepka, ale co je mi po něm? Svou šanci už dostal.“

„Takže hodláš stát na její straně?“

„Kdo ví? Asi ano. Jednak je chytřejší než on a jednak je na čase, aby do vedení podniku přišla nová krev. Lance je stejně už napůl v hajzlu.“

„Co tím chceš říct?“

„Já ti řeknu, co je zač, můj bratříček. V hloubi duše je to kšeftsman. Když potřebuje, dokáže z jalové krávy vymámit tele. Dovede se nadchnout pro všechno, co si vezme do hlavy, jenomže toho není zase tak moc. Na čísla nemá hlavu. Absolutně žádné nadání. Nenávidí vysedávat v kanceláři a nesnáší rutinu. Umí sjednat kšeft, ale nedokáže ho dotáhnout

do konce. Konec citátu.“

„A to jsi zjistila z vlastní zkušenosti nebo to máš od Ebony?“

„O tom, co se v podniku děje, jsem informovaná každodenně. Terry svou práci žere a jediné, o čem se dokáže bavit, je podnik.“

„Jápak s Lancem vycházejí?“

„Věčně jsou na kordy. Terry je umanutej. Kdykoli někdo něco posere, vždycky úplně šílí. Za ten odbořej termín se omlouvám. Lance prostě nemá soudnost, to ví každý. Pokud nevěříš, stačí se podívat na tu ženskou, co si vzal.“

„Co ostatní členové rodiny? Nemůžou ho přehlasovat?“

„Kdepak. My ostatní vlastníme dohromady jenom devětačtyřicet procent akcií. Ebony ho sice chce přitlačit ke zdi, ale vyšachovat ho nedokáže. Může ho ale přinutit k poslušnosti a já ji podezřívám, že právě o to jde.“

„Pokud vím, Bass je mimo hru, protože žije v New Yorku.“

„Občas se na zasedání správní rady ukáže. Hraje si hrozně rád na magnáta, ale je v podstatě neškodný. Většinou ovšem stojí za Lancem.“

„A koho bude podporovat Ashley?“

„Těžko říct. Ale Ebony pochopitelně doufá, že se vzbouří jako jeden muž.“

„Jápak tuhle situaci nese matka? Radost z ní jistě nemá.“

„Ta z toho šílí. Chce, aby firmu vedl Lance. Ne proto, že byl dobrý, ale protože by se nemuselo nic měnit.“

„Myslíš, že je to poctivý člověk?“

„Lance? To myslíš vážně? Ani náhodou.“

„Jak spolu vycházíte?“

„Nesnáším ho. Je věčně napružený a příšerně paranoidní. Nedokážu s ním být pohromadě. Leze mi příšerně na nervy. Abys mi rozuměla, mám ho ráda, protože je to můj bratr. Jenom ho dost nesnáším.“ Svrátila nos. „Vždycky smrdí česnekem a potem a tou příšernou kolínskou, Brut se to jmenuje. Nechápu, jak ji může nějaký chlap používat. Mně

jako ženskou by to jenom odradila.“

„Nezaslechlas o tom požáru ve skladišti nějaké zákulisní drby?“

„Jen to, co mi řekl Terry. Víš, že Lance si před dvěma lety vypůjčil na firmu nějaké peníze, ale prodělal poslední košili? Strašně by se mu šiklo přijít k půl miliónu.“

„Opravdu? O tom slyším poprvé.“

Pokrčila rameny. „Začal podnikat v tiskařství, což je už sama o sobě hloupost. Slyšela jsem, že nejjistější, jak přijít na buben, je zařídit si tiskárnu nebo restauraci. Že to skladiště vyhořelo, je jenom jeho štěstí. Nebo jde o něco jiného?“

„To bych právě ráda slyšela od tebe.“

S loktem položeným na koleně si rukou podepřela bradu. „Jestli ti jde o odpovědi, tak já už žádné nemám. Lance je mi šumafuk. Popravdě řečeno, celá firma je mi šumafuk. Někdy mě docela baví sledovat rodinné intriky. Je to jako z televizního seriálu, ale vlastně podobná nuda.“

„Co ti není fuk?“

„Tenis. Cestování. Šaty. Golf. Existuje snad něco dalšího?“

„Koukám, že musíš vést příjemný život.“

„Náhodou ano. Zvu k nám spoustu lidí. Když mám čas, angažuju se v charitě. Někteří lidé si myslí, že jsem líná, rozmazlená, nafoukaná ženská, ale já mám všechno, co chci, což oni o sobě zdaleka nemůžou říct. Pohromu nosí ti, co nic nemají. Já spokojeně vrním jako kočka.“

„Protožes měla štěstí.“

„Jak se říká, nic na světě není zadarmo. Věř mi, i já za to musím platit určitou cenu.“

Všimla jsem si, jak namáhavé to musí být.

V hale klaply vchodové dveře a chodbou se rozlehly kroky. Ve chvíli, kdy Terry Kohler vstupoval do ložnice, měl už sundanou kravatu a právě se pouštěl do saka.

„Dobrý večer, Kinsey. Olive říkala, že se stavíte. Já se jenom honem vysprchuju a pak si můžeme promluvit.“ Pohlédl na Olive. „Neudělala bys něco k pití?“ řekl kategorickým tónem.

Ne že by vylítla a zalapala po dechu, ale vypadalo to tak. Třeba to vážně měla těžší, než jsem si myslela. Já bych něco podobného nebyla ochotná dělat pro nikoho.

KAPITOLA XIII.

Olive odešla do kuchyně a já zatím čekala v obývacím pokoji. Byla to hezká místnost s okny se zabroušenými, do olova vsazenými sklíčky, obložením z pekanového dřeva, krbem z hrubě opracovaného kamene a s tradičním mahagonovým nábytkem s damaškovými potahy. Všechno bylo laděné do starorůžové a šedorůžové a v pokoji se vznášela slabě kořeněná vůně připomínající karafiáty. Nedokázala jsem si ty dva představit, jak tu sedí a něco dělají. Místnost sice prozrazovala konvenčně dobrý vkus, ale jinak tu nebylo nic, z čeho by se dalo usoudit, že třeba poslouchají muziku nebo čtou knížky. Chyběl tu jediný důkaz společných zájmů. Na stolku sice leželo nejnovější číslo časopisu Architektura, ale působilo dojmem, že je tu jen pro okrasu. Ještě jsem neviděla, že by bohatý člověk četl tituly jako Udělej si sám, Rodina nebo Motorismus. Když se to tak vezme, vlastně nemám nejmenší ponětí, co tihle lidé po večerech dělají.

Olive se za deset minut vrátila s podnosem jednohubek a stříbrným kbelíčkem s ledem, v němž se chladila láhev bílého. Od chvíle, co Terry vešel do dveří, se celá změnila. Vypadala sice i dál elegantně, ale veškeré její chování vyjadřovalo jakousi služebnost. Co se jen nadělala s malinkými plátěnými ubrusky, které úhledně poskládala a nechala vedle servírovací mísy, kterou postavila na kraj stolku. Připravila zralé fíky plněné italským krémovým sýrem, trojúhelníčky mořských řas a vychlazené půlky malých vařených brambor s kopečkem kysané smetany a kaviáru. Kdybych takhle večerela já, jestlipak by tohle jídlo splnilo veškeré moje nutriční požadavky?

Olive rychle odešla k příborníku a naaranžovala na něj celou baterii lahví nejrozumnějších alkoholických nápojů. V pokoji se už pomalu stmívalo, a tak rozsvítila dvě stolní

lampy. Její taftová sukně při každém pohybu hedvábně zašustila. Měla hezky vypracované nohy a v lodičkách jí vyvstávaly lýtkové svaly.

Ohlédla jsem se a ve dveřích jsem spatřila čerstvě vysprchovaného a převlečeného Terryho, jak ji zálibně sleduje očima. Když zachytil můj pohled, věnoval mi slaboulinký vlastnický samolibý úsměv. Nevypadal na chlapa, kterému je lehké se zavděčit. „Máte nádherný dům,“ řekla jsem.

Olive se ohlédla a usmála se, což nedělala moc často. „Díky,“ řekla.

„Posaďte se,“ vybídl mě Terry.

„Nerada bych zdržovala.“

Máchl jen rukou, jako že náš případný rozhovor je daleko důležitější. Posunek působil stejně, jako když někdo nařídí sekretářce, aby mu nespojovala žádné hovory. Nejspíš jen tak blafuje, protože třeba stejně nikdy nikdo nevolá, ale návštěvník si alespoň připadá důležitě.

„Přece si nenechá ujít příležitost pokecat si o firmě,“ řekla Olive. Podala mu martini a pohlédla na mě. „Co budete pít vy?“

„Vzala bych si to bílé, jestli je to možné.“

Sledovala jsem, jak otvírá láhev a nalévá nejdřív mně, potom sobě. Podala mi skleničku, pak vyklouzla z lodiček, posadila se na pohovku, nohy pod sebe. Najednou mi nepřipadala tak tvrdá a sobecká. Trochu mě zarazilo, jak jí ta role věrné manželky sedne. Neměla v životě jiný cíl, než si užívat a oprašovat manžílka, což mi v době, kdy se ženské věnují povolání nebo se obětují rodině, připadalo trochu jako z jiného světa.

Terry balancoval na opěradle pohovky a se zájmem mě pozoroval, i když se měl na pozoru, aby to nedával příliš okatě najevo. Konverzaci řídil sám. Zřejmě na to byl zvyklý. I když tmavé oči dodávaly jeho úzkému obličejí zádumčivý výraz, vypadal mile. Občas, jako kdyby na něj chtěl upozornit, si prstem objel knírek. Zažila jsem mnoho mužů, kteří se svým obličejovým ochlupením probírají neustále, jako

kdyby to byla poslední památka na heboučké chmýří dětských let. „Lance tvrdí, že na vás někdo udělal podraz,“ prohlásil, snědl jednu půlku brambory a podal mi talíř.

„Vypadá to tak,“ odpověděla jsem a vzala si fík. Chut' měl přímo nebeskou.

„Čím vám můžeme být ku pomoci?“

„Například doufám, že mi povíte něco o Avě Daughertyové.“

„O Avě? Ale jistě. Co ta s tím má společného?“

„Byla v podniku přítomna toho dne, kdy jsem prováděla ohledání místa požáru. Viděla také, jak mi Heather předává obálku se skladovými listy, která se pak ztratila.“

Uhnul očima a já sledovala, jak si v duchu sumíruje odpověď. „Co já vím, Ava je zosobněná ctnost. Pracovitá, poctivá, oddaná firmě.“

„A Lance? Jak s ním vychází?“

„Nikdy jsem nezažil, že by si řekli křivé slovo. Ostatně byl to on, kdo ji najal, jakmile se ukázalo, že potřebujeme vedoucí administrativního úseku.“

„Kdy to bylo?“

„Bože, určitě jsou to dva, tři roky,“ řekl a pohlédl na Olive, která seděla opodál. „Co myslíš, vidíš to taky tak?“

Pokrčila rameny. „No, já bych neřekla, že ho zrovna miluje. Podle ní se příliš fláká, místo aby dělal, ale že by vymýšlela, jak ho dostat, to si nemyslím.“ Podala mi podnos s jednohubkami. Řekla jsem si, že jako slušně vychovaná mladá dáma ochutnám zas něco jiného, a tak jsem si vzala půlku brambory a strčila ji do úst.

„A kdo teda?“ zeptala jsem se a olízla si kysanou smetanu z palce. Tohle tedy byla lahoda. Kdyby na chvíličku vypadli, vrhla bych se na ty brambůrky jako vlk.

Ani jeden mi neodpověděl.

„No tak, přece musí mít nějaké nepřátele. Někdo si tu dal velice hodně práce,“ namítla jsem.

„Momentálně si na nikoho nevzpomínám, ale můžeme o tom popřemýšlet. Třeba si vzpomeneme,“ řekl Terry.

„Můžete mi říct něco o tom vašem konstruktérovi, co spáchal sebevraždu?“

„Hugh Case?“ řekla Olive.

Zdalo se, že otázka Terryho překvapila. „Proč se na něj ptáte? Zrovna dneska mi telefonovala jeho žena Lyda.“

„Opravdu?“ řekla jsem. „A copak chtěla?“

„O to ani tak nejde. Spíš o celý její postoj. Totálně jí luply nervy. Řvala na mě jak pominutá, že za smrt jejího manžela můžu já.“

Olive se na něj nevěřicně podívala. „Ty? Co je to za blbost? Proč to říká?“

„Nemám nejmenší ponětí. Připadalo mi, že je opilý. Nebyla k zastavení, ječela na mě a její výrazivo připomínalo kanál.“

„To je zvláštní,“ řekla jsem. „A ona je ve městě?“

Terry zavrtěl hlavou. „To mi neřekla. Podle zvuku mi to přišlo na meziměsto. Kde vlastně teď žije?“

„Myslím, že v Dallasu.“

„Měl jsem takový dojem, že hodlá sednout na letadlo. Pokud se tu ukáže, chcete si s ní promluvit?“

„Ano, to bych ráda,“ řekla jsem. Dávala jsem si veliký pozor, abych ani slůvkem neprozradila, že jsem se s ní setkala už předchozího večera. Mně tedy paranoidní nepřipadala a o Terryem se nezmínila ani jednou.

Olive na pohovce poposedla a změnila polohu. „Zrovna na Silvestra, když budeme mít tolik hostů.“ Pohlédla na Terryho. „Říkala jsem ti, že večer přijede Bass?“

Tváří mu proběhl rozmrzelý výraz. „Já myslel, že je švorc. Doufám, žeš mu tu cestu neplatila ty.“

„Já? Ani náhodou. Ebony mu sice peníze posílá, ale mě by něco takového v životě nenapadlo,“ ohradila se a pak se otočila ke mně. „O svátku Děkuvzdání jsme se pohádali a od té doby spolu nemluvíme. Moc kecá do věcí, do kterých mu nic není. Nemůžu ho vystát a on ke mně chová podobné pocity.“

Terry se podíval na hodinky a já pochopila, že je čas, abych se začala sbírat. „Neměla bych vás už zdržovat,

spěcháte přece na večírek,“ řekla jsem.

„Bojím se, že jsme ti moc nepomohli,“ prohlásila Olive.

„S tím si nedělejte hlavu. Mám ještě jiné možnosti. Ale pokud si vzpomenete na cokoli, co by mi mohlo pomoci, dejte mi vědět.“

Položila jsem na stůl svou navštívenku. Olive se omluvila, že si musí ještě pro kožich, a Terry mě zatím šel vyprovodit. Když zmizela za dveřmi ložnice, řekl mi: „Před ženou jsem o tom nechtěl mluvit, ale dneska odpoledne mi Lyda Caseová teda pořádně nahnala.“

„Proč?“

„Nechtěl bych Olive zbytečně vylekat, ale ta ženská mi vyhrožovala. S Lancem to podle mě nemá nic společného, jinak bych vám to řekl na rovinu. Jde o cosi jiného. Nejsem si sice vůbec jistý, o co vlastně, ale rozhodně mi přišlo, že snad zešílela.“

„Jak vám vyhrožovala?“ chtěla jsem vědět.

„Zničeho nic se mě zeptala, kolik mi bude o příštích narozeninách. Nepochopil jsem hned, kam míří, a tak jsem řekl, že šestačtyřicet, ale ona prohlásila, že by na to moc nespočetala. A zachechtala se jako nějaký šílenec. Úplně mi přitom ztuhla v žilách krev. Já sice nevěřím, že to myslela vážně, ale panebože, nač teda říká tak příšerné věci?“

„A nemáte představu, čím to, že se tak zčistajasna ozvala?“

„Nemluvil jsem s ní už léta. Nejspíš od Hughovy smrti.“

„Pokud vím, existovaly určité pochybnosti o způsobu, jakým vlastně zemřel.“

„Taky jsem to slyšel a absolutně nevím, co si o tom mám myslet.“

„Znal jste ho dobře?“

„Neřekl bych, že jsme byli blízcí přátelé, ale pracoval jsem s ním nějakých pět roků. Nikdy mi nepřišlo, že by člověk jako on mohl spáchat sebevraždu. Na druhé straně nikdy nevíte, co člověk udělá, když je vystavený tlaku.“

„Tlaku?“

„Lyda mu vyhrožovala, že odejde. Hugh byl bezvadný

chlap, ale strašně na ní visel, čímž si podle mého podkopl stoličku.“

„A proč od něj chtěla odejít? Jaký měla důvod?“

„Tyhle detaily mi bohužel unikly. Ale Lance by to mohl vědět.“

Z ložnice vyšla Olive, přes ramena přehozený bílý kožich, na ruce ty zelené šaty, a tak jsme rychle zmlkli. Když mi Olive šaty dávala, Terry neřekl ani slovo. Třeba ze svého šatníku rozdávala často. Odcházeli jsme z domu společně a omezili se jen na společenskou konverzaci.

Venku už panovala úplná tma a začalo být chladno. Sedla jsem do auta, pustila topení a zamířila k nejbližší telefonní budce, odkud jsem zavolala Darcy domů. Chtěla jsem se u ní cestou domů stavit, ale řekla mi, že Andy zůstal v kanceláři déle, a proto ještě neměla příležitost ji prohledat. Ale ráno prý přijde dřív, a jestli něco objeví, hned mi zavolá.

Když jsem zavěsila, najednou jsem si uvědomila, jak strašně jsem vyčerpaná. Kromě toho, že na mě působil časový rozdíl, jsem prakticky nespala a to ranní zdřímnutí bylo jako nic. Zamířila jsem domů. Jakmile jsem zabočila do ulice, ve které bydlím, okamžitě jsem zahlédla, že u chodníku stále ještě stojí Danielovo pronajaté auto. Zaparkovala jsem a vystoupila. Přestože byla tma, viděla jsem, jak pořád napůl sedí, napůl leží na předním sedadle, nohy opřené o přístrojovou desku. Když jsem otevírala branku, stáhl okénko. „Můžu s tebou mluvit?“

Málem jsem mu odsekla, ale podařilo se mi to spolknout. Hrozně nerada se chovám k lidem zle a nechtěla jsem si připustit, že mě stále ještě dokáže vytočit. „No dobře,“ řekla jsem, šla jsem blíž a zastavila se asi dva metry od vozu. „Co je?“

Sundal nohy dolů, vysoukal se z vozu a opřel se lokty o otevřená dvířka. Slabý svit pouličních lamp mu zabarvoval tváře do zlatova a zvýrazňoval stříbrné prameny v blondátých vlasech.

„Jsem tak trochu v rejži,“ řekl. Obličej měl kropenatý

stínem, který skrýval tu pronikavou modř jeho očí, na kterou jsem si tak dobře pamatovala. Bylo to až k neuvěření, jak mě i po osmi letech jeho přítomnost náhle zbolela.

Řekla jsem si, že nejbezpečnější bude vrátet mu jeho slova bez komentáře. „Jsi v rejži,“ řekla jsem. Nastala kratičká pauza. Jak jsem se dovtípila, čekalo se ode mě, že se zeptám, o co se jedná, ale já jen zaťala zuby a trpělivě čekala.

Věnoval mi tragický úsměv. „Neboj se. Nejde mi ani o peníze, ani o postel.“

„No to se mi ulevilo, Danielku. Tak co vlastně chceš?“ Vyčítavý tón tu byl zas, ale přísahám, že jsem si nemohla pomoci. Nic mě nedokáže tak namíchnout jako chlap, který vám kdysi hrál na city a teď si myslí, že to může dělat zas. Dodnes si pamatuju, jak to mezi námi v raných dobách našeho vztahu jiskřilo a vzduch, který jsme dýchali, byl doslova nabitý sexuální elektřinou. Trvalo mi celá léta, než jsem pochopila, že jsem ji z největší části produkovala sama, protože jsem to prostě potřebovala. Možná, že právě proto jsem teď při pohledu zpět byla taková vzpurná. Pořád jsem ještě měla vztek, jaká jsem bývala husa.

„Potřebuju si někde nechat nádobíčko,“ řekl.

„Jaký nádobíčko?“

Pokrčil rameny. „Mám španělku za dva tácy, kterou nemůžu nechat v kufru, protože má pokaženej zámek. A když ji nechám ve voze, někdo se do něj vláme.“

„To si z Floridy vezeš tak drahou kytaru?“

„Myslel jsem, že tu třeba seženu nějaký kšeft. Potřebuju prachy.“

„A co ten tvůj kámoš? Já myslela, žeš přijel s ním. Tak proč ji nenecháš u něj? Nebo je to ženská? Já se zapomněla zeptat.“

„Ale ne, je to chlap,“ prohlásil. „Problém je, že není odsud. Jen tudy projížděl cestou do San Franciska a zpátky se bude vracet až v neděli v noci. Proto jsem si musel najmout vůz.“

„A kde tedy bydlíš? Máš vůbec kde spát?“

„Teprv na tom pracuju. Všechny hotely jsou na svátky plně

obsazený. Když zajedu k pumpě, abych si skočil na záchod, musím všechno tahat s sebou dovnitř. Jde jen o pár dní.“

Provrtila jsem ho pohledem. „Ty se prostě nezměníš, že jo? Věčně jsi v nějakým maléru, jenomže akorát přešlapuješ na místě a doufáš, že ti někdo pomůže z bryndy. Zkus to třeba v útulku pro bezdomovce. Nebo sbal nějakou ženskou. To by ti nemělo dělat moc velký potíže. Anebo ten zatracenej krám střel. Proč já bych se měla starat?“

„Já neříkám, abys něco řešila,“ namítl mírně. „Jenom tě žádám o pomoc. To chci tak moc?“

Došla mi pára. Tohle všechno jsme už probrali stokrát, jenomže on stejně nikdy neposlouchal. Nemělo smysl se vůbec rozčilovat. Nejjednodušší bylo udělat, co chtěl, a zapomenout na to. Pravděpodobně šlo stejně o rafinovaný způsob, jak zůstat v mé blízkosti. „Nechme toho,“ řekla jsem. „Vždyť o nic nejde. Tu hajtru si můžeš nechat támhle v rohu, ale v neděli bude pryč.“

„Jasně. Žádný problém. Díky.“

„Varuju tě, Danielku. Jestli máš někde v okruhu šesti bloků ulitý nějaký drogy, zavolám poldy.“

„Nemám nic. Copak jsem ti to neříkal? Můžeš se přesvědčit.“

„Nech toho,“ řekla jsem. Věděla jsem, že to z jeho strany není jenom bluf, protože mě znal natolik dobře, aby věděl, že kdybych ho nachytala, dala bych ho zavřít.

KAPITOLA XIV.

Vzala jsem si dva prášky a spala jak dřevo hlubokým, bezesným spánkem, který na moje zjitřené nervy působil jako balzám a vrátil mi chuť do života. V šest jsem už byla zase na nohou, připravená proběhnout se jako obvykle. Danielův vůz už u chodníku nestál. Opřela jsem se o sloup, trochu si protáhla záda a vyrazila směrem k bulváru Cabana.

Běželo se mi fantasticky. Po perlově šedé obloze se táhly růžové šmouhy. Po mé pravici bušil tmavošedý příboj, který po sobě na udusaném písku zanechával sněhovou pěnu, a v kalužích se leskl odraz přístavního mola. Moře přehlušilo i racky, kteří mi vřeštěli nad hlavou. Byl Silvestr a já měla obvyklou novoroční optimistickou náladu. Určitě najdu způsob, jak se ze všeho vymotat. Z toho, do čeho mě dostal Lance, z Macova neoprávněného podezření a dokonce i z toho, že mi do života najednou zase vstoupil Daniel. Byla jsem živá a zdravá a v dobré fyzické kondici. V pondělí bude mít Rosie zase otevřeno a za šest dní se vrátí i Henry. Od Olive jsem dostala ty prudce elegantní zelené šaty a třeba mě čekalo i slíbené pozvání na silvestrovský večírek. Uběhla jsem své tři míle a přešla do chůze, abych cestou domů zchladla.

Osprchovala jsem se, jako obvykle si natáhla džíny a vychutnávala příjemné ráno doma. Bylo sice už sedm, ale pořád ještě příliš brzo na to, abych někam telefonovala. Posnídala jsem ovesné vločky a nad dvěma šálky kávy si přečetla noviny. V koutě jako němá připomínka Danielova návratu do mého života stála jeho kytara, ale já si jí většinou nevšímala.

V 7. 35 se ozvala Darcy z Kalifornské pojišťovny. Prý Andyho kancelář pečlivě prohledala, ale nic neobjevila.

„Sakra,“ vybuchla jsem. „Takže žádný psací stroj? Doufala jsem, že se mi ho podaří uvrtat na to podvržené hlášení, a u

něj doma jsem žádný stroj nenašla.“

„Třeba ho má zamčený v kufru auta.“

„Dobrý nápad. Zkusím vymyslet, jak bych se do něj mohla podívat. Zatím měj ale stejně oči na stopkách. Třeba se něco vynoří. Andy v celé té záležitosti musí nějak figurovat. Moc by mi pomohlo, kdybych věděla, s kým se u firmy Wood/Warren zná. Mrkla ses mu do adresáře?“

„To není k ničemu. Zná tam celé vedení, protože měl firmu v referátu. Takže číslo bude mít. Ale já se podívám, třeba objevím nebo jiného.“ Zavěsila.

V osm jsem zavolala do Texasu Lydě Caseové. Její spolubydlící mi sdělila, že odjela. Možná do Kalifornie, ale prý si nemůže být jistá. Nechala jsem jí své číslo, ať se mi Lyda ozve, jestli bude volat.

Pak jsem zkusila svou známou v bance, ale ta měla přijít do práce až v pondělí. Začala jsem se obávat, že po zbytek dne už to bude takhle. Byl přece Silvestr. Podobně jako na Boží hod, i dnes podniky končily dřív a většina lidí odcházela z práce už v poledne. V deset zazvonila Olive, že pořádá takový neformální koktejl. „Většinou pro příbuzné a pár nejbližších přátel. Jenomže řada lidí, kterým jsem volala, má už jiné plány. Vy někam jdete? Pokud nejste zadaná, velice rádi vás uvítáme.“

„Samozřejmě, že nejsem,“ řekla jsem. „Moc ráda přijdu.“ Nechtěla jsem, aby to znělo kdovíjak nejsem dychtivá, ale pravda je, že jsem na to čekala jak na smilování. Nijak jsem netoužila trávit Silvestra sama. Měla jsem obavy, aby se mi náhodou Daniel nezačal zase moc líbit. „Mám něco přinést?“

„No, možná, že bych potřebovala trochu pomoci,“ řekla. „Dala jsem hospodyně na víkend volno, takže veškeré přípravy jsou jenom na mně. Další pár rukou bych docela uvítala.“

„Vařit sice neumím, ale krájet a míchat můžu. Tak v kolik?“

„O půl páté? To už bych měla být z nákupů zpátky. Ash přijde taky pomoci. Říkala, že asi o páté. Ostatní dorazí kolem

sedmé. Končit budeme, až nebude co jíst a pít.“

„Výborně,“ řekla jsem. „A můžu přijít v těch zelených šatech?“

„Musíte. Tu party stejně dělám jenom proto, abyste si je mohla vzít.“

Vytočila jsem Lancovo číslo. Nebylo mi sice moc po chuti, že jsem to já, kdo volá jako první, ale potřebovala jsem od něj slyšet jeho verzi, jak to bylo s Hughem Casem. Jakmile se ozval, vysypala jsem na něj, co vím. Na druhé straně se rozhostilo tíživé ticho. „Jste tam?“

„Jsem,“ řekl a hluboce vzdychl. „Panebože, co vlastně můžu dělat? O co proboha jde? Už tehdy jsem zaslechl, že podle ní mám s jeho smrtí něco společného já. Vůbec to není pravda, ale jak to mám dokázat? Proč bych něco takového dělal? Co bych získal, kdybych ho zabil?“

„Nechystal se od firmy odejít?“

„Ale vůbec ne. Mluvil o tom. Říkal, že se chce udělat pro sebe a dokonce podal výpověď, ale táta si ho zavolal k sobě a měli spolu dlouhý hovor. Táta mu nabídl místopředsedu správní rady. Dal mu o hodně vyšší plat a on byl šťastný jak blecha.“

„Kdy to bylo?“

„To přesně nevím. Několik dní před tím, než umřel.“

„A vám jeho smrt nepřípadla zvláštní?“

„Jistě. Jeho žena přísahala, že sebevraždu by určitě nespáchal, a já byl stejného názoru. Nebyl to depresivní typ a právě si fantasticky polepšil. Jenomže ona si prostě vzala do hlavy, že jejího manžela jsem zabil já. Já bych přece neublížil ani kuřeti. To mi musíte věřit. Někdo se strašně snaží mě odstranit.“

„Když už jsme u toho, ozvala se vám už pojišťovna?“

Jeho tón se najednou změnil. „Ale ano, včera. Prý všechno předávají policii.“

Sevřel se mi žaludek. „Vážně? A existuje dost materiálu, aby bylo možné zahájit trestní řízení?“

„To nevím a doufám, že ne. Poslyšte, potřeboval bych si s

vámi promluvit mezi čtyřma očima a tady to nejde. Je to moc důležité. Nemohli bychom se někde sejít?“

Sděčila jsem mu, že večer budu u Olive, a tak jsme se smluvili, že si pohovoříme tam. Nijak jsem netoužila, aby mě s ním někdo viděl, ale naléhal na mě, a já v té chvíli neměla představu, jak by moje situace mohla být ještě horší. Neměla jsem přece na svědomí žádný komplot, a tak jsem si říkala, proč bych se vlastně měla chovat, jako kdybych se něčím provinila. Starosti mě tížily jako olověné závaží nebo noční můra. Musela jsem něco dělat, abych alespoň přišla na jiné myšlenky.

Ale jak den uplýval, úzkost pomalu vystřídalo vzrušení, a tak jsem vyrazila ven a koupila si střevíčky na vysokém podpatku. Protože jsem celý týden žila jako poustevník, uvědomila jsem si, že přece jenom občas toužím po lidech. Ten pocit možná sídlí hodně hluboko, zasutý pod vrstvou obezřetnosti, ale mám ho v sobě. Těšila jsem se jako malé dítě, které má povoleno nastrojít se a vyrazit se staršími sourozenci. Najednou jsem velice soucítila s Olive, jejíž existence mi ještě včera připadala povrchní a sobecká. Co ji mám co soudit, říkala jsem si. Do toho, jak se vyrovnává se světem, mi přece nic není. Její život sice sestával z tenisu a nákupů, ale občas se věnovala i charitě, což já o sobě tvrdit nemůžu. V jednom teda měla pravdu: nejvíc zla na tomhle světě napáchají lidé, kteří se cítí nesvéprávní a poníženi. Spokojený člověk zpravidla nepadělá směnky, nevylupuje banky, ani nevraždí své spoluobčany.

Napadlo mě, že si zajdu do tělocvičny, ale pak se mi nechtělo. Zanedbávala jsem cvičení už od čtvrtka a tak jsem se až do odpoledne jen tak flákala a chvílemi dřímala.

Ve tři jsem si dala dlouhou lázeň plnou pěny. Použila jsem sice přípravek na umývání nádobí, ale pěnil nádherně. Zase jednou jsem si umyla a pročesala vlasy. Namalovala jsem se, jak nejlíp jsem to svedla, a pak si vzala prádlo a nasoukala se do punčocháčů. Šaty byly nádherné, padly mi jako ulité a šustily naprosto stejně jako den předtím Olive. Hru na dámu

jsem neměla od koho odkoukat. Když mi bylo pět, přišla jsem o rodiče, a mé výchovy se ujala staropanenská teta, která ženskosti moc nedala, takže jsem vyrůstala obklopená kapslíkovými revolvery a knihami a učila se samostatnosti, na kterou byla tetička velice vysazená. Na střední škole jsem mezi ostatní nijak nezapadla, a než jsem se dostala k maturitě, dala jsem se do party s několika rošťáky, kteří mluvili sprostě a kouřili marjánu, což byly věci, které já sama zvládla už v ranném věku. Po maturitě jsem ale dostala rozum a dneska jsem přímo vzor všech občanských ctností, i když v některých paragrafech trestního zákoníku občas trochu uježu. V hloubi srdce jsem ale odjakživa prudérní moralistka. To, že čmuchám lidem do soukromí, je jen určitá forma kompenzace.

O půl páté jsem už stála na Kohlerovic prahu a poslouchala, jak se domem rozléhá melodie zvonku. Zdálo se, že nikdo není doma. Ze schránky čouhala nějaká pošta, na rohožce ležely noviny a jakýsi balíček v hnědém papíře. Nakoukla jsem dovnitř jedním z pruhů skla, které lemovaly vchodové dveře. V hale panovala tma a ani vzadu se nesvítilo. Olive se zřejmě ještě nevrátila z nákupů. Zpoza rohu se vynořila ta chlupatá bílá kočka s rozpláclym obličejem.

Nevím proč, ale na kocoura zrovna nevypadala, jenomže co já vím o kočkách? Udělala jsem na ni obvyklé čičí, ale netvářila se nijak nadšeně.

Pak jsem uslyšela zatroubit auto. Elektronicky ovládaná vjezdová brána se otevřela a dovnitř vplul bílý sportovní mercedes 380 SL a v něm Olive. Zamávala mi a já šla naproti. Vylezla z auta a obešla ho. V tom bílém kožichu jí to velice seklo.

„Promiň, že jedu tak pozdě. Čekáš dlouho?“

„Jen pět minut.“

Otevřela kufr, vytáhla velký papírový sáček s nákupem a začala zápolit s dalším.

„Počkej, pomůžu ti.“

„Díky. Terry jel pro pití. Měl by dorazit každou chvíli.“

„Popadla jsem sáček a pak ještě jeden, abych nešla tak s prázdnou. V kufru byly ještě dva, a další párek trůnil na sedadle spolujezdce.“

„Páni, kolik jsi toho vlastně pozvala?“

„Jen asi čtyřicet lidí. Myslím, že to bude fajn večírek. Odnesem to dovnitř, ostatní vezme Terry. Čeká nás spousta práce.“

Vykročila k domu, já za ní. Na štěrku zachrastily pneumatiky a na prostranství před domem zastavil stříbřitě šedý sedan. Příjemný život, pomyslela jsem si. Posuvná vrata zase zapadla. Počkala jsem, dokud Olive nevybrala schránku a nepřihodila štůsek obálek do sáčku s nákupem. Pak se sehnula a zastrčila do něj i noviny a do druhé ruky vzala balíček.

„Nepotřebuješ pomoci, můžu ti něco vzít?“

„Já to zvládnou.“ Položila balíček na sáček, přidržela ho bradou a začala v kapse štrachat po klíších.

K příjezdové cestě si vykračovala kočka, huňatý ocas vztyčený. O beton cinkly láhve, jak Terry postavil tašky a začal svinovat hadici, kterou zahradník nechal ležet na cestičce.

„Ještě se o to někdo zabije,“ prohlásil Terry. Olive odemkla a strčila do dveří. V hale se rozdrnčel telefon. Pohlédla jsem ven právě ve chvíli, kdy Olive hodila balíček na stůl.

Všechno, co se událo pak, probíhalo tak rychle, že si to ani dobře nepamatuju. Uviděla jsem záblesk světla, jehož výbuch mě oslepil jako sluneční erupce, a po něm se objevil obrovský oblak bílého kouře. Z epicentra smrtelnou rychlostí vylétly střepiny. Přes práh se převalila ohnivá koule. Bylo to, jako když se otevrou stavidla, ale místo vodní stěny zalijí trávnick plameny. Každíčké stéblo trávy, které jim stálo v cestě, sežehly na uhel. V téže chvíli se ozval dunivý hukot, zvedl mě a laškovně dopravil na druhý konec zahrady. Zjistila jsem, že sedím bez bot opřená o kmen jakéhosi stromu, tělo jako hadrová panenka, palce u nohou kolmo vzhůru. Viděla jsem,

jak kolem mě, jako ve scéně z nějakého kresleného seriálu, vysokým obloukem prudce prolétla Olive. Skončila na hromádce pod živým plotem. Obraz před mýma očima se roztrásl, pak se vyjasnil. Tanec vjemů na sítnici doprovázelo jen bušení srdce. Měla jsem vyražený dech a můj ohromený mozek zaznamenával pronikavě štiplavý zápach střelného prachu.

Výbuch mne zcela připravil o sluch, ale necítila jsem ani strach, ani údiv. Emoce závisí na pochopení, a já sice zaznamenala, co se stalo, ale nedávalo mi to žádný smysl. Kdybych v té chvíli zemřela, necítila bych sebemenší lítost, a chápu teď, jak vysvobozující pocit musí náhlá smrt být. Tohle byla čistě pocitová záležitost bez sebemenší účasti rozumové složky.

Přední stěna domu zmizela a tam, kde v hale stával stůl, byl teď hluboký kráter. K nebi zející halu obklopovala korona zuhelnatělého dřeva a vesele prskající omítky. Vzduchem se pomalu snášely velké bleděmodré a světle hnědé vločky. Po celém prostranství před domem se válely potraviny a vzduch voněl po kyselých okurkách, koktejlových cibulkách a skotské. Zaznamenávala jsem zrakové i zvukové vjemy, ale vyhodnocovací aparát dosud vypovídal poslušnost. Neměla jsem sebemenší představu, co se vlastně stalo. Nebyla jsem schopná vybavit si, k čemu před několika okamžiky došlo, ani jakou by to mohlo mít souvislost s předchozími událostmi. Octla jsem se prostě ve zcela nové situaci, ale pořád jsem nechápala jak.

Ze změněné kvality světla jsem usoudila, že nemám ani obočí, ani řasy, a pak jsem zaznamenala pach spálených vlasů a masa. Zvedla jsem ruku a zůstala jsem bez sebe údivem, že mohu hýbat všemi údý. Krvácela jsem z nosu i z obou uší, které mě nesnesitelně bolely. Nalevo ode mě jsem zahlédla Terryho, který jen němě pohyboval ústy. Něco ho muselo praštit, protože po obličeji se mu řinula krev. Zdálo se, že ho to bolí, ale tohle byl němý film, zvukový pás nefungoval. Otočila jsem hlavu k Olive.

Na okamžik jsem si celá zmatená pomyslela, že vidím hromádku roztrhaných polárních lišek, jejichž zakrvácené kožichy jen potvrzovaly to, co Olive říkala předchozího dne. Je skutečně pravda, pomyslela jsem si, že v přírodě každý den končí tahle zvířata roztrhaná na kusy. Na měkoučké bílé kožešině působila ta rvavá červená nepatřičně a obscénně. A pak jsem pochopila, na co to vlastně hledím. Z rozervaného těla vyhřezlo krvavé maso, žlutý tuk a roztříštěné obratle. Zavřela jsem oči. Pronikavou vůni spálené výbušniny teď už překrýval pach spáleného dřeva a seškvařeného masa. Pečlivě jsem zvážila situaci.

Olive byla určitě mrtvá, ale Terry byl snad v pořádku. Napadlo mě, že mi třeba i přijde na pomoc, ale říkala jsem si, že není žádný spěch. Zatím mi nic nechybělo. Záda mi podpíral kmen stromu. Byla jsem ráda, protože jsem si připadala strašně unavená. Chvilí jsem planě přemýšlela, kampak se asi poděly moje boty. Zaznamenala jsem nějaký pohyb, a když jsem otevřela oči, civěly mi do tváře udivené obličejy jakýchsi lidí. Nevěděla jsem, co říct. Úplně jsem zapomněla, co se stalo. Jenom mi byla strašná zima.

Zřejmě už uběhl nějaký čas. Na dům mířili hadicemi muži ve žlutých pláštěnkách a rozetínali plameny šavlemi vody. Před očima se mi pohybovala ústa lidí, kteří se nade mnou ustaraně skláněli. Přišlo mi to legrační. Jako by si vůbec neuvědomovali, že nic neříkají. Tvářili se tak vážně, a tak hrozně se snažili. Úporně pohybovali ústy a k ničemu. A pak jsem se ocitla na zádech a hleděla do korun stromů, které se mi před očima kymácely, jak mě odnášeli pryč. Zavřela jsem zase oči a hrozně si přála, aby se svět kolem mne přestal točit, protože se mi chtělo zvracet. Přestože hořelo, třásla jsem se zimou.

KAPITOLA XV.

Pomalu se mi vracel sluch. Nezřetelné hlasy, které zněly kdesi v dálce, se začaly přibližovat, až jsem nakonec zaznamenala, že se nade mnou kdosi sklání, a uviděla jsem Daniela. Obklopovala ho zář jako nějakého archanděla. Ten pohled mě strašně mátl a zmocnilo se mě neuvěřitelné nutkání položit si ruku na čelo a jako nějaká filmová hrdinka probírající se z mdlob zašeptat: „Kde to jsem?“ Řekla jsem si, že jsem nejspíš mrtvá a musím být v pekle, když mám nablízku svého bývalého. Flirtoval právě s nějakou sestřičkou. Aha, dovědla jsem se, takže jsem v nemocnici. Vestálka v bílém polyamidu mu stála po pravici a s bažantem v ruce se vpíjela zraky do jeho perfektního profilu. Už jsem zapomněla, jak dovede být fikaný. Zatímco předstíral starost o mě, rozhazoval své sexuální sítě a neodolatelně ji mámil feromony. Pohnula jsem rty a Daniel se sklonil níž. „Já myslím, že už je při vědomí,“ řekl.

„Dojdu pro doktora,“ prohlásila sestra a zmizela.

Daniel mě pohládl po vlasech. „Jak je, holčičko? Co tě bolí?“

Olízla jsem si rty. „Hovno,“ řekla jsem, ale nějak jsem to jen zašumlovala, takže jsem si nebyla jistá, jestli pochopil, kam mířím. A v té chvíli jsem se zařekla, že se musím uzdravit alespoň natolik, abych ho mohla vyhodit. Zavřela jsem oči.

Vybavila jsem si ten záblesk a ohlušující ránu, i Olive, která kolem mě proletěla jako nějaká figurka. Se zkroutenýma pažema a nohama šejdrem vypadala úplně neskutečně, protože připomínala neforemný pytlík písku hozený vzduchem, který při dopadu mlaskavě žuchne.

Olive je určitě mrtvá, napadlo mě. Neexistuje přece způsob, jak dát do pořádku tělo obrácené výbuchem naruby.

Pak jsem si vzpomněla na Terryho a krev, která se mu

řinula po tváři. Je také mrtvý? Pohlédla jsem na Daniela, v očích otázku.

Daniel ji pochopil. „Jsi v pořádku, Kin. Všechno bude v pořádku. Jsi v nemocnici. Terry tu leží taky,“ řekl, pak zaváhal, a dodal: „Olive to nepřežila.“

Zavřela jsem zase oči a zadoufala, že odejde.

Soustředila jsem se na své tělo s nadějí, že se dopočítám všech jeho částí. Z té mé drahocenné anatomie mě bolelo kdeco. Zpočátku jsem si myslela, že mě přikurtovali nebo co, ale pak jsem zjistila, že důvodem, proč se nemůžu hýbat, jsou nejrůznější naraženiny, škrtnuté krční obratle, kapačka, prášky proti bolesti a obvazy pokrývající popálená místa. Vzhledem k tomu, že jsem stála od Olive asi tři metry, byl to zázrak, že jsem vyvázla s tak banálními zraněními jako jsou pohmožděniny a odřeniny, slabým otřesem mozku a povrchovými popáleninami končetin. Do nemocnice mě odvezli hlavně proto, že jsem byla v šoku.

Pořád jsem sice neměla jasnou představu, co se vlastně stalo, ale na to, abych pochopila, že něco parádně bouchlo, jsem nepotřebovala mít IQ 160. Zřejmě plyn. Nebo spíš bomba. Zvuk i tlaková vlna ukazovaly na nízkobrizantní výbušninu. Teď už vím – já si to totiž načetla –, že nízkobrizantní výbušniny vyvíjejí rychlost až 1056 metrů, tedy o dost víc, než průměrná osoba. Víc ke kosmické rychlosti než během toho krátkého letu od zápraží ke stromu se už zřejmě v životě nepřiblížím.

Do pokoje vešla lékařka. Nebyla nijak zvlášť hezká, ale měla čisté rysy a dostatek soudnosti, aby Danielovi řekla, že při prohlídce nepotřebuje asistenci. Líbilo se mi na ní, že na něj nezůstala s otevřenou pusou civět. S důvěřivostí malého dítěte jsem sledovala, jak kontroluje moje vitální znaky. Muselo jí táhnout na čtyřicítku, vlasy měla rozčepýřené, nenosila mejkap, a ze šedých očí se dalo vyčíst, že je to citlivá a inteligentní osoba. Vzala mě za ruku a propletla prsty s mými. „Jak vám je?“

Do očí mi vhrkly slzy. Najednou jsem v jejích rysech

poznávala svou maminku, byly mi zase čtyři roky a bolelo mě v krku, protože jsem měla angínu. Úplně jsem zapomněla, jaké teplo vyzařují lidé, kteří se starají o nemocné. Byla jsem plná něhy, kterou jsem nezažila od doby, kdy máma umřela. Nejsem ráda bezmocná. Celý život jsem se tvrdě snažila, abych nebyla potřebná, ale najednou jsem nebyla schopná předstírat, kdovíjak nejsem tvrdá a samostatná. Svým způsobem to byla velká úleva, moct tam ležet celá sesypaná a nechat se opečovávat.

Než skončila s prohlídkou, trochu jsem se zvedla, protože jsem se potřebovala zorientovat. Začala jsem se připitoměle vyptávat na svůj stav.

Řekla mi, že ležím na jednolůžkovém pokoji nemocnice svaté Terezy, kam mě večer předtím přivezli na úrazovku. Něco málo jsem si útržkovitě vybavovala: pronikavé kvílení sirény, jak to sanitka řezala v zatáčkách, ostré světlo na stropě úrazové ambulance, polohlasný hovor zdravotnického personálu potýkajícího se s mým stavem. Pamatovala jsem si, jak uklidňující pocit to byl, když mě konečně ukládali do postele: čistou, spravenou, napumpovanou léky a bez bolestí. Teď bylo novoroční dopoledne. Byla jsem pořád ještě grogy a teprve později jsem zjistila, že jsem každou chvíli usínala, aniž jsem si to uvědomovala.

Když jsem se příště probírala, kapačky byly pryč a lékařku vystřídala pomocná ošetřovatelka, která mě dala na mísu, znovu mě umyla, převlékla mi košili i ložní prádlo a zvedla mi čelo postele, abych viděla na svět. Bylo skoro poledne. To už jsem měla hlad jako vlk, a tak jsem zhltna miskou višňového pudinku, kterou pro mě ošetřovatelka někde sehnala. Ale pomohla mi vydržet do té doby, než se začal rozvážet oběd. Daniel se odešel najíst do nemocničního bufetu, a než se vrátil, visela už na dveřích cedulka „Návštěvy zakázány“, o kterou jsem požádala.

Ale pro poručíka Dolana tohle omezení zřejmě neplatilo, protože když jsem se zase probírala, seděl v křesle a listoval si jakýmsi magazínem. Byl to asi padesátiletý, rozplizlý

hromotluk v lehkém běžovém obleku a okopanýma botama. Z obličeje – od příčných vrásek na čele až k povislé, špatně oholené čelisti – mu vyzařovala únava. Řídnoucí vlasy měl rozčuchané, pod očima pytlíky a plet' popelavou. Ani jsem se nemusela moc dohadovat, že měl za sebou dlouhou noc a teď by nejradši strávil den u televize a koukal na fotbal, než se mě vyptával.

Vzhlédl od čtení a zaznamenal, že jsem vzhůru. Znáám Dolana asi pět let. Navzájem se sice respektujeme, ale moc se rádi nemáme. Dolan u santaterezské policie dělá náčelníka mordparty a občas spolu zkřížíme meče. Nemá soukromé detektivy rád a já zase nejsem nadšená, když musím obhajovat, že mám z titulu svého povolání na některé věci právo. Věřte mi, že kdybych věděla, jak se vyhnout případům, ve kterých se vyskytne vražda, udělám to.

„Už jste vzhůru?“ řekl.

„Víceméně.“

Odložil časopis, vstal, a s rukama vraženýma do kapes saka přistoupil k posteli. Při výbuchu vzala za své i moje obvyklá razance, a zdálo se, že poručík Dolan si se mnou neví rady, když jsem tak zaražená. „Jste schopná vypovídat o té včerejší záležitosti?“

„Myslím, že ano.“

„Pamatujete si, co se vlastně stalo?“

„Trochu. Došlo k výbuchu a Olive to zabilo.“

Dolan svěsil koutky. „Byla na místě mrtvá. Její manžel to přežil, ale má okno. Doktoři říkají, že se mu paměť za den za dva vrátí. Na to, že jste stála přímo v dráze tlakové vlny, jste dopadla dost dobře.“

„Bomba?“

„V balíčku. Domníváme se, že šlo o černý prach. Technici na tom dělají, soustřed'ujou indicie. Ten balíček, všimla jste si něčeho?“

„Když jsem tam přijela, ležel přede dveřmi.“

„V kolik to bylo?“

„O půl páté, možná trošičku dřív. Kohlerovi pořádali

silvestrovskou party a Olive mě poprosila, jestli bych jí nepomohla.“ Stručně jsem ho seznámila, jak to s večírkem bylo. Cítila jsem, jak ožívám a začíná mi to koherentněji myslet.

„Povězte mi o balíčku všechno, na co si vzpomínáte.“

„Moc toho není. Věnovala jsem mu jeden jediný pohled. Byl v hnědém balicím papíře, nepřevázaný. Adresa byla psaná tiskacími písmeny, vypadalo to na tlustý fix. Viděla jsem ji hlavou dolů.“

„Čili byla obrácená směrem ke dveřím,“ řekl a vytáhl spirálový bloček a tužku.

„Přesně tak.“

„Na koho byla napsaná?“

„Myslím, že na Terryho. Na „Olive a Terry Kohlerovi“ to nebylo, protože označení adresáta mi připadalo dost krátké. A i kdyby to bylo hlavou dolů, „O“ ve jméně „Olive“ bych si všimla.“

Rychle si psal poznámky. „Nějaká zpáteční adresa?“

„Ne-e. Na razítko si taky nevzpomínám. Třeba tam bylo registrační číslo balíčkové expresní služby, ale žádné jsem neviděla.“

„Jde vám to docela dobře,“ prohlásil. „Normální pošťák říká, že včera nesl jenom listovní zásilky, balíčky ne. Expresní balíčková služba nemá o zásilce na tuhle adresu žádný záznam. Dokonce do těch míst nevyjelo ani jedno vozidlo. Nevšimla jste si, že by od domu někdo odcházel nebo odjížděl?“

Snažila jsem se rozpomenout, ale nedařilo se. „V tom vám nepomůžu. Na žádného chodce si nepamatuju. Auto kolem mohlo projet, ale nic si nevybavuju.“

Zavřela jsem oči a vyvolala si obraz domu. Podél průčelí stály velké keramické truhlíky s lososově zbarvenými begóniemi. „Na rohožce ležely hozené noviny. Já sice nevím, z jaké dálky je ten, kdo je rozváží, hází, ale třeba si balíčku všiml.“

Udělal si další poznámky. „Zkusíme to. Co rozměry?“

Cítila jsem, jak krčím rameny. „Asi jako krabice s pánskou košilí. Větší než kniha. Tak dvaadvacet na třicet osm. Zbylo z něj něco?“

„Víc, než byste čekala. Domníváme se, že pod hnědým balícím papírem byl ještě jeden. Modrý dárkový.“

„No jistě,“ trhla jsem sebou. „Pamatuju si, že jsem viděla hnědé a modré vločky. Považovala jsem to za sníh, ale zřejmě to byly útržky papíru.“ Pak jsem si vzpomněla, co mi říkal Terry. „Ještě něco,“ řekla jsem. „Terry mu vyhrožovali. Řekl mi to, když jsem tam byla předchozího večera. Do zaměstnání mu volala jedna žena jménem Lyda Caseová. Ptala se ho, kdy má narozeniny, a když jí to řekl, prohlásila, že by na to nespolehala.“

Ta první vzpomínka odblokovala i další, a tak jsem mu pověděla i zbytek. Tentokrát jsem informace ze sebe přímo chrlila a jak ráda. Tohle byla superliga se superhráči, proti kterým jsem neměla šanci. Na bomby jsem byla krátká. Poručík Dolan si rychle čmáral poznámky, ve tváři tu pečlivě nacvičenou nezúčastněnost, jejíž masku má každý polda ve zvyku nasazovat. Ačkoli mu nic neuniklo, sám nedával najevo vůbec nic. Mluvil způsobem, jako kdyby už seděl na lavici svědků. „Takže existuje šance, že je momentálně v Santa Tereze, to jste chtěla říct?“

„To nevím. Terry se očividně domníval, že se sem chystá, ale mluvil o tom dost vágně. Leží tu taky?“ zajímala jsem se.

„Hned tady na patře, na druhém konci chodby.“

„Vadilo by vám, kdybych si s ním promluvila?“

„Ne, vůbec ne. Třeba mu pomůžete rozpomenout se.“

Po Dolanově odchodu jsem se posadila a opatrně se přesunula na pelest a spustila nohy na podlahu. Z toho nenadálého vypětí sil mi bušilo v hlavě. Seděla jsem a čekala, až mi ohňostroj v hlavě pohasne, a přitom se snažila co nejdetailněji zkontrolovat, jak na tom jsem.

Pod lehkou bavlněnou nemocniční košilí, která se zavazovala na zádech a byla tím pádem značně vzdušná, vypadaly moje nohy dost křehce. Zepředu se zdálo, jako

kdyby mě někdo dlouho a hodně d'ubkal velikou labutěnkou omočenou ve fialovém pudru. Ruce jsem měla obvázané a na vnitřní stranu paží mi od popálenin zasahovaly jazyky kůže, jejíž rudá barva by rozdráždila i nejflegmatictějšího býka. Chytla jsem se madla, postavila se a opřela se o noční stolek. Nohy jsem měla celé rozklepané. Klidně bych se vsadila, že tento způsob vstávání se jim příliš nelíbil. Mně to ostatně také nepřípadlo jako bůhvíjak báječný nápad. K bušení v hlavě se přidala i nevolnost od žaludku a studený pot a rozmazané okraje mého zorného pole začaly černat. Došlo mi, že tenhle zápas zřejmě nevyhraju, a tak jsem se zase posadila.

Ozvalo se zaklepání a do dveří vstoupila ošetřovatelka. „Máte venku manžela. Říká, že už musí jít, ale rád by vás ještě viděl.“

„My nejsme manželé,“ ohradila jsem se automaticky.

Vrazila ruce do kapsy uniformy, kterou tvořila jen bílá halena a bílé kalhoty. Čepec neměla. Že se jedná o sestru, jsem poznala jen podle identifikačního štítku, který hlásal, že jde o Sharie Wrightovou, dipl. ošetř. Bezostyšně jsem si ji začala prohlížet, protože jsem moc dobře věděla, jak moc si Daniel potrpí na ženské s podobnými jmény. Třeba Debbie, Tammie nebo Cindie. Velice významnou roli v jeho minulosti sehrála i jakási Candie. Teprve když jsem se nad tím zamyslela, napadlo mě, že jméno Kinsey mě taky kvalifikovalo. Když je vám partner nevěrný, nahlodává to vaši sebedůvěru tak dlouho, že z ní nakonec nezůstane vůbec nic.

„Je bez sebe starostí,“ prohlásila. „Já vím, že mi do toho nic není, ale strávil tu celou noc, a tak jsem si myslela, že byste to měla vědět.“ Všimla si, že se pokouším v posteli uvelebit, a tak mi pomohla. Odhadovala jsem ji tak na šestadvacet. Když jsem si Daniela brala, bylo mi třiatdvacet, a rok víc, když mě opustil. Bez jediného slova vysvětlení, bez dohadování. Rozvedli nás v rekordně krátkém čase, a rozsudek nestanovil, z čí viny.

„Nebylo by tu někde kolečkové křeslo? Potřebovala bych mluvit s jedním pacientem, co leží taky na téhle chodbě.“

Přivezli ho sem zároveň se mnou.“

„Pan Kohler. Leží na tři nula šestce na konci chodby.“

„Jak je na tom?“

„Dobře. Odpoledne ho pustí.“

„Ten policista, co tu byl před chvílí, chce, abych s ním promluvila.“

„A co váš manžel? Říkal jen na minutku.“

„My nejsme manželé,“ opakovala jsem jako papoušek, „ale klidně. Pošlete ho dovnitř. Až odejde, opatříte mi to kolečkové křeslo? Když půjdu po svých, určitě upadnu na prdel a budu nucena špitál žalovat.“

Moc zábavné jí to nepřišlo, ale z narážky na žalobu se taky příliš neradovala, a tak beze slova odešla. Můj manžel, pomyslela jsem si. Měla bych se dožít požehnaného věku.

KAPITOLA XVI.

Vypadal unaveně. To mu jenom svědčí, pomyslela jsem si. Jak mi tam postával u postele, vypadal na každou minutu svých dvaadvaceti. „Já vím, že se ti to nebude moc zamlouvat,“ prohlásil, „ale ta doktorka říká, že tě domů nepustí. Ledaže bys měla někoho, kdo by se o tebe postaral.“

Srdce mi sevřelo něco, co se silně blížilo úzkosti. „Za den jsem jak rybička. Nepotřebuju, aby se o mě někdo staral. Ta představa mě přímo děsí.“

„No, já to věděl. Jenom opakuju, co tvrdila ona.“

„A že mi nic takového neřekla.“

„Copak mohla? Bylas napůl v limbu. Říkala, že ti to sdělí na příští vizitě.“

„Držet mě tady nemůžou. Hnusná představa. Zbláznila bych se tu.“

„To už jsem jí taky říkal. Chtěl jsem jenom, abys věděla, že jsem ochoten pomoci. Mohl bych tě odsud dostat na revers a odvézt tě domů. Já bych tam ani nemusel být. Stejně tam může bydlet tak akorát jeden člověk. Ale mohl bych se dvakrát denně chodit kouknout, jestli máš všechno, co potřebuješ.“

„Budu o tom přemýšlet,“ řekla jsem nerada, ale už teď jsem si uvědomovala, že jsem v pěkný kaši. Henry byl u bratra, Rosie si vzala volno a Jonáš jel na lyže, takže jsem neměla živou duši. Po pravdě řečeno, necítila jsem se nijak skvěle. Nedokázala jsem poručit tělu, aby dělalo, co chci. Podobný vztek a zmatek cítí asi staří a duševně nebo fyzicky ochablí lidé. Tentokrát moje výkonnost nezáležela na odhodlání. Jenom se posadit mě dost vyčerpávalo, a já moc dobře věděla, že doma toho moc sama nezvládnu. Jenomže zůstat v nemocnici nepřicházelo v úvahu. Takový špitál je pěkně nebezpečné místo. Člověk není neomylný, takže se může stát malér. Dostanete nesprávnou krev nebo nesprávné

léky, vyříznou vám nesprávný orgán nebo vezmou testy nesprávného člověka. Takže jsem hodlala ze špitálu kalupem vypadnout.

Daniel mě pohladil po hlavě. „Dělej, jak myslíš. Já se vrátím.“

A než jsem mohla začít protestovat, byl ten tam.

Zazvonila jsem na sesternu.

Z ampliónku se dutě ozvalo: „Prosím?“

„Může pan Kohler na třistašestce přijímat návštěvy?“

„Pokud vím, tak ano,“ řekla sestra, ale znělo to, jako kdyby mluvila do plechovky, a v pozadí to chrchlalo a škrundalo.

„Můžu dostat kolečkové křeslo? Chtěla bych za ním zajet.“

Než mi jedno sehnali, uplynulo dvacet minut. Mezitím jsem si uvědomila, že musím bojovat s depresí, kterou ve mně vyvolala Olivina smrt. Ne, že bychom si byly nějak zvlášť blízké, ale stejně se v mém životě okrajově vyskytovala celé dlouhé roky. Pozнала jsem ji na gymnáziu, kde jsem se setkala s Ashley, ale když jsme šly do třetího ročníku, odešla ze školy. Od té doby jsem o ní věděla spíše z doslechu jako o Ashleyině sestře, která byla vždycky někde pryč: v penzionátě, ve Švýcarsku, s přáteli na lyžích v Utahu. Nikdy jsme spolu neprohodily víc než pár povrchních frází, ale před dvěma dny jsem na ni začala měnit názor. A teď byla mrtvá. Skončila jako nějaký hmyz, rozmačkaná na kaši, jako když na okenní římse plácačkou rozmáznete mouchu. Její smrt mnou strašlivě otřásla. Pořád jsem se z toho citového šoku nemohla vzpamatovat. Zjistila jsem, že jak se s tím vědomím nezvratitelnosti snažím vyrovnat, víří mi hlavou neustále všelijaké představy. Nikdo to se mnou předem nekonzultoval, nikdo se mě neptal na souhlas. Smrt je cosi urážlivého, a já ten její náhlý příchod, připomínající nečekanou návštěvu buranského příbuzného, nesla velice těžce.

Měla jsem takové podezření, že to, co mi svíralo srdce, nepovolí ještě hodně dlouho. Nebyla to bolest způsobená žalem, ale lítost, která mě drtila jako pěst.

Dostrkala jsem se chodbou k pokoji číslo 306. Dveře byly

zavřená a před nimi postával Bass. Jak jsem se k němu blížila, pootočil pomalu hlavu. Jeho hezká hladká tvář připomínala olejomalbu z osmnáctého století. Měl chlapecky oválný obličej, čelo bez jediné vrásky, oči mdle hnědé, smyslná ústa a povýšený výraz. Navléci si saténovou vestu, kamizolu a spodky zapínané pod kolena, mohl dělat od hodiny mírně dekadentního dandyho. Jemné tmavé, mírně delší vlasy mu na spáncích ustupovaly, ale nad čelem mu tvořily načechranou šošolku. Potřeboval už jen afgánského chrta s dlouhýma hedvábnýma ušima a dlouhou aristokratickou mordou po boku.

„Nazdar, Bassi. Já jsem Kinsey Millhoneová. Vzpomínáš si?“

„Ale jistě.“ Sklonil se ke mně a společensky mě líbnul na tvář. Bylo to spíš mlasknutí než polibek. Tvářil se ponuře. Ve vzduchu viselo mrtvé ticho. Byla to jedna z těch nekonečně dlouhých chvil, kdy člověk marně hledá, co by řekl. Jeho sestra byla po smrti, takže to nebyla zrovna nejvhodnější příležitost, aby konverzačně sršel, ale stejně mě trapný charakter našeho setkání trochu mátl.

„Kde je Terry?“

Pohlédl na dveře. „Dělají mu převaz. Už to nebude dlouho trvat. Jakmile doktor podepíše propouštěcí zprávu, jde domů. Jak se vede? Slyšeli jsme, že tu taky ležíš.“

„Už jsem v pořádku. Je mi moc líto, co se stalo Olive,“ řekla jsem a myslela jsem to vážně.

„Panebože, to je takovej galimatyáš. Nechápu, o co vlastně jde.“

„Jak se vede matce? Nese to statečně?“

„Zvládne to. Je tvrdá jako křemen. Vzalo ji to, ale ona je jak ze železa. Ash se úplně sesypala. Je totálně na dně. Byly si s Olive odjakživa takhle blízké,“ zvedl ruku se zatátými prsty. „A co ty? Vypadáš dost pomláceně.“

„Už je to v pořádku. Právě jsem poprvé vstala a cejtím se děsně.“

„Podle toho, co jsem slyšel, máš kliku, že jsi vůbec

naživu.“

„To mi povídej. Chtěla jsem ten balíček zvednout sama, ale pak přijela Olive, a tak jsem jí šla pomoci s nákupem. Bydlíš u matky?“

Přikývl. „Přijel jsem ve čtvrtek v noci a pak mi včera volala Olive a říkala, že pořádá ten mejdan. Připadá mi, jako kdyby to už byla věčnost. Zrovna jsem si byl zaplavat v bazénu, že se pak oblíknu, ale pak přišla Ebony. Pořád mi nešlo do hlavy, co s ní je. Znáš přece Eb. Vždycky se dokáže kontrolovat, každý vlasek na svém místě. Teď vypadala jako divoženka. Doplavat jsem ke kraji bazénu a ona řekla, že u Olive vybuchla bomba a Olive je mrtvá. Myslel jsem, že si vymejší, a rozesmál jsem se. Nemohl jsem si pomoci, připadalo mi to tak neskutečný. Zfackovala mě jak malýho kluka. Teprv potom jsem si uvědomil, že to myslí vážně. Co se vlastně stalo? Terry si nic nepamatuje a policie toho moc neřekne.“

Vylíčila jsem mu, co jsem mohla, ale ty nejkrvavější detaily ohledně Oliviny smrti jsem vynechala. Dokonce ještě teď, když jsem o tom mluvila, jsem se rozklepala jako osika. Zaťala jsem zuby a snažila se sebrat. „Promiň,“ řekla jsem.

„Je to moje vina, neměl jsem o tom začínat,“ řekl. „Neměl jsem v úmyslu ti to všechno připomínat.“

Zavrtěla jsem hlavou. „To nic. Už jsem v pořádku. Mně taky skoro nic neřekli. Vážně, já myslím, že je to tak lepší. Ale mít okno je děsivý pocit.“ Hledala jsem nějakou nitku, na kterou bych jako korálky mohla navěsit střípky paměti z onoho večera. Z doby po půl páté jsem v hlavě měla jen prázdno.

Chvilku váhal a pak mi vylíčil, jak to probíhalo u nich. Ash už byla pryč, protože jela k Olive pomoci s přípravami na večírek. Jakmile se Bass dozvěděl o výbuchu, natáhl na sebe nějaké šaty a skočili s Ebony do vozu. Když dorazili na místo, Terryho právě strkali do sanitky a mě napůl v bezvědomí nakládali na nosítka. Olive, přikrytá dekou, dosud ležela u keře.

Bass to vykládal bezbarvě, jako kdyby četl novinovou zprávu. Byl zcela klidný, tón jeho hlasu neosobní. Ani jednou se mi nepodíval do očí. Hleděla jsem upřeně na konec chodby, kde nějaký doktor s vážným výrazem v tváři promlouval k postaršímu manželskému páru, který tam seděl na lavici. Měl pro ně zřejmě špatné zprávy, protože žena zatínala ruku do kabelky, kterou měla položenou v klíně.

Pak jsem si najednou vzpomněla, že jsem Basse viděla. Byla to jedna z těch hlav, které nade mnou povlávaly jako balónky na provázku, a pátravě mi hleděly do tváře. V té době jsem už byla v šoku, a přestože jsem byla zabalená do dek, bezmocně jsem se klepala jako ratlák. Na Ebony jsem si ale nepamatovala. Třeba ji ani nepustili do zahrady, aby neviděla tu strašlivou spoušť, protože bomba roztrhala Olive na kusy, takže na keřích jako čepice sněhu visely cucky jejího masa.

Přitiskla jsem si ruku na obličej, protože jsem cítila, jak mi do očí vhrkly slzy. Bass mě nemotorně potlapkal a mumlavě cosi zablábolil. Celý bez sebe, že mě tak rozrušil, pravděpodobně přemítal, jak z téhle situace vybruslit, ale vlna emocí nakonec opadla, já se zhluboka nadechla a uklidnila se. „Jak dopadl Terry?“

„Níjak hrozně. Má tržnou ránu na čele a naražená žebra, jak s ním tlaková vlna třískla o garáž. Byl tu hlavně na pozorování, ale je v pořádku.“

Za našimi zády se ozval hluk. Dveře se otevřely a z Terryho pokoje vyšla sestra s nerezovou mísou plnou starých obvazů. Halil ji oblak vůní, v němž se mísil líh, jódová tinktura a ten nezaměnitelný pach leukoplasti.

„Už smíte dovnitř. Pan doktor říkal, že pacient může jít domů. Jakmile bude připraven, přivezeme kolečkové křeslo.“

Bass vešel jako první, já se na vozíku dostrkala za ním. Pomocná ošetřovatelka sklízela noční stolek po sestře, Terry seděl na pelesti a zapínal si košili. Zahlédla jsem mezi cípy jeho leukoplasti polepená žebra a odvrátila jsem hlavu. Kůži měl bílou jako tvaroh a zcela bez chlupů, hrudníček uzoučký a vpadlý. Vždycky mi připadá, že nemoc a zranění jsou strašně

osobní záležitosti. Nechtěla jsem dopodrobna poznat, jak křehká je jeho tělesná nádoba.

Vypadal celý pomlácený. Na čele se mu táhla tmavá čára stehů. Jedno zápěstí měl zafačované, zřejmě řezné rány nebo popáleniny. Z jeho bledého obličeje vyvstával strohý knírek, tmavé vlasy měl rozčuchané. Připadal mi tak nějak seschlý, jako kdyby se pod tíhou Oliviny smrti celý scvrkl.

Ve dveřích se objevila Ebony. Přelétla pokoj očima, ale pak zaváhala a počkala, dokud ošetřovatelka neskončí. V místnosti mi najednou začalo připadat nesnesitelně těsno. Potřebovala jsem čerstvý vzduch.

„Hned se vrátím,“ zahuhlala jsem a vyrejdovala ven. Ebony za mnou šla až do haly pro návštěvy, což byl vykousnutý prostor s pohovkou potaženou zeleným tvídem, dvěma stejně polstrovanými židlemi, umělou palmou a stojanovým popelníkem. Posadila se, chvíli se přehrabovala v kabelce a vytáhla cigarety. Zapálila si a vtáhla kouř do plic, jako kdyby to byl kyslík z láhve. Vypadala naprosto klidně, ale nemocniční atmosféra ji očividně znervózňovala. Sebrala z klína nitku, která jí ulpěla na sukni.

„Já to prostě nechápu,“ pronesla příkře. „Kdo by měl zájem Olive zabíjet? Nikdy nic nedělala.“

„Cílem atentátu nebyla Olive, ale Terry. Ten balíček s bombou byl adresován jemu.“

Ebony prudce zvedla oči a zabodla je do mých. Její mrtvolně bledá tvář mírně znachověla. Ruka s cigaretou jakoby sama o své vůli sebou trhla a do klína se snesl váleček popela. Ebony vyskočila a rychle si sukni oprášila.

„To je směšné,“ štekla. „Policie tvrdí, že po výbuchu z balíčku nezbylo naprosto nic.“ Zamáčkla cigaretu do popelníku.

„Jistě že ne,“ řekla jsem. „Já ho ale viděla. Stálo na něm Terryho jméno, ne její.“

„Tomu nevěřím.“ Z rozdrčené cigarety stoupal úzký proužek dýmu. Zvedla ho, zdusila žhnoucí konec prsty a rozemnula ho na padrť. Třásničky tabáku vypadaly obscénně.

„Říkám jenom, co jsem viděla. Cílem třeba mohla být Olive, ale balíček byl adresován na něj.“

„Žvásty! Ten hajzl! Neříkej mi, že Olive umřela jenom proto, že ho zvedla místo něj.“ Do očí ji vhrkly slzy. Měla co dělat, aby se ovládla. Celá rozrušená vstala a začala přecházet sem a tam.

Natočila jsem vozík, a sledovala, jak pendluje tam a zpátky. „Proč hajzl, Ebony? O čem to mluvíš?“

Prudce se posadila a přitiskla si dlaně na oči. „Ale nic. Promiň. Já nevěděla. Myslela jsem, že ji někdo chtěl zabít, což je samo o sobě příšerná představa. Ale umřít omylem! Panebože! Alespoň že netrpěla. Prý byla opravdu na místě mrtvá.“ Krátce vzlykla. Sepjala ruce do stříšky a těžce do nich oddechovala.

„Ty víš, kdo ji zabil?“

„Samozřejmě, že ne! Nemám nejmenší ponětí! Co si myslíš? Že jsem nějaká stvůra nebo co? Byla to moje sestra...“ Rozhořčení opadlo a rozplakala se naplno. Chtěla jsem jí věřit, ale nebyla jsem si jistá, jestli můžu. Byla jsem unavená a příliš do celé věci zaangažovaná, než abych dokázala rozlišit, co je pravda a co faleš. Zvedla hlavu. Obličej měla celý uslzený.

„Olive říkala, že při hlasování tě nepodpoří,“ řekla jsem zkusmo.

„Ty svině!“ zaječela. „Jak se opovažuješ? Klid se mi z očí!“

V průchodu do alkovny se objevil Bass a upřel na mě tázavý pohled. Zabrala jsem za obruče, otočila se jak na obrtlíku a vyrazila pryč. Otevřenými dveřmi jednoho pokoje jsem zaslechla, jak někdo slabým hlasem zoufale volá o pomoc. Zpod přikrývky se táhla hadička z čiré umělé hmoty. Končila pod postelí v demižonu plném moči. Vypadala jako limonáda.

Poštu obvykle brala Olive. Den předtím jsem ji viděla, jak ji nedbale hází na stoleček v hale. Takže i když byl balíček adresován jemu, mohla být zamýšlenou obětí skutečně ona.

Nemohla jsem si vzpomenout, co říkala, na čí stranu se přiklání v té bitvě o kontrolu podniku, která zuřila mezi Ebony a Lancem. Třeba to udělal on, aby ostatní přinutil držet hubu a krok.

V pokoji mě čekala Darcy. „Andy zmizel,“ oznámila mi.

KAPITOLA XVII.

Opatrně jsem se přesunula do postele a Darcy to vzala podrobně. Předešlého dne se Andy přihnal do kanceláře asi v deset hodin. Mac trval na tom, že i když je Silvestr, bude se pracovat jako obvykle až do pěti. Andy měl naplánovaný jakýsi obchodní oběd a na druhou si ho pozval jeden z viceprezidentů firmy. Darcy tvrdila, že Andy byl šíleně vyplašený; Chtěla mu vyřídit vzkazy, ale Andy ji přerušil, vlítl do své kanceláře a začal si cpát do atašé kufříku své osobní věci. Nakonec přidal i svou lístkovou kartotéku, a než se nadála, byl pryč.

„Byla jsem z toho fakt úplně paf,“ prohlásila. „Nikdy předtím nic takového neudělal. A proč si bral tu kartotéku? Já se do něj dívala, ale nic jsem tam nenašla, ale proč ho to vůbec napadlo?“

„Třeba to vytušil.“

„To by musel bejt snad jasnovidec. No nic, do konce pracovní doby se už neukázal, tak jsem po práci skočila do auta a zajela k němu domů.“

„To jste se táhla až do Eltonu?“

„No jo. To jeho chování se mi prostě nelíbilo. Měl vážně nahnáno, a tak jsem chtěla zjistit proč. Jeho vůz jsem nikde v okolí nezahlédla, a tak jsem se sebrala a nakoukla oknem dovnitř. V bytě nebyl kousek nábytku, jen příšernej chlívek. Možná, že v obývací místnosti zůstal nějaký karetní stůl, ale to bylo vše.“

„Nic jiného taky nemá,“ řekla jsem. „Vypadá to, že Janice ho pěkně oholila a teď chce ještě víc.“

„Chtít sice může, Kinsey, jenomže mužiček vzal roha. Jeho soused mě zahlídl nakukovat dovnitř, a tak vyšel a ptal se mě, co tam dělám. Řekla jsem mu pravdu. Že jsem z jeho podniku a že máme starost, protože vylítl z kanceláře jako namydlenej blesk a neřekl, co s plánovanými schůzkami. Soused mi tvrdil,

že včera ráno zahlídl Andyho, jak se vláčí ze schodů s párem velkých kufrů. Prej bylo tak půl desátý. Musel teda jet rovnou do podniku, sbalit si svejch pět švestek a vzít roha. Včera večer a dneska ráno jsem mu po dvou hodinách zkoušela volat, ale vždycky se ozval jenom záznamník.“

Na chvíli se zamyslela. „Psaly už noviny o Olivině smrti?“

„Až dneska ráno a to už se po něm země slehla.“

Cítila jsem, že se ve mně vzedmula vlna energie. Napůl to byla nervozita, napůl strach. Odhrnula jsem pokrývku a spustila nohy z pelesti. „Musím vypadnout.“

„To už smíte vstát?“

„Jasně. Bez problémů. Mrkněte se do skříně, jestli mi Daniel přinesl nějaké oblečení.“ Zelené koktejlky vzaly za své, o což se zřejmě předešlého večera přičinily chirurgické nůžky na ambulanci. Potrhané prádlo skončilo taky v popelnici.

„Není tu nic, leda tohle,“ řekla a ukázala mi mou kabelku.

„Výborně. To stačí. Hlavně, že mám klíče. Šaty si můžu vzít doma. Jste tu autem, ne?“

„A můžete odejít bez lékařského povolení?“

„Mám ho. Doktorka Danielovi řekla, že když se o mě postará, můžu jít. Slíbil jí to.“

Darcy na mě nejistě pohlédla. Zřejmě se dovtípila, že si trochu vymýšlím.

„Panebože, nedělejte si hlavu, Darcy. Odejít z nemocnice přece není nic nezákonného. Copak je to vězení? Jsem tu dobrovolně,“ řekla jsem.

„A co účet?“

„Nebud'te takový hnidopich. Mám přece nemocenskou, nic jim teda nedlužím. A když budou potřebovat, však oni si mě najdou. Mají přece mou adresu.“

Evidentně ji to nepřesvědčilo, ale pokrčila jen rameny, pomohla mi do křesla a dostrkala mě chodbou k výtahům. Cestou na nás sice jedna z pomocných ošetřovatelek vrhla podezřívavý pohled, ale já jí zamávala, a ona si zřejmě řekla,

co se bude starat.

Když jsme sjely dolů, Darcy mi půjčila svůj kabát, nechala mě v prosklené vstupní hale a odešla pro auto. Seděla jsem v tom vypůjčeném hacafráčku a papírových pantoflích, na klíně kabelku. Kdyby šla kolem moje ošetřující lékařka, nevěděla bych, co dělat. Kolemjdoucí na mě sice vrhali pohledy, ale nikdo neřekl ani slovo. Jaképak marodění, měla jsem práci.

Ve tři patnáct jsem už odemykala dveře svého bytu, z něhož už jakoby zavanula zatuchlina dlouho neobývaného příbytku. Nebyla jsem tu jen jeden den, ale vypadalo to jako několik neděl. Darcy vešla za mnou. Když viděla, jak vrávorám, zatvářila se provinile a malinko zrudla. Zalitá studeným potem jsem se na chvíličku posadila na gauč a pak se začala oblékat. „Co teď?“ zeptala se.

Opatrně jsem si natáhla džíny. „Zajedeme do kanclu a mrknem se, jestli tam Andy něco nenechal,“ řekla jsem. Navlékla jsem si mikinu, odešla do koupelny a vyčistila si zuby. Při pohledu do zrcadla jsem s úžasem zjistila, že nemám obočí. Moje tváře vypadaly jako spálené od slunce. Těch pár škrábanců a modřin nestálo za řeč. Vlasy na čele jsem měla jako sežehlé kulmou. Docela se mi to líbilo. Otevřela jsem galerku a vytáhla své věrné nůžtičky na nehty, přestříhla leukoplast na pravé paži, odmotala obvaz a podívala se, co je pod ním. Vypadalo to slušně. Konec konců, spáleniny se stejně nejlíp hojí na vzduchu. Pro jistotu jsem si vzala prášek proti bolestem a s lhostejným máchnutím ruky se odpoutala od zrcadla. Už jsem byla v pohodě.

Popadla jsem složku, kterou jsem si založila po nájezdu na Andyho odpadky, natáhla si tlusté ponožky a tenisky, a před odchodem si ještě vzala bundu. Po západu slunce bývá zima a já neměla ponětí, jak dlouho budu pryč.

Venku bylo spíš jako v srpnu než v lednu. Vysoko na bezmračné obloze svítilo slunce. Bylo bezvětří a chodníky fungovaly jako solární panely, protože vyzařovaly absorbované teplo. Po Danielovi nikde ani vidu, ani slechu, což mě jenom těšilo. Že jsem utekla z nemocnice by se mu

bezpochyby nelíbilo. O dva domy dál jsem zahlédla svého brouka. Ocenila jsem, že kohosi napadlo odvézt mi ho domů. Na šoférování jsem se sice ještě necítila, ale byl to dobrý pocit vědět, že je tady.

S Darcy jsme odjely do kanceláře. V ulicích nebyl téměř žádný provoz a celý střed města vypadal pustý jako po výbuchu jaderné bomby. Parkoviště bylo prázdné až na spoustu lahví od piva, které tu zbyly po silvestrovském veselí.

Šly jsme zadním schodištěm. „Víte, čeho se bojím?“ řekla jsem Darcy.

Odemkla dveře a ohlédla se. „Čehopak?“

„Dejme tomu, že Andyho podezříváme ze spiknutí. I když nemáme žádný důkaz, rozhodně to tak vypadá, nemám pravdu?“

„Asi ano.“

„Pořád mi ale nejde do hlavy, proč s tím souhlasil. Jde přece o závažný pojišťovací podvod. Jestli ho chytí, je v branži odepsaný. Takže proč to dělal?“

„Nejspíš pro prachy,“ řekla Darcy. „Jestli ho Janice oholila, pravděpodobně potřeboval zoufale peníze.“

„Možná,“ řekla jsem. „To by znamenalo, že ho někdo znal natolik dobře, aby věděl, že vezme úplatek. Andy je sice blbec, ale nikdy mi nepřipadal jako gauner.“

Došly jsme ke skleněným dveřím pojišťovny. „Co říkáte?“ ptala se, když odmykala, abychom mohly dovnitř. Rozsvítila stropní světla a kabelku hodili na židli.

„Já prostě nevím. Zřejmě se sama sebe ptám, jestli nakonec nešlo o něco jiného. Andy má sice ideální příležitost papíry zfalšovat, ale přesto je to obrovské riziko. A proč zpanikařil? Kdepak to kikslo?“

„Zřejmě nepočítal s Olivinou smrtí. Někde to určitě bude pasovat,“ řekla.

Vešly jsme do Andyho kanceláře. Darcy se zájmem sledovala, jak ji systematicky prohledávám. Zdálo se, že úřední šanony zůstaly nedotčené, ale všechny jeho osobní věci zmizely: fotografie dětí, které měl vystavené na stole,

plánovací kalendář v kožené složce, adresář, lístková kartotéka a dokonce i pár zarámovaných diplomů, které před několika lety dostal od asociace pojišťoven. Nechal tam ale velký barevný ateliérový portrét blonděaté Janice s nadýchaným účesem, obličejem do srdíčka a špičatou bradičkou. Dokonce i do objektivu se tvářila dost záštiplně. Andy jí začernil jeden řezák a z nosu se jí dralo pár tlustých přimalovaných chlupů. Tužkou rozšířené chřípí připomínalo prasečí rypák. Věčný puberták Andy Motycka se nijak netajil, co si myslí o své bývalé manželce.

Usadila jsem se do jeho křesla, rozhlédla se po kanceláři a zapřemítala, jak se mu dostat na kobytku. Kampak asi zmizel a proč tak pospíchal? Nastražil on tu bombu? Darcy mlčela, protože nechtěla rušit mé myšlenkové procesy, pokud se to tak dá nazývat.

„Nemáte na Janice číslo?“ zeptala jsem se.

„Jo, mám ho ve stole. Chcete, abych jí zavolala, jestli neví, kde Andy je?“

„To by šlo. Vymyslete si nějakou výmluvu, nesmíte jí nic prozradit. Jestli neví, že práskl do bot, neměla by se to ještě dozvědět.“

„Jasně,“ řekla Darcy a odešla do přijímací haly. Sebrala jsem složku a vyndala z ní všechny papíry. Bylo jasné, že Andy má vážné finanční potíže. Z toho, jak Janice vyváděla, že neplatí alimenty, i podle růžových a červených upomínek, se dalo celkem bezpečně usoudit, že Andy je pod pěkným tlakem. Znovu jsem si přečetla všechny verze dopisů, které zkomponoval pro svou milovanou. To tedy musel být Štědrý večer. Třeba utekl s ní.

Při horní hraně Andyho psací slohy dosud trůnil rozevřený kroužkový diář. Měsíční plánovací kalendář si odnesl, ale tenhle tu nechal. Zřejmě si schůzky zanášel do obou, aby sekretářka věděla, kde je. Den po dni jsem se zpětně prolistovala minulým týdnem. V pátek čtyřiaadvacátého měl zakroužkováno 21.00 a do kolonky si tužkou poznamenal velké L. Byla to ta jeho milovaná? Zkontrolovala jsem celý

minulý půlrok. Iniciála se v kalendáři vyskytovala, ale ve zcela nepravidelných intervalech, ze kterých jsem nic nevyčetla.

Vzala jsem diář a slohu a odešla do recepční místnosti.

Darcy seděla na telefonu a jak jsem vyrozuměla, vybavovala se s Janice.

„Aha. No, o tom já osobně nic nevím. Natolik ho zase neznám. Aha. Cože říkal ten váš advokát? To má asi pravdu, ale stejně nechápu, k čemu by vám to bylo dobré. Podívejte, Janice, budu už muset končit. Na telefon čeká někdo další. Mhm, to bych byla moc ráda. Jestli se tady v kanceláři něco dozvíme, dám vám vědět. Ale jsem přesvědčená, že prostě odjel někam na víkend a zapomněl se zmínit. Tak mockrát děkuju. Vy taky. Nashle. Jistě.“

Položila sluchátko a s úlevou vydechla. „Páni, ta má ale šlejiřnu. Klika, že jsem volala právě teď, vychrlila to na mě všechno. Je příšerně našťvaná. Čekala ho včera večer, že si vezme děti, jenže vůbec se neukázal. Chystala se pryč a tak musela všechno zrušit. Andy ani nezavolał, neomluvil se, prostě nic. Je přesvědčená, že Práskl do bot a chystá se volat na policii.“

„To by si moc nepomohla, ledaže by ho už pohřešovali dvaasedmdesát hodin,“ řekla jsem. „Pravděpodobně se někam zašil s tou kočičkou, co je do ní tak udělanej.“ A ukázala jsem Darcy dopisy, které jsem vyhrabala ze smetí.

Moc se mi líbilo sledovat, jak její pobavený výraz pomalu ustupuje znechucení. „Panebože, vy byste ho nechala lízat vdolek?“

„Leda tak sypanej arzenikem.“

Svraštila čelo. „Musí mít obrovský dudy. Nedokázal je k ničemu připodobnit.“

Nakoukla jsem jí přes rameno. „No, tady napsal „pumlíče“, ale pak to přeškrtal. Asi mu to nepřipadalo dost romantický.“

Zastrčila papíry zpátky do složky. „To teda bylo vzrůšo. Ještě teď mám husí kůži. Co dál?“

„To nevím. Notýsek s adresami si odnesl, ale mám tohle.“

Prolistovala jsem kalendář a ukázala jí všechny ty tužkou poznamenané iniciály. Přímo jsem viděla, jak jí to v hlavě šrotuje.

„Jestlipak mu taky někdy volala sem,“ řekla. „Já bych řekla, že určitě, co myslíte?“

Otevřela pravou horní zásuvku a vytáhla záznamník telefonních vzkazů. Byl to blok s propisovacími papíry. Originál byl bílý, průpis žlutý. Byly na nich kolonky pro datum a jméno i číslo volaného. Vpravo se zaškrtovala jedna ze tří možností: „Prosím volejte“, „Bude volat“ a „Vzkaz“. Vrchní papír se pak vytrhl a předal volanému. Darcy blok otevřela na datu 1. prosince.

Brzy jsme ji našly. Porovnáním záznamníku vzkazů pro Andyho s kalendářem jsme objevily osobu, která Andyho pravidelně den nebo dva před datem schůzky (pokud skutečně šlo o schůzky) v kalendáři volala, ale nikdy nenechala jméno, jen číslo.

„Nemáte tu seznam podle čísel?“ zeptala jsem se.

„Myslím, že ne. Kdysi tu býval, ale už jsem ho neviděla celé měsíce.“

„Mám v kanceláři loňský. Mrknem se, komu to číslo patří. Jen aby to nebyl nějaký podnik.“

Vytáhla jsem klíče a vyrazila, Darcy za mnou.

„Ty klíče jste měla vrátit,“ prohlásila mírně káravým tónem.

„Vážně? To jsem netušila.“

Odemkla jsem kancelář a ze spodní zásuvky registratury vytáhla telefonní seznam uspořádaný podle čísel. Číslo – tedy alespoň loni – patřilo jakési Wildingové, křestním jménem Lorraine.

„Myslíte, že je to ona?“ zeptala se Darcy.

„Můžeme to docela dobře zjistit,“ odpověděla jsem. Adresa ujednaná v seznamu byla jen dva bloky od mého bytu, hned u pláže.

„Určitě vám je dobře? Myslím, že byste neměla takhle lítat.“

„Bez starosti, je mi fajn,“ ubezpečovala jsem ji. Pravda, zase tak fantasticky jsem se necítila, ale neměla jsem stání, dokud nenajdu odpověď na několik otázek. Jela jsem na adrenalin, což není tak špatný zdroj energie. Když pak dojde, je to samozřejmě v řiti, ale mně momentálně připadalo lepší nezastavovat.

KAPITOLA XVIII.

Požádala jsem Darcy, aby mě vysadila. Když se potřebuju od lidí něco dozvědět, chodím za nimi nejraději sama, zejména když si nejsem úplně jistá, s kým mám tu čest. Rozhovor mezi čtyřma očima se snadněji zvládá, člověk má větší prostor pro improvizaci a vyjednávání.

Malý činžovní dům pocházející pravděpodobně ze třicátých let, byl ve španělském slohu. Červená tašková střecha věkem vybledla do barvi rzi a kdysi bělostná štukovaná fasáda omšela do krémového tónu. V předzahradce zastíněné dvacetimetrovou borovicí stála skupina podivných zobákovitých kytek. Římsa pod střechou byla zarostlá buganvíliemi, takže okapy byly lemovány girlandami fialových květů, jejichž kaskády visely i po zdech jako španělský mech. Okna měla dvoukřídlé dřevěné, hnědě natřené okenice se žaluziemi. V lodžii vonící vlhkou zeminou panoval chlad.

Zaklepala jsem na dveře bytu D. I když jsem nikde na ulici nezahlédla auto, bylo pořád možné, že Andy je uvnitř. Neměla jsem představu, co bych řekla, kdyby mi přišel otevřít. Bylo skoro šest a odněkud se linula vůně večere. Cibulka, řapíkový celer a rozpuštěné máslo. Dveře se rozlétly a já sebou překvapeně trhla. Předě mnou stála Andyho bývalá manželka a upírala na mě oči.

„Janice?“ vyrazila jsem nevěřícně.

„Já jsem Lorraine,“ řekla. „Zřejmě hledáte mou sestru.“

Sotva promluvila, podobnost začala blednout. Muselo jí být tak pětadvacet, protože krásná tvář začínala už být trochu vysušená. Měla sestřiny blondáté vlasy i tutéž špičatou bradičku, ale oči měla větší a ústa plnější. Postavu taky. Byla stejné výšky jako já, ale měla zhruba pět kilo navíc a bylo to na ní vidět. Černě podmalované hnědé oči zdobily falešné řasy husté jako kartáček na zuby. Byla navlečená do těsných

bílých keprových šortek a pleteného trika bez rukávů. Kdysi musela mít hezké nohy, ale jejich svalstvo už mělo onen provázkovitý povrch, který prozrazuje absolutní nedostatek cvičení. Jednotlivě bronzová barva pleti pocházela zřejmě ze solária.

Andy musel být v sedmém nebi. Znáám víc mužských, kteří se vždycky znovu a znovu zamilovávají do stejného typu, ale podobnost obvykle nebývá tak výrazná. Tahle dáma ovšem jakoby Janice z oka vypadla. Jediný rozdíl byl v tom, že příroda Lorraine štědře nadělila všude tam, kde k bývalé paní Motyckové byla silně skoupá. Soudě z Andyho dopisů, Lorraine ho také obšťastňovala daleko nevázaněji, než jak kdy činila Janice. Věnovala se mu tak, že nebyl schopen souvislé věty. Přemítala jsem, jestli si s ní Andy začal před rozvedením nebo až po něm. Ale ať už to bylo jak chtělo, šlo o velice nebezpečný poměr. Kdyby se to Janice domáklá, Andy by se nedoplátil. Blesklo mi také hlavou, že by to někomu klidně mohlo posloužit, aby si vynutil Andyho spolupráci.

„Sháním Andyho,“ řekla jsem.

„Koho?“

„Andyho Motycku, vašeho švagra. Jsem od něho z podniku.“

„A proč chodíte za mnou? Jsou s Janice rozvedení.“

„Dal mi tuhle adresu pro případ, kdybych se s ním potřebovala spojit.“

„Opravdu?“

„A proč bych sem jinak chodila?“

Podezřívavě se na mě podívala. „Jak moc se znáte s Janice?“

Pokrčila jsem rameny. „Moc ne. Než šli s Andym od sebe, párkrát jsem ji viděla na podnikovém večírku. Když jste mi přišla otevřít, myslela jsem, že je to ona, jste si strašně podobné.“

Chvilí si to nechala projít hlavou. „A co Andymu chcete?“

„Včera se vypařil a nikdo zřejmě neví, kam. Říkal vám něco?“

„Ani ne.“

„Nemohla bych jít dál? Třeba bychom společně vykoumaly, co se děje.“

„Tak dobře,“ řekla váhavě. „Snad je to v pořádku. Nikdy se nezmínil, že někomu dával moji adresu.“

Ustoupila a já za ní vešla do bytu. Z malé dlážděné předsíně vedly dva schůdky do níže položeného velikého obývacího pokoje. Vypadalo to tu, jako kdyby byt zařizovala nějaká realitní kancelář. Všechno bylo jako z magazínu a zářilo novotou, ale byt působil neosobně. Na konferenčním stolku tvořeném kombinací skla a mosazi trůnil třiceticentimetrový smrček v květináči ozdobený bonbóny, ale jinak tu nic nenaznačovalo, že před nedávnem byly vánoce.

Lorraine vypnula televizi a posunkem mi naznačila, ať se posadím. Z polstrování číselá gumová nepoddajnost. Pod tuhle umělou kůži se nemohly dostat ani slzy, ani krev, ani rozlitý alkohol. Lorraine se posadila, sáhla si do rozkroku a popotáhla si šortky, aby se jí šev nezařízl do nejprivátnější partie. „Jak se vlastně s Andym znáte? Jste u něj zaměstnaná?“

„U něj zrovna ne, ale pracuju pro firmu. Kdypak jste ho viděla naposledy?“

„Před třemi dny. Ve čtvrtek večer mi telefonoval. Bral si na Silvestra děti, takže jsme se měli vidět až zas zítra, ale on stejně vždycky volá. No a když se do dneška do rána neozval, zajela jsem se k němu podívat, ale doma nebyl. A co mu vlastně teď na Nový rok chcete?“

Spustila jsem co možná nejvíc po pravdě, jak v pátek ráno zmizel a nikomu ani slůvkem nenaznačil, kam se chystá. „Potřebujeme jeden šanon. Víte něco o tom případě, na kterém momentálně pracoval? Asi před týdnem došlo u firmy Wood/Warren k požáru a já se domnívám, že na těch papírech dělal.“

Odpovědí mi bylo jen zaražené ticho a já cítila, jak je znovu ve střehu. „O co že se jedná?“

„Zmínil se vám o tom případě?“

„Jak že jste říkala, že se jmenujete?“

„Darcy. Dělán v přijímací kanceláři. Myslím, že jsme spolu párkrát telefonicky mluvily.“

Začala se zdvořile vytáčet. „Aha. Víte, Darcy, on se mnou o své práci nemluví. Vím jenom, že je u firmy moc rád a má výborné výsledky.“

„Samozřejmě,“ řekla jsem. „A u firmy je velice oblíbený, proto nám dělalo starosti, když tak najednou beze slova zmizel. Báli jsme se, jestli se nepříhodilo něco v rodině. On se nezmínil, že se na pár dní chystá odjet mimo město?“

Zavrtěla hlavou.

Ale podle toho, jak se chovala, jsem si byla skoro jistá, že o tom, že prásknul do bot, moc dobře ví. A stejně pevně jsem byla přesvědčená, že mi to ani náznakem nepotvrdí.

Nakonec řekla: „Moc ráda bych vám pomohla, ale neřekl ani slovo. Víte, sama bych byla ráda, kdybyste se ozvala, až se objeví, abych tu nemusela pořád vysedávat a trnout strachy.“

„To se vůbec nedivím,“ odpověděla jsem. „Kdybyste mě potřebovala, seženete mě na tomhle čísle. A když se něco dozvím, dám vám hned vědět.“ Napsala jsem jí Darcyino příjmení a přidala svůj telefon.

„Doufám, že se nic nestalo.“ Zdálo se mi, že ze všeho, co zatím řekla, jenom tohle bylo míněno upřímně.

„Určitě ne,“ ubezpečila jsem ji. Osobně bych dala krk za to, že dostal z něčeho vítr a vzal roha.

To už měla dost času, aby si všimla mého popáleného obličeje bez kouska obočí. „Víte, nechci být nezdvořilá, ale vy jste měla nějakou nehodu?“

„Bouchl mi do obličeje plynový radiátor,“ řekla jsem. Účastně cosi zamumlala a já jen doufala, že se mi ta lež jednou nevymstí. „No nic, promiňte, že jsem vás takhle obtěžovala, když jsou ty svátky. Jestli se nám ozve, dáme vám vědět.“ Vstala jsem, ona také, a pak mě vyprovodila ke dveřím.

Vydala jsem se domů. Ačkoli ještě nebylo ani pět hodin,

venku se už začínalo stmívat. Zimní slunce padalo za obzor a s ním klesala i teplota. Byla jsem vyčerpaná. V duchu jsem zatoužila, abych si mohla jít na noc zase lehnout do špitálu. Na těch čistých bílých prostěradlech bylo něco, co mě strašlivě lákalo. Kromě toho jsem měla hlad a tentokrát bych nepohrdla něčím výživnějším než kreky a pomazánkou z burských oříšků, to jediné mě doma totiž čekalo.

U chodníku před domem stálo zaparkované Danielovo auto. Jukla jsem dovnitř, protože jsem tak napůl čekala, že bude spát na zadním sedadle. Otevřela jsem vrátka a došla kolem budovy k Henrymu na zahrádku. Daniel seděl na tvárnice zídce, která oddělovala Henryho parcelu od souseda napravo, a s lokty opřenými o kolena tiše hrál jakousi tklivou melodii na foukací harmoniku. V těch svých kovbojských holínkách, džínách a džínové bundě vypadal jak z nějakého westernu.

„To je dost, že jdeš taky domů,“ prohlásil. Zastrčil harmoniku do kapsy a zvedl se.

„Mám teď práci.“

„Tu máš pořád. Měla by sis taky trochu užít.“

Odemkla jsem dveře, vešla do bytu a rozsvítila. Pověsila jsem kabelku na židli a sesula se na gauč. Daniel se odebral za pult kuchyňského koutu a otevřel ledničku.

„Copak nikdy nenakupuješ?“

„A proč? Věčně nejsem doma.“

„Panebože.“ Vytáhl zbyteček másla, pár vajíček a kus baleného sýra, který byl tak starý, že na okrajích připomínal umělou hmotu. Sledovala jsem, jak prohledává všechny skříňky a snáší na hromadu všechno, co tam objevil k jídlu. Svezla jsem se níž, opřela hlavu o opěradlo a položila nohy na polstrovanou stoličku. Na nějaké sarkastické poznámky jsem neměla sílu a vztek jsem v sobě nedokázala vykřesat. Byl to chlap, kterého jsem kdysi milovala, a přestože všechny city se dávno vypařily, pořád tu přetrvával pocit čehosi důvěrně známého.

„Něco tu smrdí jak nemyté nohy,“ prohodil jen tak

nezávazně. To už hbitými prsty sekal nadrobno cibulku. Na piáno hrál s podobnou nedbalou virtuozitou.

„Moje kapradina. Žije ze vzduchu. Dostala jsem ji darem jako domácího přítele.“

Sebral vysušenou špičku anglické slaniny a podezřívavě k ní čichl. „Tuhá jak podešev.“

„Aspoň dýl vydrží,“ řekla jsem.

Pokrčil rameny, vytáhl z balíčku ty zbylé tři plátky a hodil je na pánev, až to zazvonilo. „Bože, jedna věc se teda musí nechat. Jak člověk nechá fetu, jídlo už nikdy nechutná tak, jak by mělo,“ prohlásil. „Když je člověk zhulenej, má pocit, že jí ty nejvybranější lahůdky. Což není marný, když jsi švorc nebo na vandru.“

„Fakt už nejedeš v ničem tvrdým?“

„Bohužel,“ řekl. „Taky jsem nechal cigára a kafe. Pivko si sem tam dám, i když koukám, že tu žádný nemáš. Chodíval jsem pětkrát tejdne na skupinovou terapii, ale všechny ty řeči o vnitřní síle mě nakonec utahaly. Dej na mě, největší vnitřní sílu má hérák.“

Cítila jsem, jak se pomalu propadám. Pobrukoval si jakousi melodii, kterou jsem si matně vybavovala. Souzněla mi s vůní smažící se slaniny a vajíček. Co může vonět víc, než večere, kterou vám dělá někdo jiný?

Když mnou jemně zatrásl, zjistila jsem, že mám na klíně na nahřátém talíři omeletu. Probrala jsem se a najednou jsem zase měla hlad jako vlk.

Daniel se posadil se zkříženýma nohama na podlahu, a zatímco vidličkou šlehal další vajíčka, začal se mě vyptávat.

„Kdo bydlí v tom domě?“

„Můj domácí, Henry Pitts. Ted’ je v Michiganu.“

„Ty s ním něco máš?“

Zarazila jsem se s vidličkou na půl cestě. „Vždyť je mu jednaosmdesát.“

„Má doma piano?“

„A víš, že myslím, že má? Pianino, ale pravděpodobně bude rozladěné. Jeho žena hrávala.“

„Jestli se mužem nějak dostat dovnitř, rád bych ho zkusil. Myslíš, že by mu to vadilo?“

„Vůbec ne. Nechal mi tu klíč. Myslíš dneska?“

„Zejtra. Za chvíli někam musím.“

V tomhle osvětlení mu byly znát vrásky kolem očí. Daniel měl za sebou rušný život a přibývajícím věkem k němu nebyl příliš laskavý. Vypadal vyzáblý, skoro jen kost a kůže.

„Pořád nemůžu uvěřit, že jsi soukromý očko,“ prohlásil. „Připadá mi to absurdní.“

„Od práce u policie se to zase tak neliší,“ řekla jsem. „Akorát nejsem součástí úřední byrokracie, to je všechno. A nenosím uniformu, ani nemám píchačky. Taký to znamená víc peněz, i když nechodí tak pravidelně.“

„A větší nebezpečí, ne? Nepamatuju si, že u policie by se tě někdo pokoušel vyhodit do povětří.“

„Ale jinak na mě zkoušeli všechno možný. U dopravky, když jsem někoho stopla, mi pokaždý táhlo hlavou, jestli to auto není kradený nebo jestli na mě řidič nevytáhne bouchačku. A násilí, se kterým se setkáš jako člen autohlídky, je ještě horší. Lidi zhulený alkoholem a fetem. Můžou tě bez skrupulí odprásknout, jak to dělají mezi sebou. Zaklepeš na dveře a přitom nemáš ponětí, do čeho jdeš.“

„Ale jak ses přimotala k vraždě?“

„Zpočátku šlo o něco jinýho. Mimochodem, tu rodinu znáš,“ řekla jsem.

„Vážně?“

„Woodovi. Pamatuješ na Basse Wooda?“

Zaváhal. „Matně.“

„Ta zavražděná je jeho sestra Olive.“

Položil talíř. „Ta Kohlerová je jeho sestra? To jsem netušil. O co v tom případě hergot jde?“

Nastínila jsem mu to a vylíčila mu všechno, co jsem věděla. Pokud pracuju pro klienta, o případu nikomu nevykládám, ale v tomhle případě jsem nevěděla, čemu bych tím ublížila. Leda sobě. Možnost si trochu zateoretizovat mi dělala dobře. Daniel byl dobrý posluchač, protože kladl

správné otázky. Připadala jsem si jako za starých dobrých časů, kdy jsme celé hodiny prokecali na jakékoli téma, které nás zrovna zajímalo.

Nakonec se mezi námi rozhostilo ticho. Byla jsem celá napružená a najednou se do mě dala zima. Sáhla jsem pro prošívanou deku a přikryla si nohy. „Proč jsi ode mně vlastně odešel, Danieli?“

Odbyl mě lehkým tónem. „S tebou to nemělo nic společného, holčičko. Neber to osobně.“

„Byla v tom nějaká jiná?“

Celý nespěl jsem poposedl a začal vidličkou ťukat do okraje talíře. Pak ji odložil, natáhl nohy, zaklonil se a opřel se o lokty. „Já nevím, co říct, Kinsey. Ne že bych tě už nechtěl. Ale byly tu prostě jiné věci, který jsem chtěl víc, to je všechno.“

„Co?“

Pátravě mi pohlédl do obličeje. „Cokoliv. Všecko. Všecko, co mi přišlo do cesty.“

„Svědomí jsi moc nepobral, co?“

Uhnul očima. „Ne. Proto jsme se k sobě nehodili. Já nemám žádný svědomí a ty zase až moc.“

„Ne, tím to není. Kdybych ho měla, zdaleka bych ti tolik nelhala.“

„No jo. Lhaní. Na to se pamatuju. Lhaní nás spojovalo,“ řekl a znovu se mi podíval upřeně do očí. Až mě zamrazilo, jak průzračně prázdný to byl pohled. Vzpomněla jsem si, jak strašně jsem po něm toužila. Jak jsem se mu dívala do tváře a říkala si, že na světě nemůže být krásnější mužský. Od lidí, které znám, z nějakého důvodu nečekám, že by mohli mít talent nebo schopnosti. Když mě s Danielem seznámili, okamžitě jsem ho pustila z hlavy, dokud jsem ho neuslyšela hrát. Pak jsem celá udivená změnila názor. A byla jsem v pasti. Najednou pro mě neexistovala jiná cesta. Daniel byl ženatý se svou muzikou, svobodou, drogami, a krátce taky se mnou. Na seznamu jsem ale figurovala až jako poslední.

Nervózně jsem se zavrtěla. Jeho pokožka vydávala přímo

hmatatelný sexuální signál, který mě zasahoval jako kouř z milíře na míle daleko. Je to strašně zvláštní, ale v sexu platí, že u chlapa, se kterým ženská kdysi spávala, žádná předsevzetí neplatí. Je to prostě reflex. Ten chlap mě měl dobře vycepovanou. Dokonce i po osmi letech exceloval v tom, co uměl nejlíp. Svádět. Odkášala jsem si, abych to kouzlo přerušila. „Co říká ta tvoje terapeutka?“

„Nic. Prostě psychiatricka. Věří, že mě dá zas do pořádku.“

„A tohle je součást terapie? Smíření se mnou?“

„Každý podléhá nějakému sebeklamu. Ona například tomuhle.“

„Je do tebe zamilovaná?“

„To pochybuju.“

„Tak to jste teprve v začátcích,“ řekla jsem.

Naskočily mu dolíčky a tváří mu probleskl úsměv, ale byl to úsměv neveselý a vyhýbavý, a mě napadlo, jestli jsem se nedotkla nějakého bolavého místa. Teď začal být nervózní on. Pořád se díval na hodinky.

„Musím už jít,“ řekl náhle. Sebral oba talíře i příbory a odnesl je do kuchyňky. Jelikož při vaření po sobě průběžně umýval nádobí, moc mu toho na práci nezbývalo. V sedm už byl pryč. Zaslechla jsem ještě zaburácení jeho vozu a pak odfrčel.

V bytě se rozhostila tma a naprosté ticho.

Zamkla jsem dveře a opatrně se vykoukala, abych si nenamočila popáleniny. Pak jsem se zabalila do deky a zhasla. Jeho přítomnost ve mně vyvolala jakousi pravěkou bolest, důkaz dávných citů, které už v srdci ale dávno obrostly mechem. Zkoumala jsem sama sebe jako nějakého vyhynulého živočicha. Když už kvůli ničemu jinému, tak alespoň ze zvědavosti.

Mít za muže feťáka je snad nejděsivější samota. Když k tomu přidáte chronickou nevěru, máte postaráno o hodně bezesných nocí. Existuje typ chlapa, co se věčně toulá po nocích, co nejde a nejde. Když tak ležíte v posteli, namlouváte si, že vám dělá starost, jestli se zase nevyboural, neožral nebo

nedostal do basy. Namlouváte si, že máte strach, aby ho někdo nepřepadl, nezmlátil nebo nezmrzačil. Ale ve skutečnosti máte strach, jestli není s nějakou jinou. Hodiny se vlečou. Občas zaslechnete přijíždět auto, ale nikdy to není on. Kolem čtvrté ráno si už můžete hodit mincí, po čem toužíte víc: aby se vrátil, nebo aby chcípl.

Daniel Wade mě naučil cenit si samoty. Co musím snášet dnes, je jenom zlomeček toho, co jsem si vytrpěla s ním.

KAPITOLA XIX.

Zádušní bohoslužby za Olive se konaly v neděli ve dvě odpoledne v unitářském kostele. Byl to prostý obřad ve spartánsky zařízeném prostředí, kterého se zúčastnili jen nejbližší příbuzní a pár přátel. Všude leželo plno květin, ale rakev v kostele nebyla. Podlaha z červených dlaždic se chladně leskla. Vyřezávané lavice z leštěného dřeva postrádaly sebemenší polštářek. Vysoký strop působil vzdušně, ale v kostele nebyla absolutně žádná výzdoba a dokonce ani obrazy. I vitrážovaná okna byla krémové barvy a pouze jejich okraje se jen náznakem zelenaly stylizovaným psím vínem. Unitáři na náboženské zanícení, zbožnost, zpověď, pokání či smíření zřejmě moc nedají. O Ježíši a Bohu nepadla ani zmínka a slovo „amen“ nikomu nepřešlo ani jednou přes rty. Místo Bible se citoval Bertrand Russel a Chalíl Džibrán. Jakýsi muž zahudl na flétnu několik smutných klasických melodií a skončil číslem, které mi podezřele připomínalo „Pochod šašků“. Smuteční projev se nekonal, ale kněz o Olive pohovořil téměř konverzačním tónem a poté shromážděné vyzval, aby povstali a připomněli si zesnulou v myšlenkách, nikdo se ale neodvážil. Seděla jsem až téměř vzadu, na sobě své víceúčelové šaty, a neměla jsem tu drzost ostatní vyrušovat. Všimla jsem si, že pár lidí se dloubalo loktem a ohlíželo se po mně, jako kdyby mi skutečnost, že jsem se s nebožkou nechala vyhodit do povětří, dodávala statutu společenské hvězdy či co. Ebony, Lance a Bass celou dobu nehnuli ani brvou. Ash plakala, matka také. Terry seděl sám v první lavici, nachýlený dopředu, hlavu v dlaních. Smuteční hosté zaplnili sotva pět prvních řad.

Po obřadu jsme se shromáždili venku na malé zahrádce, kde se podávalo šampaňské a jednohubky a kde panovala všeobecná zdvořilost a odtážitost. Na odpoledním nebi zářilo slunce, takže bylo horko. Zahrada hýřila barvami zlatavých,

oranžových, fialových a červených jednoletek, které lemovaly bíle omítnutou zeď zahrady.

Uprostřed tiše šuměla dlážděná kamenná fontána, jejíž voda v občasném závanu větru pokropila okolní dlažbu.

Promenovala jsem se mezi přítomnými, téměř jsem nemluvila, a zaznamenávala útržky rozhovorů. Někde se probíraly burzovní zprávy, jinde nedávné cesty do zahraničí, v jednom případě byl na tapetě jakýsi společný známý, který se teď po šestadvacetiletém manželství rozváděl. Hovory těch, kdo Olive Woodové Kohlerové věnovali alespoň nějakou vzpomínku, se podle tónu dělily stejnou měrou na konvenčně sentimentální a pomlouvačné.

„...víte, on tu ránu nepřežije. Byla pro něj vším...“

„...dala za ten kožich sedm tisíc dolarů...“

„...v šoku... když mi Ruth telefonovala, pořád jsem tomu nechtěla věřit...“

„...chudák, zbožňoval i zem, po které chodila, i když mezi námi, nevím proč...“

„...tragédie, taková mladá...“

„...no, to mi taky vždycky vrtalo hlavou, když byla tak úzkoprsá, kdopak z těch dvou vlastně dělal?“

U kostelních vrat jsem narazila na Ash. Seděla na lavičce z litého betonu. Vypadala bledá a ztrhaná a v narezlé hlavě jí prosvítaly pramínky předčasně zešedivělých vlasů. Měla na sobě tmavé, volné vlněné šaty s krátkými rukávy, v nichž její paže vypadaly stejně beztvaré jako chlebové těsto. Bylo jasné, že za pár let z ní už bude matrána, jak se to někdy stává ženám, které takhle obstarožně skončí velikým fofrem, aby to celé měly rychle za sebou. Posadila jsem se k ní. Natáhla ruku, a tak jsme tam seděly a připomínaly školní děti na výletě. „Hezky do dvojic a nebavíme se.“ Život je zvláštní. Někdy mívám pocit, že bych potřebovala, aby mi ho máma vysvětlila.

Přelétla jsem očima celou sešlost. „Kde je Ebony? Nějak ji nevidím?“

„Odešla hned po obřadu. Panebože, je jak kus ledu. Seděla

tam jako socha, ani slzičku neuronila.“

„Bass tvrdí, že když se to dozvěděla, strašně ji to sebralo. Teď už se zase ovládá to pravděpodobně její přirozenost. Byly si s Olive blízké?“

„Vždycky jsem si myslela, že ano, ale teď si tak jistá nejsem.“

„No tak, Ashley. Lidi se se svým zármutkem vypořádávají různě.“

Nikdy nemůžeš přesně vědět, co opravdu cítí,“ namítl jsem. „Jednou jsem byla na pohřbu, kde se jakási ženská smála tak strašně, že se počůrala. Jediný syn se jí zabil při bouračce. Později se octla v takové depresi, že musela do špitálu, ale když ji člověk viděl na tom pohřbu, vůbec by to neřekl.“

„Asi máš pravdu.“ Zabloudila zrakem mezi lidi na dvorku. „Terry mu už zase volala ta ženská.“

„Lyda Caseová?“

„Myslím, že ano. Ta, co mu vyhrožovala.“

„A oznámil to policii?“

„To pochybuju. Zavolala chvíli předtím, než jsme odjeli z domu sem. Pravděpodobně ještě neměl příležitost.“

Zahlédla jsem Terryho, jak se baví s pastorem. Jako na objednávku se otočil a podíval se na mě. Dotkla jsem se Ashleyiny paže. „Hned jsem zpátky,“ řekla jsem.

Terry cosi zamumlal, odpojil se od pastora a zamířil ke mně. Při pohledu na jeho tvář jsem si připadala jako před zrcadlem... stejné modřiny, stejně ztrhané oči. Připadala jsem si, jako kdybychom byli milenci. To společně prožité trauma nás čímsi spojovalo. Ten okamžik, kdy bomba vybuchla, s námi nemohl sdílet nikdo jiný.

„Jak se máte?“ zeptal se tiše.

„Prý vám volala Lyda Caseová, říkala Ash.“

Vzal mě za paži a odvedl mě ke vchodu do společenského sálu. „Je tady ve městě. Chce se se mnou sejít.“

„Taková kravina vás nesmí ani napadnout,“ řekla jsem.

Terry mi věnoval nervózní pohled. „Já vím, že to zní

šíleně, ale ona tvrdí, že má nějaké informace, které by mi mohly pomoci.“

„To určitě. Jsou v krabici, a když ji zvednete, bouchne.“

„Já se jí na to ptal. Přísahá, že s Olivinou smrtí nemá nic společného.“

„A vy jí věříte?“

„Asi ano.“

„Heleďte se, byl jste to vy, kdo mi řekl o těch výhrůžkách. Vyděsila vás k smrti a teď se ozve znova. Jestli nezavoláte poručíku Dolanovi, udělám to sama.“

Myslela jsem, že se se mnou bude hádat, ale on si jen vzdychl. „No dobrá. Já vím, že je to jediná rozumná věc, kterou můžu udělat. Připadám si tak zmatený.“

„Kde bydlí?“

„To mi neřekla. Chce se sejít v šest u chráněného hnízdiště. Šla byste tam se mnou? Výslovně si vás vyžádala.“

„Proč mě?“

„To nevím. Říkala, že jste letěla do Texasu, abyste si s ní promluvila. Nechápu, proč jste se o tom nezmínila.“

„Promiňte. Asi jsem měla. Jenže to bylo začátkem týdne. Chtěla jsem zjistit co možná nejvíc o Hughovi Caseovi a o tom, jak do celého případu zapadá jeho smrt.“

„Jak?“

„To si pořád nejsem jistá. Moc bych se divila, kdyby tu nebyla žádná souvislost. Ale ještě nevím, jaká.“

Terry mi věnoval skeptický pohled. „Ale nikdy se přece neprokázalo, že by šlo o vraždu.“

„No, to je sice pravda,“ řekla jsem, „ale připadá mi krajně podezřelé, že by se výsledky laboratorních testů ztratily, kdyby někdo nepotřeboval zničit průkazný materiál. Třeba jde o stejnou osobu, jenomže tentokrát má jiný motiv.“

„Jak můžete něco takového tvrdit? Otrava kysličníkem uhelnatým má k bombovému atentátu skutečně trošku daleko. Copak by pachatel nepoužil stejného způsobu, když mu to poprvé vyšlo tak perfektně?“

Pokřčila jsem rameny. „Vím já? Kdyby bylo na mně,

použila bych ten nejučelnější. Jenomže s takovými věcmi bychom se neměli potýkat sami.“

Všimla jsem si, že se dívá upřeně kamsi za mě. Otočila jsem se a spatřila jsem Basse. Vypadal staře. Olivina smrt přidala na věku všem, ale Bassovi ty vrásky vryté únavou ublížily nejvíc. Oči měl napuchlé a ústa našpulená jako rypáček. Měl takový ten chlapecký obličej, co hluboké emoce příliš neodráží. Žal se u něj projevoval tak, že vypadal jako uraženost sama. „Odvezu matku domů,“ řekl.

„Hned jsem tam,“ odpověděl Terry. Když Bass odešel, otočil se zase ke mně. „Zavoláte poručíku Dolanovi sama nebo chcete, abych to udělal já?“

„Ne, já mu zavolám,“ řekla jsem. „Kdyby byly nějaké problémy, dám vám vědět. Jinak se sejdeme v šest u hnízdiště.“

Domů jsem se dostala už za pět minut čtyři, ale pak jsem strávila skoro hodinu, než jsem poručíka sehnala. O Lydu Caseovou se velice zajímal. Prý tam od pěti bude čekat v civilním voze. To pro případ, že by Lyda nebyla zrovna žhavá setkat se s policií. Převlékla jsem se do džínů a mikiny a nazula si na nohy tenisky. Byla jsem unavená a přetrvávající bolest ze zranění způsobila, že energie ze mě pomalu utíkala jako z propíchnuté pneumatiky. Cítila jsem, že do večera budu úplně bez života. Svým způsobem jsem chápala, jak Terrymu je. Uvěřit, že Lyda nastražila tu bombu, nebo že před dvěma lety dokonce zabila manžela, bylo opravdu těžké. Přes všechna ta obvinění a zastřené výhrůžky Terrymu mi nepřipadala jako vražedkyně, i když kdo ví. Vrahové mě vždycky znovu a znovu překvapí, a proto se snažím negeneralizovat, ale něco v tom bude. Třeba to je pravda a ona má pouze informace, které mi mohou pomoci.

Když jsem došla na místo schůzky, slunce už bylo skoro pod obzorem. Chráněné hnízdiště je velký upravený pozemek poblíž pláže, který tu zřídili pro husy, labutě a jiné ptactvo. Těch třiačtyřicet akrů sousedí se zoologickou zahradou a sestává z nepravidelné sladkovodní laguny, kolem níž leží

široký pás stříhaného trávníku, který protíná cyklistická stezka. Na jednom konci je malé parkoviště, kam rodiče vozí děti s pytlíky staré pražené kukuřice a okoralého chleba. Nafoukaní holubi se tam trhanými pohyby předvádějí a pronásledují své lhostejné družky, které jsou pořád jen o krůček napřed před oplodněním.

Zajela jsem na parkoviště a zastavila. Vystoupila jsem z auta. Kolem mě v jakémsi podivném choreografickém aranžmá vířivě vzlétali a zas usedali raci. Na břehu kejhaly husy, které hledaly ještě nějaké drobky, a na vodě se plácaly kachny, kolem nichž se na tiché hladině šířila kola. Šedé nebe tmavlo víc a víc a stříbrnou lagunu začínal čerit zvedající se vítr.

Když vedle mého vozu zarazilo auto poručíka Dolana, byla jsem docela ráda. Nezávazně jsme konverzovali, dokud nepřišel i Terry, a pak jsme všichni tři čekali. Lyda Caseová se ale neukázala, takže jsme to ve čtvrt na devět konečně zabalili. Terry si od Dolana vzal číslo a řekl, že kdyby se ozvala, dá mu vědět. Byli jsme všichni dost zklamaní, protože jsme doufali, že by se případ mohl pohnout kupředu. Terry byl ale rád, že měl alespoň co dělat. Tušila jsem, jak těžká pro něho bude ta první noc, kterou stráví úplně sám. V pátek spal v nemocnici a v sobotu u své tchýně, protože když dům opustili pyrotechnici, nastoupili řemeslníci, aby přední část domu zabednili prkny.

Opět se mě zmocnil pocit příšerné melancholie. Pohřby, ještě k tomu na Nový rok, mi fakt nesvědčí. Prášky, které jsem brala proti bolesti, mi otupily rozum a způsobily, že jsem si připadala tak trochu mimo. Potřebovala jsem něčí společnost. Toužila jsem někam, kde je hodně světla a hluku, příjemně se navečeřet a napít dobrého vína a bavit se o všem možném, jenom ne o smrti. Ráda se sice považuju za samostatnou, ale teď jsem viděla, jak snadno si vytvářím vazby k jiným lidem.

Zamířila jsem k domovu a doufala, že se Daniel třeba zase objeví. U něho člověk nikdy neví. Když mě před osmi lety

opustil, nenechal mi ani pár řádek. Hrozně nerad čelil vzteku nebo výčitkám. Tvrdíval, že smutek, deprese či podrážděnost jiných má na něho děsivý vliv, a tak vyznával politiku, ať se s nepříjemnostmi hezky vypořádávají ti druzí. Zažila jsem to u něj ve vztahu k příbuzným, starým přátelům a dokonce i k angažmá, která ho už přestala bavit. Jednoho dne prostě zmizel a člověk ho neviděl třeba dva roky. Pak už jste si ani nepamatovali, proč jste se na něho vlastně tak namíchli.

Někdy ovšem, jako třeba v mém případě, ve mně zůstal jakýsi zbytkový vztek, který ovšem Daniela hrozně udivoval. Jenomže zkuste se vztekat na člověka, který se diví. Za chvíli vám dojde řeč. Tenkrát býval stejně většinou zfetovaný, takže vyčítat mu něco bylo stejně účinné jako pokoušet se naučit kocoura, aby v bytě neznačkoval záclony. Prostě nechápal, o čem je řeč. To, že je na něj někdo naštvaný, mu nedávalo žádný smysl. Nedokázal totiž pochopit souvislost mezi svým chováním a zuřivostí, kterou jeho chování vyvolávalo. Za to si uměl báječně hrát. Byl to člověk nespoutaného ducha a dovedl být náladový, vynalézavý, neúnavný a nesmírně milý. Jazzové piáno, sex, cestování, večírky, v tom všem byl přeborník... Pochopitelně jen tak dlouho, dokud ho to nezačalo nudit nebo dokud nebyl konfrontován s realitou. V takových případech pak vzal roha. Protože mě nikdy nikdo neučil, jak v životě hrát, hodně jsem od něj pochytila. Jenom si nejsem jistá, jestli to bylo něco, co jsem opravdu potřebovala umět.

Místo na zaparkování jsem našla asi až o šest domů dál. Před mým stálo jeho auta a Daniel se opíral o blatník. U nohou mu stála velká papírová nákupní taška s provázkovými uchy, z níž jako baseballová pálka trčela francouzská bageta.

„Myslela jsem, že dneska už odjíždíš,“ řekla jsem.

„Mluvil jsem s kámošema a vypadá to, že se ještě pár dní zdržím.“

„A máš kde bydlet?“

„Doufám. Tady kousek je jeden malej motel, kde by se měl uvolnit pokoj. Nějaký host odjíždí.“

„To je bezva. Takže si aspoň vezmeš svoje věci.“

„Udělám to, jakmile ho budu mít na beton.“

„Co je to,“ ukázala jsem na bagetu.

Podíval se, kam míří moje oči. „Piknik,“ řekl. „Říkal jsem si, že bych si taky mohl zahrát na piano.“

„Jak dlouho tu čekáš?“

„Od šesti,“ přiznal. „Je ti dobře? Vypadáš utahaně.“

„Taky jsem. Pojd' dál. Doufám, že neseš nějaké víno. Bodlo by.“

Odpíchnul se od vozu, sebral tašku a následoval mě dovnitř. Skončili jsme v Henryho obývacího pokoje na podlaze. Daniel koupil pětadvacet votivních svíček, které rozestavěl po celé místnosti, takže jsem si připadala, jak kdybych trůnila uprostřed obrovského narozeninového dortu. Pili jsme víno a povečeřeli paštiku, sýry, francouzskou večku, všelijaké saláty, čerstvé jahody a sušenky zvládly polévkového talíře. Zmožená jídlem jsem se natáhla a Daniel začal hrát. Vlastně ani nehrál, spíš hudbu objevoval, jak se mu vybavovaly jednotlivé melodie a on je pronásledoval po klávesnici, rozvíjel a šperkoval. Studoval klasický klavír, takže pro zahřátí si dal Chopina, Liszta, zabrousil do jemných pavučin Bacha a lehce na daná témata improvizoval.

Pak zčistajasna přestal hrát.

Otevřela jsem oči a pohlédla na něho.

Tvářil se zmučeně. Hrábl do kláves a ozval se disonantní akord. „Všechno je pryč. Už to v sobě nemám. Hodil jsem drogy za hlavu, jenže s nima zmizela i muzika.“

Posadila jsem se. „Co to povídáš?“

„Jak říkám. Musel jsem si vybrat buď a nebo, jenže je to blbost. Bez drog sice můžu žít, miláčku, ale ne bez muziky. Jsem už prostě takovej.“

„Ale vždyť jsi hrál dobře. Bylo to krásné.“

„Co ty o tom můžeš vědět, Kinsey? Naprosto nic. Všechno to byla jenom technika. Mechanická záležitost. Nemá to duši. Muziku, jak má bejt, tu hraju, jenom když mě uvnitř spaluje hérák a já lítám v oblacích. Tohle je nic. Jenom poloviční

život. Ta druhá půlka je lepší. Když mě stravuje ten vnitřní plamen a já ze sebe dávám všechno. To pak člověk není schopen troškařit. Buď to všechno, nebo nic.“

Cítila jsem, jak tuhnu. „Co to meleš?“ Já vím, byla to hloupá otázka.

Oči mu žhnuly. Stiskl palec a ukazováček, dal si je k ústům, a nasál. Takhle vždycky naznačoval, že si chystá ubalit. Pak se zahleděl do jamky předloktí a s rozkoší několikrát zat'ál a zase povolil pěst.

„Nedělej to,“ řekla jsem.

„Proč?“

„Zabiješ se.“

Pokrčil rameny. „Proč bych nemohl žít tak, jak mi to vyhovuje? Je ve mně ďábel. Jsem špatnost sama. To už bys mohla vědět. Neexistuje nic, co bych nechtěl zkusit... přinejmenším proto, abych si připadal při smyslech. Do prdele. Já bych tak rád zase lítal, víš? Chci, aby mi bylo fajn. Něco ti řeknu. Bez drog je svět příšerná nuda. Nechápu, jak to můžeš vydržet. Jak to, že si nehodíš mašli.“

Zmuhlala jsem papírové ubrousky a nacpala je do tašky, sebrala papírové talíře a příbory z umělé hmoty, láhev od vína i prázdné kelímky. Seděl na stoličce u piana, ruce svěšené v klíně. Zapochybovala jsem, jestli se dožije aspoň třiačtyřiceti.

„Tak proto ses vrátil?“ zeptala jsem se. „Abys mi to hodil na hrb? Co po mně chceš, rozhřešení? Požehnání?“

„Jo, to by se mi líbilo.“

Začala jsem sfoukávat svíčky a v pokoji začala jako kouř houstnout tma. S člověkem, který se zamiluje do smrti, nemá smysl se hádat. „Vypadni z mého života, Danieli. Nic jiného po tobě už nechci.“

KAPITOLA XX.

V pondělí v šest ráno jsem vstala a pomalinku, za krutých bolestí uběhla osm kiláků. Byla jsem na tom špatně a vlastně jsem to ani neměla dělat, ale nedalo mi to. Prožila jsem nejhorší vánoce svého života a nový rok taky nezačal zrovna nejlíp. Teď bylo třetího ledna a já chtěla, aby se můj život vrátil do starých kolejí. Říkala jsem si, že když mi bude štěstí trochu přát, Rosie odpoledne zase otevře a Jonáš se třeba vrátí z Idaha. V pátek měl přiletět i Henry. Jak jsem tak v běhu probírala všechny ty radostné vyhlídky, zapomněla jsem, že mě celé tělo bolí, nemám žádnou kancelář a nad mou hlavou pořád visí mrak podezření.

Nebe bylo čisté a zvedal se mírnounký větřík. Dokonce i takhle časně ráno mi připadalo docela teplo, a tak jsem přemítala, jestli se počasí nezbláznilo a z pouště nezačnou foukat poryvy suchého větru, ze kterého sálá horko jako z trouby. Nebylo na to sice správné roční období, ale vzduch mi připadal stejně suchý a plný prachu jako v létě. Pot ve tváři mi téměř okamžitě usychal a rozpálené tričko na zádech jsem mohla ždímat. Když jsem se blížila k domovu, cítila jsem, že ze mě napětí částečně opadlo. Věčná optimistka Kinsey Millhoneová. Doběhla jsem k Henryho vrátkům a začala přecházet sem a tam, abych se vydýchala a ochladila. Danielovo auto zmizelo. Na jeho místě stálo jiné, které jsem tu nikdy předtím neviděla. Bylo malé, ale značku jsem pod modrou plachtou nepoznala. Tady v okolí je parkování v bočních uličkách většinou zakázáno a garáže jsou vzácností. Říkala jsem si, že jestli si někdy pořídím nový vůz, budu muset taky investovat do plachty. Opřela jsem se o plot a poctivě si protahovala podkolenní šlachy, než vlezu pod sprchu.

V osm volal Lance Wood. V pozadí se dutě ozýval pouliční provoz. Zněl jako z uzavřeného prostoru, takže jsem

pochopila, že Lance telefonuje z budky.

„Kde jste teď?“ zeptala jsem se, jakmile řekl, kdo volá.

„Na jednom rohu v Colgate. Myslím, že telefon v práci mám napíchnutý.“

„Dal jste si to prověřit?“

„Víte, sám si s tím neporadím, ale volat na to někoho od spojů mi připadá hloupé.“

„To je jasné,“ řekla jsem. „To je jako chtít po lišce, aby vám hlídala kurník. A proč myslíte, že ho máte napíchnutý?“

„Dějí se divné věci. Řeknu něco někomu do telefonu a za chvíli to tu ví každý. Nemyslím běžné drby z kanceláře, jde o daleko závažnější věci, například skutečnosti, které jsem sdělil zákazníkovi z jiného státu a které nikdo z podniku nemohl vědět.“

„A nemohl prostě někdo poslouchat na jiném aparátu? Spousta zaměstnanců má k telefonu přístup.“

„Ale ne k mé přímé lince. Ne že bychom tu dělali nějaké tajnosti, ale každý občas řekne něco, co by nechtěl, aby se rozneslo. Někdo se mě pokouší zdiskreditovat. Dá se to nějak zkontrolovat?“

„Můžu to zkusit,“ řekla jsem. „A co aparát? Zkoušel jste odšroubovat kryt od mikrofonní vložky?“

„Jistě, jenomže jak mám poznat, že je s ní něco v nepořádku? Pravda je, že žádné cvaknutí nebo podezřelé zvuky jsem nezaznamenal.“

„Taky byste neměl, jestli se jedná o dobrou práci. V tom případě je štěnice prakticky nezjistitelná. Samozřejmě, třeba je to taky úplně jinak,“ řekla jsem. „Odposlouchávaná může být taky kancelář.“

„A co bych měl v tom případě dělat? Dá se to nějak zjistit?“

„Někdy ano, s trochou štěstí. Další možnost je koupit si detektor odposlouchávacích zařízení. Pokusím se nějaký sehnat. Dejte mi pár hodin. Přijedu pak za vámi do podniku. Mám ještě něco neodkladného na práci.“

„Dobrá. Děkuju.“

Celou další hodinu jsem strávila tím, že jsem si na stroji opisovala poznámky. Z novin jsem si pro potřeby dokumentace taky vystříhla článek o atentátu. Zkusila jsem i zavolat Lydino číslo do Texasu, jestli se náhodou neozvala své spolubydlící. Kdybych věděla, kde v Santa Tereze ji hledat, pomohlo by mi to.

Deset minut po deváté zazvonil telefon. Byla to Darcy. Volala z pojišťovny a slyšela jsem ji, jako kdyby si chránila ústa i mikrofon rukou. „Malér,“ řekla.

Najednou ve mně byla malá dušička. „Co se stalo?“

„Kdybych najednou změnila téma, je to proto, že dovnitř vrazil Mac,“ zahuhlala. „Zaslechla jsem, jak se baví s Jewel. Tvrdí, že někdo dal poldům echo o té inventuře ve skladu. Vypadá to, že Lance dal před požárem všechno zboží převézt jinam. Ten seznam věcí, za které žádal náhradu, představuje jen bezcenné krámy.“

„To je blbost,“ prohlásila jsem. „Já ty věci viděla. Když jsem to tam prohlížela, prošla jsem takových pět, šest krabic.“

„Tak asi mezi ty krámy dal pár opravdových. Vznese proti němu obžalobu, Kinsey. Za žhářství a podvod, a vy v ní budete taky. Za napomáhání. Mac dneska ráno předal celý případ prokurátorovi. Myslela jsem, že byste to měla vědět. Pro případ, že byste se chtěla poradit s právníkem.“

„Jak jsme na tom s časem? Máte představu?“

„Pan Motycka tu dneska není, ale můžu mu nechat vzkaz na stole,“ řekla.

„To přišel Mac?“

„Jistě, ještě tu dneska bude, ale kdy se přesně vrátí, to nevím. Aha. Jistě, spolehněte se. Tak děkuji a na shledanou,“ řekla a zavěsila.

Zavolala jsem Lonniemu Kingmannovi a sdělila mu, co se děje. Řekl, že na prokuratuře zjistí, jestli už vydali zatykač. Poradil mi, abych se úřadům vydala dobrovolně a ušetřila si tak ponížení a nejistotu spojené s předvedením.

„Ježíšmarjá, to snad není pravda,“ řekla jsem.

„No, zatím o nic nejde. Starosti si můžete začít dělat, až

vám řeknu.“

Popadla jsem kabelku, klíče od auta a vyrazila. Všechny emoce jsem vytěsnila. Komplikovat si práci nějakými úzkostnými stavy nemělo smysl. Skočila jsem do auta a odjela do jednoho obchodu s elektronikou na bulváru Granita. Moje znalosti elektronického odposlechu byly určitě zastaralé, protože jsem je získala v rychlokursu na policejní akademii před nějakými deseti lety. Od té doby miniaturizace pravděpodobně způsobila v oboru úplnou revoluci, ale říkala jsem si, že podstata jistě zůstala stejná: mikrofon, vysílač, nějaké záznamové zařízení, to všechno dneska zřejmě aktivované hlasem. Umístění může provést kdokoli, kdo se vydává za běžného technika, telefonního opraváře, člověka, který přišel odečíst elektroměr nebo plynoměr či namontovat kabelovou televizi. Elektronické sledování osob je drahá, a pokud není povolena soudem, taky nezákonná záležitost, která v televizi vypadá daleko snazší než ve skutečnosti. A detekce štěnic je úplně jiný obor. Samozřejmě Lance Wood si taky celou věc mohl jen vyfantazírovat, ale o tom jsem dost pochybovala.

Malý vícepásmový přijímač, který jsem koupila, nebyl větší než tranzistorové rádio. Neměl sice všechna pásma, ale pokrýval většinu frekvencí používaných k odposlechu, hlavně v pásmu 30-50 a 88-100 megahertz. Říkala jsem si, že pokud je štěnice v Lanceově kanceláři připojená vodičem, budu ten drát prostě muset najít sama, ale pokud se jednalo o bezdrátové zařízení, přijímač by měl začít pronikavě pískat, jakmile se dostane do pásma účinného dosahu.

Odjela jsem do Colgate. Přestože byla okna stažená, uvnitř mého volkswagenu panovalo vedro jako v konvekční peci. Meteorolog v rádiu byl z počasí stejně paf jako já. Asfalt se ve vedru jen tetelil a já si připadala, jako kdyby byl srpen. Nejlepším měsícem je v Santa Terese obvykle leden. Všechno se zelená, kytky kvetou a teplota je mírná a příjemná, tak kolem dvaadvaceti stupňů, ale teď ukazatel času a teploty na budově jedné banky hlásal, že je jedenatřicet, a to ještě

zdaleka nebylo poledne.

Zaparkovala jsem před budovou firmy Wood/Warren a vešla dovnitř. Lance vyšel ze své kanceláře, košili celou pomačkanou, rukávy vyhrnuté.

„Musíme si u vás dávat pozor na jazyk?“ zeptala jsem se a ukázala na dveře.

„Myslím, že ne. Jen ať vědí, že po nich jdeme. Třeba je tím znervózníme.“

Než jsme se pustili do práce, rychle jsem prověřila vnitřní i vnější stěny kanceláře pro případ, že by někdo nainstaloval hrotový mikrofon, i když to nebylo moc pravděpodobné. Jedná se o malou sondu, kterou lze umístit do dutiny sádrokartonové příčky nebo do dveří, jejichž krycí panel pak funguje jako zvuková membrána. Lanceova kancelář byla umístěna v pravém předním rohu budovy. Obě venkovní stěny byly z tvárnic obložených přírodním kamenem, což zrovna neumožňovalo snadnou instalaci. Vyžadovalo by to provrtat se skrz naskrz bytelnou kamennou stěnou. Jedna z vnitřních stěn sousedila s recepcí, kde by se štěnice těžko ukrývala. Čtvrtá stěna byla čistá.

Zaměstnanci první fázi naší prohlídky sledovali zcela bez zájmu, protože pokud někomu dělalo starosti, že objevíme odposlouchávací zařízení, nedával to rozhodně najevo.

Odešli jsme do kanceláře. Jako první jsem zkontrolovala telefon. Odšroubovala jsem spodní kryt i mikrofonní a sluchátkovou vložku. Pokud jsem byla schopná poznat, aparát byl čistý.

„Jak to tak vypadá, v telefonu nebude,“ prohlásil Lance, který mě sledoval při práci.

„Kdo ví? Třeba je to někde dál po lince,“ řekla jsem. „Jenomže jestli je napíchnutá hned na sloupu, to nezjistím. Budeme muset vycházet z předpokladu, že štěnice je umístěná někde tady v místnosti. Jde jenom o to, objevit ji.“

„A co přesně hledáme?“ chtěl vědět Lance.

Pokrčila jsem rameny. „Mikrofon, vysílač. Ale jestli vás sleduje FBI nebo CIA, nenajdeme nic. Předpokládám, že tihle

hoši umí. Na druhé straně, pokud vás odposlouchává nějaký amatér, může jít o poměrně primitivní záležitost.“

„A co je tohle?“

„Můj věrný vícepásmový přijímač,“ řekla jsem. „Měl by zaregistrovat každý zvuk vysílaný štěnicí jako zpětnou smyčku, která se projeví jako pronikavé pískání. Nejdřív to zkusíme s ním, a jestli nic neobjevíme, pročešeme kancelář kousek po kousku.“

Zapnula jsem přístroj a začala prohledávat nejobvyklejší odposlechové frekvence. Pohybovala jsem se po místnosti jako proutkař pátrající po vodě. Nic.

Zastrčila jsem aparát do vnější kapsy kabely a pustila se do systematické prohlídky. Začala jsem po obvodu a pak pročesala místnost podle pomyslné souřadnicové sítě, která nevynechala jediný centimetr.

Nic.

Chvilí jsem celá zmatená jen tak postávala a pátrala očima po stropě, po stěnách a podél podlahy. Kde ta potvora může být? Pak mi do oka padla telefonní zásuvka hned vpravo vedle dveří, od které nevedl žádný kabel.

„A tohle je co?“

„Cože? Ach tak. Když jsem to tu přestavoval, dal jsem zásuvku přemístit. Původně jsem měl telefon tam.“

Klekla jsem si a na všech čtyřech jsem ji prohlédla. Vypadala zcela nevinně. Vytáhla jsem šroubovák a vypáčila kryt. V dřevěném panelu kdosi vyřízl malý otvor, ve kterém se skrýval miniaturní magnetofon ne větší než balíček karet.

„Tak tady jsi,“ řekla jsem a páska se rozběhla a zase zastavila. Vypnula jsem hlasovou aktivaci a položila magnetofon na stůl. Lance ztěžka dosedl do otáčecího křesla a oba jsme se na sebe významně podívali.

„Ale proč,“ řekl a v hlase měl absolutní zmatek.

„Nemám ponětí. To byste měl vědět spíš vy.“

Zavrtěl hlavou. „Nemám nejmenší představu. Pokud je mi známo, nemám žádné nepřátele.“

„Zřejmě se mýlíte. A nejde jen o vás. Hugh Case je mrtvý

a Terry by už byl taky, kdyby ten balíček místo Olive zvedl on. Copak vás tři spojuje?“

„Přísahám, že nic. Zaměstnání u firmy, ale každý děláme něco jiného. Pracujeme na výrobě hydrogenních pecí, na ničem jiném. A Hugh zemřel už před dvěma lety. Proč už tehdy? Kdyby chtěl někdo získat nad firmou kontrolu, proč by zabíjel klíčové zaměstnance?“

„Třeba je v tom něco úplně jiného. Něco, co s firmou nemá vůbec žádnou spojitost. Zapřemýšlejte o tom. Promluvím s Terryem, ať udělá totéž. Třeba je to něco, co jsme přehlédli.“

„To určitě,“ vyrazil, tvář zrudlou horkem a napětím. Pak šťouchl prstem do magnetofonu. „Za tohle díky.“

„Buďte opatrný. Mohl by tu být ještě jeden. Tenhle třeba umístili záměrně tak, aby se dal najít, a ten druhý unikl pozornosti.“ Popadla jsem kabelu a odebrala se k odchodu. Ve dveřích jsem se zastavila. „Pokud vás něco napadne, zavolejte. A dejte mi vědět, kdyby se vám ozvala Lyda Caseová.“

Vyšla jsem do přijímací kanceláře, ale pustila se nejdřív napravo do prostor, kde měli svá rýsovací prkna konstruktéři. John Salkowitz tam pracoval na jakémsi hrubém náčrtu. Zvedl hlavu. „Můžu vám nějak pomoci?“

„Není tu někde Ava Daughertyová?“

„Zrovna odešla. Má nějaké pochůzky, ale měla by se ještě vrátit.“

Vytáhla jsem svou firemní navštívenku a položila ji na její stůl. „Buďte tak hodný, řekněte jí, ať mi zavolá.“

„Jistě.“

Ve tři jsem už byla zase doma, celá upocená a ušpiněná, jak jsem po kolenou prohledávala Lanceovu kancelář. Vešla jsem do bytu a hodila kabelu na gauč. Ozval se pronikavý pískot. Vylítla jsem metr do vzduchu a vrhla se po kabele. Vytáhla jsem z vnější kapsy přijímač a vypnula ho. Kristepane, ten mě ale vyděsil! Ticho, které se v bytě rozhostilo, bylo přímo balzámem na uši. S bušícím srdcem jsem tam stála a libovala si, jak mě ten studený pot ochladil.

Poplácala jsem se po hrudi, ulehčené si odfoukla, zavrtěla hlavou a odešla do kuchyňky. Měla jsem sucho v puse, a proto jsem strašně zatoužila po pivu. Ve vlhkém dusnu bytu jsem si připadala jako v sauně. Nahlédla jsem do lednice, ale nenašla jsem ani plechovku nízkokalorické koly.

Pak jsem se zarazila a pomalu otočila hlavu zpátky do místnosti. Zavřela jsem lednici a došla zpátky ke gauči, zvedla přístroj, zapnula ho a pomalu začala prohledávat svůj příbytek. Ticho prořízl pronikavý vysoký tón připomínající pískot poplašného zařízení proti vloupání.

Došla jsem do rohu obývacího pokoje, zastavila se a upřela na tu věc oči. Pak jsem si sedla na bobek a opatrně sáhla otvorem pod ozvučnici Danielovy kytary. Ze spodní strany k ní byl kouskem lepící pásky připevněný miniaturní vysílač. Nebyl větší než krabička od zápalek. V kříži mě zamrazilo a já se celá roztrásla. V tomhle případě nějakým způsobem figuroval i Daniel.

KAPITOLA XXI.

Najít ten hlasově aktivovaný magnetofon mi zabralo skoro dvě hodiny. Ukázalo se, že je schovaný na bývalé verandě, která spojovala mou přestavěnou garáž s domem. Nebylo mi jasné, jak se Daniel dostal dovnitř. Ale třeba si otevřel paklíčem, jak bych to udělala já. Páska byla na začátku, což znamená, že Daniel tu musel být poměrně nedávno. Vyndal nahranou pásku a založil novou. Když jsem si pomyslela, co všechno za těch pár posledních dní slyšel, popadla mě hrůza. Přístroj zaregistroval dokonce i vzkazy ze záznamníku, které jsem si přehrávala, a to už vůbec nemluvím o tom dlouhém rozhovoru, který jsme spolu o případu vedli. Tolik se o něj zajímal, kladl tak případné otázky, a mně dělalo náramně dobře, jaké má pro mě pochopení. Když jsem to teď zpětně probírala, uvědomila jsem si, že se mě vlastně svým způsobem pokusil varovat. Všechny ty řeči, jak strašný je lhář. Opravdu nemyslel ani slovo upřímně? Sedla jsem si na schody k zadnímu vchodu a začala ze všech stran zvažovat situaci. Kdopak asi Daniela na celé věci zainteresoval? Třeba to byla Lyda Caseová, nebo třeba Ebony. Jedna nebo druhá na něj mohla náhodou narazit. Na toho amorálního, promiskuitního, znučeného Daniela, který měl jen roupy, houby na práci a plné zuby života. Jemu bylo totálně volný, koho zradí. Mně už to přece udělal. Jedna zrada navíc už v globálu nehrála roli. Bylo to šílené pomyšlení, co všechno za informace asi předal dál jen proto, že mě odposlouchával a zaznamenával, co říkám do telefonu. Třeba takhle se Andy Motycka domákl, že ho s Darcy podezříváme. Něco ho rozhodně přimělo, aby se vypařil. Noviny o Olivině smrti referovaly až den po jeho útěku. Věděl snad, co se stane? Musela jsem Daniela najít.

Sebrala jsem jeho kytaru, vysílač a magnetofon, hodila všechno na zadní sedadlo a začala autem křížovat po okolí a

hledat ten jeho nájemní vrak. Bydlím jen blok od pláže a v okolí je to samý motel a klasický kalifornský bungalov. Nejdřív jsem to vzala na bulvár Cabana a objela každý blok, zkontrolovala vozy před každým motelem i parkoviště restaurací u pláže. Jako by se po něm zem slehla. Jelikož mi lhal ve všem, neřekl mi zřejmě pravdu ani v tom, kde bude bydlet.

V pět jsem to nakonec vzdala a vrátila se domů. Jako obvykle jsem musela zaparkovat o několik domů dál. Slábnoucí vedro slibovalo příjemně vlhrou noc. Slunce se už začalo sklánět k západu, ale ta kombinace lednového soumraku a letní teploty mi lezla na nervy, protože mi naháněla husí kůže. Právě jsem zahýbala do vrátek, když jsem ucítila nějaký zápach. Mrtvý pes, napadlo mě. Nějaká rozkládající si mršina. Otočila jsem se zpátky na ulici. Čekala jsem, že na asfaltu uvidím nějakého nebohého tvora převálcovaného na placku, ale mou pozornost přilákalo auto přikryté modrou plachtou, které stálo zaparkované přímo před domem. Po chvilce váhání jsem se k němu vydala. Zápach zesílil. Na jazyku se mi bezděky začaly tvořit sliny. Polkla jsem a na okamžik se mi oči zalily slzami, typická reakce, když dostanu strach. Opatrně jsem autoplachtu nadzdvihla a vytáhla ji až na kapotu, abych mohla předním oknem nahlédnout dovnitř.

A v té chvíli jsem ucukla a vydala zvuk, pro který neexistuje písemný přepis. Na straně spolujezdce se o okno opíral odulý obličej Lydy Caseové. Oči měla vypoulené, a z oteklých tmavých rtů jí koukala tlustá, zaoblená a tmavá špička jakoby papouščího jazyka. Do napuchlého krku se zařezával šátek s pestrým potiskem surfařských motivů. Stáhla jsem plachtu zpátky a běžela rovnou k telefonu. Vytočila jsem 911 a ohlásila nález mrtvoly policejnímu dispečerovi. Můj hlas zněl tiše a nevzrušeně, ale ruce se mi strašlivě tráslly. Před očima mi dosud tancoval přízrak smrti, Lydina tvář, doprovázená puchem rozkladu. Dispečer mě ujistil, že hlídkový vůz je už na cestě.

Vrátila jsem se na ulici a posadila se na chodník, dokud policie nedorazí. Hlídala jsem Lydinu mrtvolu jako starý, věrný služebník nějakého krále. Uplynuly sotva čtyři minuty a zpoza rohu se vyřítil černobílý policejní vůz. Vstala jsem, vstoupila do vozovky a vztyčila paži jako členka sdružení rodičů a přátel školy, která ráno asistuje dětem na přechodu.

Párek uniformovaných policistů, který se vysoukal z auta, jsem dobře znala. Byli to Pettigrew a Gutierrezová. Věděla jsem, že už viděli horší věci než tohle, jako konec konců každý polda z terénu, ale tenhle pohled do tváře smrti bylo čímsi zvlášť odpudivý. Zdálo se, jako by vrah Lydinu mrtvolu záměrně naaranžoval tak, aby působila co možná nejděsivěji. Ta scéna byla připravená pro mě. Číšel z ní výsměch a jakási makabrozní arogance, které mi měly sdělit, že soupeření mezi vrahem a mnou se přiosťruje. Olivinu smrt jsem nebrala osobně. Byla jsem z ní smutná, ale neměla jsem pocit, že atentát byl nějak namířen proti mně. Moje přítomnost na místě činu v okamžiku výbuchu byla čistě náhodná. Jenomže tohle bylo něco jiného. Tohle byl útok proti mé osobě. Vrah věděl, kde bydlím a dal si velkou práci, aby mi mrtvolu dopravil až pod nos.

Příští dvě hodiny vyplnila policejní rutina a obvyklá uklidňující prohlášení, stejně formální jako dobové tance. Veškerá zodpovědnost ležela na někom jiném. Dostavil se poručík Dolan a já odpovídala na jeho dotazy. Auto pocházelo také z půjčovny, jenomže tentokrát bylo od Hertze. Pokud jsem si vzpomínala, poprvé jsem si ho všimla hned ráno. Ne, nikdy předtím jsem ho neviděla. Ne, nezaznamenala jsem, že by se po okolí potloukal někdo cizí. Ano, vím, o koho se jedná, ale v poslední době jsem s tou osobou nebyla v kontaktu. Ne, nemám ponětí, kdy a proč přijela do města. Víím jenom, že Terryemu Kohlerovi řekla, že pro něj má nějaké informace. Dolan s námi přece čekal u hnízdiště, takže ví, že se neukázala. Pravděpodobně byla tou dobou už po smrti a její mrtvola se v zamčeném autě začínala péct jako na topinkáči.

Koutkem oka jsem pozorovala, jak policejní lékař provádí

prvotní ohledání mrtvolu. Dveře auta stály dokořán a celé okolí bylo zamořeno pachem. To už panovala úplná tma a sousedé se místu zločinu vyhýbali širokým obloukem, ale celá ulice byla vyložená na verandách před domem a sledovala nás. Někteří se po příchodu z práce ani nepřevlékli. Mnoho lidí si drželo před obličejem kapesník, aby ten zápach trochu ztlumili. Policisté, kteří s mrtvolou přímo pracovali, měli nasazené ochranné masky. Kolem dokola stály rozestavěné přenosné reflektory a technik vyzbrojený štětečkem a bílým práškem zkoumal tmavomodré auto kousek po kousku: kliky, okna, přístrojovou desku, volant, sloupek řízení i umělohmotné potahy sedadel. Jelikož se v půjčovně auto nejspíš po každém zákazníkovi čistilo, byla tu slušná šance, že jakýkoli otisk, který se podaří sejmut, bude mít cenu. Rozhodně by měl jít snáze identifikovat.

Pettigrew zašel ke mně do bytu telefonovat vedoucímu půjčovny.

Nakonec mrtvolu uložili do vaku na zip. Plyny, které se nahromadily pod pokožkou, způsobily, že Lyda vypadala, jako kdyby přes noc přibrala nějakých pětadvacet kilo, a já na chvíli dostala zcela groteskní strach, aby nepraskla. Rychle jsem vstala a odešla dovnitř. Nalila jsem si skleničku vína a obrátila ji do sebe, jako kdyby to byla voda. Policista Pettigrew domluvil a zavěsil.

„Jestli nemá nikdo námitky, osprchuju se,“ řekla jsem mu, ale na odpověď jsem nečekala. Popadla jsem v kuchyni plastický pytel na odpadky, zavřela se v koupelně, svlékla se donaha, a nacpala do něj všechno, co jsem měla na sobě, včetně bot. Pak jsem pytel zavázala a postavila ven za dveře. Osprchovala jsem se a umyla si šampónem hlavu. Když jsem byla hotová, zabalila jsem se do osušky a podívala se na sebe do zrcadla, abych se ubezpečila, že jsem to já. Pořád jsem nedokázala zaplašit tu představu, že do mojí tváře se otiskly Lydiny rysy a vůni šampónu přehlušoval mrtvolný zápach. Ještě nikdy v životě jsem si tak silně neuvědomila, že i já jsem tvor smrtelný. Celé moje já se pod tíhou tohoto vědomí

hroutilo, protože se nebylo schopno vyrovnat s myšlenkou, že i můj život jednou skončí. Nic lidskou duši neohromí a nezdrťí jako náhled, že jednou přijde den, kdy člověk „nebude“. Právě z tohoto pocitu pochází náboženství a útěcha vírou, kterou nejsem schopna přijmout.

V osm hodin už zase všude kolem panoval klid. V autě se našlo několik daktylek, včetně částečného otisku dlaně, a vozidlo bylo odtaženo do policejní garáže. Dostavil se i vedoucí půjčovny a technik mu sejmul otisky pro porovnání. Mně taky. Armáda techniků se chystala na auto vrhnout a po způsobu uklízeček ho prohledat a prošmejdít do čistá a pak se pustit do nimravé práce spojené s analýzou trasologických stop.

Já ale byla příliš nervózní, než abych zůstala doma. O pocit, že tu mám bezpečné útočiště, mě připravil Lydin obličej, natočený tak, aby mi hleděl do vrátek. Navlékla jsem si větrovku, sebrala kabelu a pytel se šatstvem jsem cestou z domu vyhodila do Henryho popelnice. Začala jsem znovu křížovat autem okolí a hledat Danielovo auto. Zkontrovala jsem znovu všechna parkoviště u restaurací a všechny motely. Na zadním sedadle jsem pořád měla jeho kytaru a měla jsem pocit, že bez ní by neodjel.

Nakonec jsem uspěla u Plážové vyhlídky, odkud se ale nabízel pohled jenom na zadní stěnu dalšího motelu. Danielův vrak parkoval před buňkou číslo 16. Vchod byl zezadu z přízení. Vedle stál malý červený sport'ák značky Alfa Romeo. Když jsem zajížděla dovnitř, celá nesvá jsem se po něm ohlédla. Zamkla jsem auto a zastavila se na okamžik u alfičky a podívala se do přihrádky pod přístrojovou deskou, jestli tam nenajdu registrační lístek se jménem majitele. Ani mě moc nepřekvapilo, že auto patří Ashley Woodové. Ale, ale, ale.

Zaklepala jsem na dveře Danielova pokoje. Uvnitř se svítilo, ale dost dlouho se nic nedělo. Už jsem si začínala myslet, že třeba někam odešli pěšky, ale pak se dveře pootevřely a Daniel jukl ven. Byl bez košile a bos, ale natáhl si aspoň vyšisované džíny. Byl do bronzová opálený, měl

úzké boky a světlé vlasy rozčuchané, jako kdyby spal. Tváře mu jen hořely a vrásky kolem očí vypadaly vyžehleně. Vypadal o deset let mladší a ztrhaný výraz v obličeji jakoby zázrakem zmizel. Pokud ho překvapilo, že mě vidí, nedal to na sobě nijak znát.

„Pustíš mě dovnitř?“ zeptala jsem se.

Na chvíličku zaváhal a pak udělal krok stranou. Vešla jsem do pokoje a trochu sveřepě, trochu pobaveně jsem zaznamenala, že dveře do koupelny jsou zavřené. Ve vzduchu se jako ozón po bouřce dosud vznášelo pižmo sexu.

„Mám v autě tvou kytaru.“

„Ale tos nemusela. Říkal jsem přece, že se pro ni zastavím.“

„To nic. Stejně jsem s tebou ještě potřebovala mluvit.“ Začala jsem pomalu přecházet po místnosti a zaznamenala jak držátko na dohořívající ubalenou mařenu, tak zčernalý špaček v popelníku. „Páni, že ses ale dlouho nerozmýšlel, co?“ poznamenala jsem.

Ostražitě mě pozoroval. Znal mě dost dobře, aby věděl, že jsem pěkně nabroušená. „Co chceš?“ zeptal se. „Jsem tu teď uvázaněj.“

Usmála jsem se, protože jsem zapřemítala, jak moc to myslí doslova. V sexu si na žádná pouta příliš nepotrpěl, ale kdo ví, na co si potrpěla Ash, aby se odvážala? „Objevila jsem tu štěnici. Magnetofon mám v autě spolu s tvou kytarou. Nejdřív jsem to všechno chtěla hodit do moře, ale tak zlomyslná zase nejsem. Koule teda máš, Danielku, to se ti musí nechat. Takhle přistepovat a nasrat se mi znova do života, abys mi mohl udělat další podtrh.“

Změnil výraz, ale byl aspoň natolik slušný, že mi nezačal nic zapírat.

Došla jsem ke dveřím do koupelny a otevřela.

Uvnitř stál Bass. Bylo mi, jako kdyby mi tělem projela nějaká bolest a umrtvila ve mně všechny cit. Ten okamžik prozření zahnal dokonce i všechny vztek. Vzpomněla jsem si na ten den, kdy jsem je naposled viděla pohromadě... Bylo to

na oslavě Bassových jednadvacátých narozenin v jednom nóbl klubu. Na večírku hrálo Danielovo kombo, a protože jsem se znala s Ash, pozvali mě taky. Za čtrnáct dní vzal Daniel roha a ani se se mnou nerozloučil. Teď jsem konečně věděla proč. Napadlo mě, kdo asi tenkrát koho svedl. Daniel byl o třináct let starší než Bass, ale to nebylo zas tak podstatné. Kromě toho už na tom nezáleželo. Atmosféra v místnosti byla tak nabitá vášní, že se mi málem zatočila hlava.

Bass měl kolem pasu omotanou osušku. Přistihla jsem se, že to tělo, kterému dal Daniel přednost před mým, upřeně prohlížím. Mělo bledou pleť a úzký hrudník. Bass kolem mě s naprostým klidem proklouzl zpátky do pokoje.

„Ahoj, Kinsey.“ Došel k popelníku, sebral z něj špačka, naklonil hlavu a zapálil ho zapalovačem. Byl to umělohmotný zahazovací Bic. Práskl si a podával ho Danielovi, který ale se slabým zavrtěním hlavy odmítl. Pohlédli si do očí a vyměnili si pohled tak překypující něžností, že jsem se honem začala dívat jinam.

Bass se na mě podíval. „Co ty tady?“

„Lyda Caseová je po smrti.“

„Kdože?“

„Nech toho, Bassi. Tyhle sračky na mě nezkoušej. Byla to žena Hughha Case, co dělal u vaší firmy. Neříkej mi, že se na něj už nepamatuješ.“

Odložil špačka a odešel k posteli. Natáhl se a dal si ruce pod hlavu. Chlupy v podpaží měl jako černé hedvábí a na krku mu byly vidět drobné stopy po kousání. Jeho hlas zněl nevzrušeně a uvolněně. „Nač hned dělat zlou krev? Já už tu přece léta nežiju. V tomhle nijak nejedu,“ řekl. „Zato ty ano.“

„Cože, já? To jsou kecy! Dostala jsem se k tomu jenom proto, že dělám pro pojišťovnu.“

„No právě. Matce volali z prokuratury. Budeš obviněná z pojišťovacího podvodu.“

„A ty tomu samozřejmě věříš,“ řekla jsem bezbarvě.

„Hele, já tě chápu. Lanceovi šly tlustý do tenkých a potřeboval nějakou hotovost. Zapálit skladiště mu přišlo lepší,

než žebrot v bance o půjčku. Potřeboval jenom, abys trochu píchla.“

„Vážně? Na člověka, co tu nežije, jsi výborně informovanej. Od kohopak to všechno máš?“

„Co je ti do toho?“

„Nemůžeš hned všemu věřit, Bassi. Někdy si nevidíš na špičku nosu. Tady něco smrdí, ale nikdo zatím nevyčuchal, odkud vítr fouká.“

„Však ty s něčím přijdeš. Slyšel jsem, že jsi fakt dobrá.“

Podívala jsem se na Daniela. „A pročpak sis v tom omočil kolík ty, pokud se neurazíš?“

Zdalo se, že Daniel neví, co říct. Nakonec za něj odpověděl Bass. „Museli jsme vědět, co se děje. A protože sama bys nám to neřekla, museli jsme podniknout příslušné kroky...“ Odmlčel se a pokrčil rameny. „Ty pásky pochopitelně předáme prokuratuře.“

„Jak jinak, do prdele. Samozřejmě. Kdo my?“

„O tom bych radši pomlčel, aby tě náhodou nenapadlo se mstít,“ prohlásil Bass. „Jednoduše znám Daniela a ten zas zná tebe, přišlo mi to jako logický důvod, jak se něco dozvědět.“

„A co Andy Motycka? Jak ten do toho zapadá?“

„Tyhle detaily já neznám. Proč mi neřekneš, co víš?“

„Já ale konkrétně taky nic nevím, Bassi. Řekla bych, že Andyho do toho někdo dotlačil. Třeba znervózněl, když se domákl, že mu s Darcy šlapeme na paty. Nebo když se dozvěděl o Lydině smrti, napadlo ho, jestli si neukousl moc velký sousto. Každopádně to vypadá, že zmizel z města. Ledaže ho někdo taky zavraždil. Tebe neznepokojuje, že Lyda Caseová je mrtvá?“

„Proč? Nikdy jsem jí osobně neznal. Jistě, je mi jí líto, ale já s její smrtí nemám nic společného.“

„Kdoví, co když teď jsi na radě ty, Bassi? Nebo třeba tadyhle Daniel? Když už se tě nijak nedotkla Olivina smrt, měl by sis aspoň uvědomit, že i tobě se může něco stát. Ten člověk už nemá skoro co ztratit.“

„Jak můžeš vědět, že ho Bass zná?“ zeptal se Daniel.

„A jak si můžeš bejt tak jistej, že ho nezná?“ odsekla jsem.

KAPITOLA XXII.

Po návratu domů jsem u Henryho rozsvítila všechna vnější světla, takže prostor kolem domu zářil jako vězeňský dvůr, provedla jsem inspekci všech dveří a oken a pak udělala totéž u sebe a zamkla se. Vyčistila jsem svou malou pistoli, vyzkoušela funkci mechanismu a naládovala do zásobníku osm nábojů. Trochu mi dělalo starosti, že neměla mušku a hledí. K čemu je člověku zbraň, když nemá jistotu, že se trefí? Strčila jsem ji do kabelky, že ji ráno vezmu k nějakému zbrojíři. Jestlipak tyhle krámy za opravovanou zbraň zákazníkům taky dočasně půjčují funkční kus, pomyslela jsem si sveřepě.

Vyčistila jsem si zuby, umyla si obličej a pak provedla inspekci své sbírky popálenin, modřin a menších řezných ran. I když jsem se cítila pod psa, řekla jsem si, že bude lepší, když prášky proti bolesti nechám na pokoji. Měla jsem strach usnout příliš tvrdě, to pro případ, kdyby se mě někdo náhodou chystal sejmut. A kromě toho jsem se bála, aby mne ve snu nepřišla strašit Lyda.

Sledovala jsem, jak se digitální budík problikává nocí. Palmy za oknem si v horkém, suchém větru chrčivě, spiklenecky šuškal. V bytě bylo dusno, a zdálo se, že vedro tlumí všechny zvuky. Dvakrát jsem vstala a tiše odešla do koupelny, stoupla si do vany zalité tmou a koukala ven. Vítr klátil větvemi a po ulici před sebou hnal spadané listí. Z ničeho nic se najednou zdvihl vír prachu. Jednou kolem pomalu přejelo auto a olízlo mi reflektory strop. Představila jsem si Daniela schouleného do bezpečí Bassovy náruče a trpce jim záviděla. Pocit jistoty bývá za hluboké noci daleko důležitější než dodržování nějakých konvencí.

Nakonec jsem usnula, až když tma začala ustupovat měkkému kalnému svítání. Vítr se utišil a ticho, které se všude kolem rozhostilo, bylo stejně strašidelné jako občasné

zaskřípění dubu viržinského ze sousedovic zahrady. Ve čtvrt na deset jsem se s trhnutím probudila, celá zděšená, že jsem to pěkně prošvihla. Protože jsem měla v plánu promluvit si s Avou Daughertyovou, jakmile se u firmy Wood/Warren začne pracovat, musela jsem vynechat svůj ranní běh a smířit se s tím, že mě čeká den plný těžké deprese. Nic nezapláší tyhle pocity tak účinně, jako fyzická námaha. Věděla jsem, že když nebudu mít svou denní dávku joggingu, bude se moje úzkost jenom stupňovat. Odploužila jsem se pod sprchu, oblékla se a navařila si konvici smrtáka, kterou jsem pak celou deset mil dlouhou cestu do Colgate upíjela z termosky.

Lance měl přijít až po desáté a Terry si vzal dovolenou, ale Ava zarputile trūnila za stolem a tvářila se kysele. Prasklý nehet měla spravený, protože řvavě červenou sadu vyměnila za podobnou v lila a zdobenou kaštanovými půlměsíčky, na sobě těsný žerzejový svetřík s diagonálním rudým pruhem přes prsa. Říkala jsem si, že to s tou vyzývavostí trochu přehání.

„Nechala jsem vám tu včera navštívenku. Doufala jsem, že se mi ozvete,“ řekla jsem a posadila se na kovovou židli vedle stolu.

„Promiňte, nebyl čas. Měli jsme moc práce.“ Upřela na mě oči. Jejich dřívější tvrdost teď nahradila starost. Dneska se tahle dáma nemohla dočkat, až bude moct spustit. „Ráno jsem slyšela v rádiu, co se stalo Lydě Caseové,“ řekla. „Já už tomu všemu prostě nerozumím.“

„Znala jste ji?“

„Moc ne. Párkrát jsem s ní mluvila po telefonu, ale můj manžel taky spáchal sebevraždu, takže vím, jak jí muselo být.“

„Zvlášť, když se ta sebevražda nedala potvrdit,“ opáčila jsem. „Vy jste ale věděla, že se všechny výsledky laboratorních zkoušek brzy nato ztratily, že?“

„No, říkalo se to, ale nebyla jsem si jistá, jestli tomu mám věřit. Se sebevraždou to bývá těžké, člověk se s tou myšlenkou nesnadno smíruje. A lidi si toho kolikrát

navymýšlí. Co se vlastně Lydě stalo? V rádiu toho moc neřekli. Jenom že se našla její mrtvola. Ani nevíte, jaký otřes to pro mě byl. Příšerné.“

Vylíčila jsem jí podrobnosti a skoro nic jsem nevynechala. Obvykle se o těchto věcech moc nešířím, protože se mi přičí uspokojovat lidskou zvědavost dozvědět se o násilné smrti co možná nejstrašnější detaily, ale jak jsem se tak na Avu dívala, říkala jsem si, že jí by to mohlo rozvázat jazyk. Celá zhnusená poslouchala a v tmavých očích se jí zračila úzkost.

„Nebude vám vadit, když si zapálím?“ zeptala se.

„Vůbec ne. Klidně kuřte.“

Otevřela zásuvku, vytáhla ze stolu kabelku, vyklepla z balíčku winstonku a zapálila si. Ruce se jí třáslly. „Snažím se přestat, ale nejde mi to. Cestou do práce jsem se stavila v dragstóru, koupila si krabičku a hned v autě jsem dvě vykouřila.“ Zhluboka nasála kouř do plic. Kouř, který se začal linout po místnosti, přiměl jednoho z konstruktérů zdvihnout hlavu od rýsovacího prkna. Byla k němu otočená zády, a tak neviděla, jak otráveně se zatvářil.

„Vraťme se ještě k Hughově smrti,“ řekla jsem.

„S tím vám moc nepomůžu. Když umřel, pracovala jsem tu teprv pár týdnů, takže jsem ho skoro neznala.“

„Před vámi tu taky byla nějaká vedoucí administrativy?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, já jsem do té funkce přišla jako první. Bylo to tu v pěkném nepořádku. Nikdo na nic nesáhl. Hromada papírů, které potřebovaly uspořádat a uložit do registračky. Na všechno tu měli jedinou sekretářku. Návštěvy a telefony odchyťovala Heather, ale jinak všechno každodenní papírování dělal osobně Woody nebo některý z konstruktérů. Trvalo mi šest měsíců, než jsem to tu dala do pořádku. Konstruktéři sice bývají zažraní do práce, ale ne do papírování.“ Znovu zatáhla a odklepla si, i když sloupek popela na konci cigarety ještě nenarosil.

„Jaké tu tehdy vládlo ovzduší? Napjaté? Nedošlo tu k nějakému sporu? Nevedla se nějaká vnitropodniková válka?“

„O tom jsem nikdy nic neslyšela. Woody se přihlásil do

výběrového řízení na státní zakázku, a tak jsme se snažili zajistit plnění.“

„V čem to spočívalo?“

„V běžné kancelářské rutině. Musely se vyplňovat formuláře, shánět povolení, a tak podobně.“

„Jak to s tou zakázkou dopadlo?“

„Nijak. Nakonec z toho nic nebylo. Woody dostal infarkt a umřel a Lance nechal celou záležitost plavat.“

„A čeho se ta zakázka vlastně týkala? Třeba by to mohlo mít nějakou souvislost.“

„To už si nepamatuju. Ale moment, já se zeptám.“ Otočila se a zapátrala očima po místnosti. V té chvíli se zrovna odkudsi vynořil John Salkowitz, v ruce jakési výkresy. Měl zřejmě namířeno dozadu do budovy. „Johne? Neměl byste chvilíčku? Potřebovala bych se vás na něco zeptat.“

Zatočil a vzal to oklikou. Když mě ale spatřil, zatvářil se ustaraně. „Co se to vlastně stalo Lydě Caseové? Zrovna mi volala žena, že to slyšela v rádiu.“

Zkráceně jsem ho informovala a zopakovala otázku, na kterou jsem hledala odpověď. „Pořád se snažím vykoumat, jakou to má souvislost s tou záležitostí s Lancem. Někde nějaká musí být.“

„Snad mi nechcete namluvit, že ho pojišťovna podezřívá z podvodu?“

„Vypadá to tak. Ostatně já ho podezřívám taky.“

„To je hrozné,“ prohlásil. „Jakou by to mohlo mít souvislost s kontraktem, který jsme uzavřeli, sice nechápu, klidně vám o něm ale řeknu. Dostáváme jeden úřední komerční věstník a Hugh měl za úkol sledovat, kdyby se v něm objevila zpráva o výběrovém řízení, které by nás mohlo zajímat. Hugh jednu takovou objevil v sekci tepelných zařízení. Oznamovala vypsání konkursu na dodávku pece pro zpracování berylia. Používá se při výrobě jaderných bomb a raketového paliva. Je to nebezpečná záležitost. Bývali bychom museli vyvinout úplně nový odsávací systém, ale dostat tu zakázku, to by byla vynikající nástupní pozice pro

další. Woody byl přesvědčený, že všechny náklady na změnu výroby by se vyplatily. Ne všichni jsme ním byli zajedno, ale Woody byl zdatný obchodník a člověk musel jeho instinkt respektovat. Takže o tohle jsme se zajímali.“

„Kolik by firma na takové zakázce vydělala?“

„Čtvrt miliónu dolarů, možná i půl. A v budoucnosti ještě víc, kdybychom dostali další kontrakty.“

„Jak si celá věc stála, když Hugh zemřel?“

„To nevím. Řekl bych, že firma se chystala najet na nový výrobní program. Vím, že Hugh musel na federální úřady do Los Angeles kvůli všelijakým formalitám. Jelikož se jednalo o zakázku pro ministerstvo obrany, firma by podléhala zvláštním bezpečnostním předpisům a musel by se prověřovat i každý jednotlivý zaměstnanec. Hughova smrt ještě prakticky žádný dopad neměla, ale pak umřel i Woody a to nás už udolalo.“

„A zvládla by firma zakázku i bez nich?“

„Pravděpodobně ano, ale to už vedení přebíral Lance a učil se v tom chodit. Možná jsme předčasně hodili flintu do žita, ale prostě stalo se. O nic jsme nepřišli. Kromě toho to ještě neznamenal, že někdo jiný nenabídne třeba lepší cenu, takže to byly všechno stejně jenom dohady.“

„Od té doby jste se už žádného řízení na další zakázky nezúčastňovali?“

„Téhle oblasti v podstatě ani nevěnujeme pozornost. I tak máme víc práce, než vlastně můžeme stihnout.“

Vytřeštila jsem oči. Úplně mě vyvedl z konceptu. „Ještě mi chcete tvrdit, že tohle všechno není důležité?“

„Pokud je, pak skutečně nechápu jak.“

„Každopádně vám děkuju, že jste si na mě udělal chvilku. Třeba se ještě ozvu.“

„Klidně,“ ubezpečil mě.

Ještě chvilku jsem s Avou klábosila, ale nic nového jsem se už nedozvěděla. Až na jednu drobnost. Jen tak náhodou se zmínila, že Ebony byla Hughovi na pohřbu.

„Já měla za to, že byla v té době v Evropě. Byla přece

provdaná za toho playboye, Julian se myslím jmenoval.“

„To ano, ale každého půl roku nebo tak se sem zajeli podívat.“

„Jak dlouho tu tenkrát zůstala, nevíte náhodou?“

Věnovala mi nechápavý pohled. „V tomhle vám nepomůžu. Byla jsem tu tehdy příliš krátce a neměla jsem ponětí, jak to v rodině běžně chodí.“

„Třeba to zjistím někde jinde,“ prohlásila jsem. „Děkuju, moc jste mi pomohla.“

Cestou zpátky do města jsem měla pocit, že bych si nejraději nafackovala. Zcela mylně jsem se domnívala, že ani Ebony, ani Bass v celé záležitosti kolem Hughovy smrti nemohli hrát žádnou roli, protože v tu dobu se zdržovali někde jinde. Ebony v Evropě, Bass v New Yorku. Teď už jsem si tak jistá nebyla. Zastavila jsem u telefonní budky a zavolala k Woodovým. Vzala to služka. Bývala bych mluvila s kýmkoli z rodiny, ale ukázalo se, že to nejde. Paní Woodová odpočívala a nařídila, ať ji nikdo nevyrušuje. Ebony a Ashley odjely do kamenictví vybrat desku na hrob slečny Olive. Pan Bass se prý má vrátit každou chvíli a jestli prý chci nechat jméno a telefon. Rozhodla jsem se, že radši ne a řekla jsem jen, že ještě zavolám, a zavěsila jsem. Pak jsem z kabelky vylovila další drobné a zkusila Darcy do kanceláře. Nic pro mě neměla. Vylíčila jsem jí všechny novinky ze své strany a chvíli jsme se navzájem litovaly, jakou máme obě smůlu. Prý mi nechá vzkaz na mašince, jestli se něco dozví. Moc velkou naději jsem si ale nedělala.

Vrátila jsem se do auta a jen tak jsem v něm chvíli seděla. Nalila jsem do víčka termosky zbytek kávy a začala ji opatrně usrkávat. Začínala jsem být pravdě na stopě. Doslova jsem to cítila v kostech. Připadala jsem si, jako kdybych kolem ní kroužila a pokaždé se dostávala o kousek blíž. Někdy přece stačí jen trochu šťouchnout a všechny kousky zapadnou do sebe. Jenomže tohle byla velice zapeklitá záležitost, takže stačilo přitlačit trochu víc a mohlo se stát, že si zcela zjevného řešení ani nevšimnu.

Tolik stromů, na které bych mohla štěkat, jsem zase ale neměla, a tak jsem termosku zašroubovala, hodila ji na zadní sedadlo, nastartovala a vyrazila zpátky do města. Třeba se Andy ozval své milence. To by pomohlo. O čtvrt hodiny později jsem už stála přede dveřmi jejího bytu. Zdvořile jsem zaklepala. Nevěděla jsem ani, jestli třeba nepracuje. Byla doma, ale když otevřela dveře, viděla jsem, že není zrovna dvakrát nadšená, že mě vidí.

„Nazdárek,“ zahlaholila jsem. „Nemůžu pořád Andyho sehnat, a tak mě napadlo, jestli se třeba neozval.“

Zavrtěla hlavou. Někteří lidé si myslí, že když přes rty nepustí žádnou lež, dokážou člověka oblafnout. Zřejmě jakési vnitřní přesvědčení, že když nezalžou slovem, nebudou se jednou smažit v pekle.

„To vám ani nedal vědět, že je v pořádku?“

„Vždyť povídám.“

„To je zvláštní,“ poznamenala jsem. „Tak trochu jsem doufala, že poslal pár řádek nebo aspoň zavolal.“

„Je mi líto,“ řekla.

Na chvilku se mezi námi rozhostilo ticho, takže zadoufala, že třeba bude moct zavřít a zbavit se mě.

„A jak se vlastně k tomu případu dostal?“ zeptala jsem se.

„K jakému případu?“

„Wood/Warren. Zná se s Lancem nebo s někým jiným z rodiny?“

„To vám nepovím. Je přece vedoucí odboru likvidace pojistných událostí. Já nevím, jestli tu pojistku s nimi taky uzavíral.“

„Aha. Měla jsem takový pocit, že ano, že jsem to viděla v nějakých papírech. Třeba to měl v referátu ještě dřív, než se stal šéfem likvidačního.“

„Ještě něco?“ řekla uštěpačně.

„No, vlastně ano. Zná se Andy s někým z rodiny osobně. O tom jste se myslím nezmínila.“

„Jak to můžu vědět?“

„Prostě mě to tak nějak napadlo,“ řekla jsem. „Pořád

nemůžu pochopit, že si neděláte starosti. Neozval se už jak dlouho? Čtyři dny? Já bych tedy šlela strachy.“

„Vy třeba ano,“ poznamenala.

„Nejspíš se ještě jednou stavím u něj doma. Člověk nikdy neví. Třeba si tam zajel pro nějaké oblečení nebo pro poštu.“

Mlčky mě provrtávala očima. Co jsem ještě tak mohla říct?

„No nic, já padám,“ zašveholila jsem. „Strašně vám děkuju za laskavost.“

Rozloučila se se mnou opravdu krátce. To slovo začínalo na H. Podobně jako mně, ani jí matka nikdy nevysvětlila, jak se chová dáma. Řekla jsem si, že se k Andymu opravdu podívám. Upřímně řečeno, nic lepšího mě stejně nenapadlo.

KAPITOLA XXIII.

Vyrazila jsem směrem k exkluzivnímu sídlišti, kde měl Andy byt, a byla jsem celá bez sebe radostí, že nemusím klepat zprávu o všem, co se během dne událo. Musím ale přiznat, že jsem neměla vypracovaný žádný plán, neměla připravenou žádnou strategii, jak to celé dotáhnout do konce. Jela jsem nazdařbůh z jednoho konce města na druhý a doufala, že na něco přijdu. Domů se mi moc nechtělo, protože jsem měla před očima představu, jak u mých dveří čeká zákon se zatykačem. Andy ale představoval jeden z chybějících článků. Někdo vymyslel a pečlivě propracoval plán, který měl za cíl zdiskreditovat Lance a vyšachovat od firmy dva klíčové konstruktéry. Celou tu boudu umožnil Andy, ale když výbuch poslal Olive na věčnost, musel zřejmě dojít k rozhodnutí, že je čas zmizet z města. Říkala jsem si, že kdyby se mi podařilo zjistit spojení mezi Andym Motyckou a osobou, která ho do celé záležitosti zataáhla, možná bych se dopídila, o co v téhle hře vlastně jde.

Elektronicky střežená brána zela dokořán, a tak jsem projela dovnitř, aniž se na mě vrhla kohorta ozbrojených strážných či smečka rozlícených psů. Potkala jsem sice vysokou blondýnu v kombinéze, která věnovala svého meruňkového pudla, ale prakticky mi nevěnovala pozornost. Zaparkovala jsem na stání, které Andyho útekem osiřelo. Vyběhla jsem po schodech do prvního patra a otevřela si klíčem, o kterém jsem už věděla, že ho Andy schovává na římsičce nad vchodovými dveřmi. Přiznám se, že když jsem vešla dovnitř, ostražitě jsem začichala, protože jsem si uvědomovala, že Andy mohl skončit podobným způsobem jako Lyda Caseová. Žádný podezřelý zápach jsem však nezjistila, a prach pokrývající prázdné police knihovny mi potvrdil, že v bytě už dlouho nikdo nebyl.

Rychle jsem prošla bytem, abych se přesvědčila, že tu

skutečně nikdo není. Otevřela jsem zadní posuvné dveře, nakoukla do obou ložnic a vrátila se do obývacího pokoje a zatáhla záclony. Pak jsem se v tom kalném příšeří začala zvědavě rozhlížet kolem sebe. Andy žil tak spartánsky, že jeho byt vypadal opuštěně dokonce i tehdy, když tu ještě bydlel. S kobercem ode zdi ke zdi posetým útržky papíru působil stejně bezútěšně jako nezastavěná proluka. V podobných případech příznačně toužím po jednom: různých tajuplných vzkazech, motelových účtech, opoznámkovaných itinerářích, ze kterých lze vyčíst, kam dotyčný zmizel. Ale mezi útržky na Andyho podlaze jsem nic podobného neobjevila. Přestože jsem je všechny oblezla po čtyřech a poctivě přelouskala, nedozvěděla jsem se vůbec nic. Práce soukromého detektiva bývá někdy dost nedůstojná záležitost.

Galerka v koupelně byla prázdná. Šampóny, deodoranty i holení zmizely. Ať už byl Andy kdekoli, mohla jsem si být jistá, že bude čistě oholený a navoněný. Všechny špinavé svršky z ložnice byly také ty tam a modré šanony z umělé hmoty zely prázdnotou. Zbyly tu jen jedny chatrné spodky s potiskem řvavých fialových vykřičníků. Vždycky mě uvádí v úžas, co nosí muži za prádlo. Kdo by tušil, že se pod těmi střízlivými obleky s vestou může skrývat něco takového? Andy v bytě nechal i kolo, veslovací přístroj na posilování a zbytek kartónů, které si na stěhování opatřil. Ve skříni zůstalo i pár špatně poskládaných prostěradel, v mrazáku balíček s pizzou. Láhev akvavitu i čokoládu si odnesl. Snad si život psance představoval jako nekonečný sled alkoholem a cukrem prosycených dní.

Karetní stůl s telefonem a záznamníkem zůstal stát na svém místě, hliníkové židle srovnané, jako kdyby chystal nízkokalorický banket. Sedla jsem si, položila jsem si nohy na vedlejší židli a začala se po Andyho improvizované kanceláři rozhlížet. Zbyly tu ještě nějaké tužky, blok, lahvička s lepkavým bílým opravným lakem a taky pár nezaplacených účtů. Záznamník měl stejný jako já, a tak jsem se natáhla a odklopila ten boční panel, pod který se píšou nejčastěji

vytáčená čísla. Ze šestnácti pamětí zaplnil jenom šest. Byl skutečně vynalézavý. Měl tu číslo na hasiče, policii a do práce a pak ještě na exmanželku, obchod s lihovinami a jednu pizzerii, která si za dovážku neúčtovala nic navíc.

Hleděla jsem upřeně na displej záznamníku a přemýšlela, co všechno vlastně tenhle model umí. Opatrně jsem zmáčkla tlačítko umístěné hned vedle O. Na mé mašince se hvězdičkou spouští opakovaná volba posledního volaného čísla. Z přístroje se ozval sled melodických tónů a na displeji začaly nabíhat zelené číslice. Číslo mi připadalo jaksi povědomé, a tak jsem si ho poznamenala. Telefon na druhé straně začal vyzvánět. Třikrát. Čtyřikrát.

Někdo zvedl sluchátko. Ozvalo se zavrčení, po něm pauza a přístroj na druhém konci drátu se rozběhl.

„Haló. Dovolali jste se na číslo 555-3282. Tady Olive Kohlerová. Momentálně s námi bohužel nemůžete mluvit osobně. Jela jsem nakoupit a měla bych být zpátky asi o půl páté. Pokud uvedete své jméno a číslo, zavolám vás, jakmile se vrátím domů. Jestliže potvrzujete svou účast na našem silvestrovském večíрку, stačí sdělit jméno. Uvidíme se večer. Prozatím nashle.“

Srdce mi bušilo jak splašené. Od Oliviny smrti na záznamník ještě nikdo nenahrál jiný vzkaz, takže Olive zůstala navěky zakletá do silvestrovského dne a odsoudila se vlastními slovy k nákupům na večírek, který se nikdy neuskuteční.

Jakýsi morbidní popud mě přiměl zmáčknout tlačítko s hvězdičkou ještě jednou. Telefon čtyřikrát zazvonil a Olive zvedla sluchátko. Její hlas zněl sice dutě, ale byl plný života. I nadále se chystala nakupovat na silvestrovský večírek a žádala, aby volající sdělil své jméno, číslo a vzkaz. „Prozatím nashle,“ řekla na konec. Věděla jsem, že i kdybych volala třeba stokrát, pokaždé mi odpoví „Prozatím nashle“ a nikdy se už nedoví, že je to navždycky.

Poslední člověk, kterého tedy Andy volal, byla Olive. Jenomže co to mělo znamenat? Pak mi hlavou bleskl zasutý

útržek vzpomínky. Viděla jsem, jak Olive odemyká domovní dveře, náruč plnou nákupů a navrch položený Terryemu adresovaný balíček s bombou. Sotva otevřela dveře, rozdrnčel se telefon. Proto balíček tak spěšně odhodila. Třeba Andy věděl, co ji na prahu čeká, a tak volal, aby ji varoval.

Zamkla jsem byt, skočila do auta a zamířila zpátky do města. Zastavila jsem se, jen abych někde něco zhltna. Další logickou zastávkou byl Kohlerovic dům, ale když jsem zabočila na příjezdovou cestu, zahlodala ve mně trochu úzkost. Od výbuchu jsem tu pochopitelně nebyla a neměla jsem nejmenší zájem prožít to trauma znovu. Zaparkovala jsem a vešla na parcelu dírou v živém plotě, kde ještě nedávno bývala vrata. Zbyly z nich jenom sloupky se zkroucenými panty, protože těžké dřevěné křídlo výbuch utrhlo. Živý plot byl místy dočista oholený.

Došla jsem k domu. Zející otvor po domovních dveřích byl zatlučený překližkou a latěmi. Jeden ze sloupků podpírajících střechu verandy byl přeražený vejpůl, takže na jeho místě teď stál tlustý trámek. Chodník byl celý zčernalý, tráva řídká a sežehnutá. Bariéra z dřevěných koz nesoucích varovný nápis žádala příchozí, aby používali zadní vchod. Ve vzduchu byly pořád trošičku kysele cítit koktejlové cibulky, které zdobily prostor před domem jako rozsypané perly.

Cítila jsem, že můj pohled je neodolatelně přitahován místem, kde jako zakrvavená hromádka skončila Olive. Vzpomněla jsem si, jak jsem se nabídla, že balíček vezmu, protože má plné ruce nákupů. Bezmyšlenkovitě odmítla a to mi zachránilo život. Občas se stává, že člověka mine smrt a jen na něj šelmovsky mrkne či kývne, že přijde příště. Napadlo mě, jestli i Terry má podobný pocit viny, že Olive zemřela místo nás.

Zatajila jsem dech, zapumpovala lokty jako sprinter před finišem a vydala se k zadnímu vchodu. Zaklepala jsem a přiložila ke sklu dlaň jako stínítko, abych se podívala, jestli jsou Terry nebo hospodyně domě. V domě bylo jako po vymření. Chvilku jsem počkala a zaklepala ještě jednou.

Kuchyňské okno mělo v pravém dolním rohu nálepku, která varovala, že dům je vybaven elektronickým zabezpečovacím zařízením a strážní, kteří se na poplach dostaví, použijí zbraň. Poodstoupila jsem a rozhlédla se kolem. Na panelu vpravo svítila červená kontrolka, která signalizovala, že systém je zapnutý. Při zelené každý lupič věděl, že se může dát do práce. Vytáhla jsem z kabelky svou navštívenku a rychle napsala Terrymu vzkaz, ať mi po návratu domů zavolá. Nasedla jsem znovu do auta a vyrazila k Woodovým. Nejspíš byl pořád ještě tam.

Dům s pronikavě bílou fasádou byl zalitý odpoledním sluncem. Čerstvě posečená, nakrátko zastřižená hustá tráva připomínala zelený koberec. Za útesy se rozkládal pronikavě modrý oceán s načepýřenými bílými hřebínky, které prozrazovaly, že od moře pěkně fouká. Do zad se mi opíral horký pouštní vítr, a tam, kde se oba proudy střetávaly, se palmy třepetaly. Na knihové příjezdové cestě před domem parkoval bavorák a vedle něj Ashleyin malý červený sportáček, ale Terryho mercedes jsem nikde neviděla. Obešla jsem dům na dlouhou, nízkou, cihlami dlážděnou terasu s výhledem na moře a zazvonila.

Dovnitř mě pustila služka. Požádala, ať počkám v hale, že dojde pro slečnu Ebony. Chtěla jsem sice mluvit s Ash, ale řekla jsem si, že zkusím štěstí. Zoufale jsem toužila mít o celém případě nějakou teorii, jenomže místo toho jsem jenom lovila naslepo. Nemohla jsem být od pravdy příliš daleko, ale neměla jsem jasnou představu, co mi vlastně odhalí. Jediné, co jsem za dané situace mohla dělat, bylo hrabat se v tom dál. Jediný člen rodiny, koho jsem netoužila vidět, byl Bass. Ne že by na tom teď ještě nějak moc záleželo, ale hrdost je hrdost. Kdo má chuť konverzovat s milencem svého exmanžela? Musela jsem se mít na pozoru, aby mě uražená ješitnost neovlivnila v pohledu na to, jakou v tomhle případě hraje Bass roli.

„Nazdar, Kinsey.“

Pod schody stala Ebony, bledý oválný obličej hladký jako

vaječná skořápka. Působila zcela vyrovnaným dojmem, na tváři neproniknutelnou masku. Měla na sobě propínací šaty z černého hedvábí, které zvýrazňovaly její široká ramena, útlé boky a hezké nohy. Červené jehly jí přidávaly deset centimetrů. Hladké vlasy stažené dozadu dávaly vyniknout vysedlým lícním kostem. Zdravíčko na tvářích však spíš než pohodu naznačovalo silný stres. V rodinné mytologii představovala Ebony dobrodružku posedlou parašutismem, lyžováním v místech, kam se dostanete jenom vrtulníkem, horolezeckými výstupy po kolmých stěnách a dalšími nebezpečnými koníčky, které zaručují předčasnou smrt. Jako se Bass bahní v marnivosti, zahálce a nevázanosti, Ebony v rodinném dynamickém spektru zaujímal polohu extrémní životní aktivity.

„Myslela jsem, že bychom si mohly promluvit,“ řekla jsem.

„O čem?“

„O Olivině smrti. A Lyda Caseová je teď taky mrtvá.“

„Bass mi o tom vykládal.“

Usmála jsem se, ale byl to trochu hořký úsměv. „No jo, Bass. Jak ten je do toho zapletený? Někdy mě tak napadá, jestli's ho třeba z toho New Yorku nezavolala.“

„Nemýlíš se.“

„To ale nebylo fér, Ebony.“

Lhostejně pokrčila rameny. „Můžeš si za to sama.“

„Já?“

„Ptala jsem se tě, co se děje, a tys mi to nechtěla říct. Tady jde o naši rodinu, Kinsey. Mám právo to vědět.“

„Aha. A kdopak přišel na nápad zatáhnout do toho i Daniela?“

„Já, ale kde je, to vystopoval Bass. Před lety měli s Danielem poměr, ale Bass ho po čase nechal. Jenomže stará láska nerezaví. Daniel mu víc než ochotně vyhověl, jelikož doufal, že Bass znovu zahoří.“

„A proto mě sprostě prodal,“ řekla jsem.

Pousmála se a upřela na mě oči. „Ale dopadnout to tak

nemuselo, víš? U tebe zřejmě taky platilo, že stará láska nerezaví, jinak bys tak snadno nenaletěla.“

„To je pravda,“ prohlásila jsem. „To bylo mazaný. Panebože, vetřel se ke mně a všechno ti hezky hlásil, že jo?“

„Ne úplně.“

„Vážně? Copak nezjistil? Chybí vám kousek do skládačky?“

„Pořád nevíme, kdo zabil Olive.“

„A Lydu Caseovou,“ řekla jsem, „i když motiv byl pravděpodobně jiný. Já si myslím, že se nějak domákla, co se peče. Třeba se prohrabala písemnostmi po Hughovi a kápła na něco důležitého.“

„Na co třeba?“

„Hele, to kdybych věděla, tak pravděpodobně znám i vraha, ne?“ Nervózně se zavrtěla. „Mám spoustu práce. Proč neřekneš rovnou, co chceš?“

„No dobře. Jak jsem tak lítala po městě, napadlo mě, že by mi pomohlo, kdybych věděla, kdo dědí Olivin podíl.“

„Podíl?“

„Těch jejích deset procent akcií s hlasovacím právem na zasedání správní rady. Ty by přece nepřišly mimo rodinu. Takže komupak je asi odkázala?“

Poprvé za celou dobu teď byla opravdu vyvedená z míry a připadalo mi, že tváře má červené od přírody. „Co na tom záleží? Ta bomba byla určená pro Terryho. Olive přece zahynula omylem, ne?“

„Já nevím. Třeba ne,“ odsekla jsem. „Kdo má z její smrti prospěch? Ty? Nebo Lance?“

„Ash,“ ozval se čísi hlas. „Olive odkázala celý svůj podíl své sestře Ashley.“ Na horní podestě schodiště stála paní Woodová. Zvedla jsem hlavu a sledovala, jak svírá zábradlí a celá se chvěje vynaloženým fyzickým úsilím. Vedle ní stála čtyřnohá opěra usnadňující chůzi.

„Mami, ty si s tím nezatěžuj hlavu.“

„Ale ano. Přijď za mnou do pokoje, Kinsey,“ řekla paní Woodová a odešla.

Pohlédla jsem na Ebony, prošla kolem ní a vydala se po schodech nahoru.

KAPITOLA XXIV.

Seděly jsme v jejím pokoji poblíž francouzského okna vedoucího na balkón s výhledem na moře. Průsvitnými záclonami, kterými byl vchod na balkón zatažený, lehce povlával vítr vonící mořem. Ložnice byla zařízená podivnou všehochutí starého, tmavého nábytku, který jí zřejmě zbyl z raného období manželství s Woodym, prádelníkem s odloupnutou dýhou a párem pokroucených lamp s tmavorudým hedvábným stínidlem. Připadala jsem si jako v bazaru plném odložených krámů. Všechno, co jsem v pokoji viděla, byly starožitnosti, ale rozhodně ne ve smyslu sběratelských kousků.

Seděla v houpacím křesle s lesklým, prodřeným polstrováním vycpaným koňskými žíněmi, za které na opěradle tahala. Vypadala hrozně. Od Oliviny smrti byla v obličeji bílá jako křída. Tváře měla poseté jaterními skvrnami a prokvetlé žilkami. Zdálo se, že za těch pár posledních dní ztratila na váze. Kůže na paži jí visela v ochablých záhybech, pod nimiž vystupovaly kosti. Připomínala kostlivce v hodině anatomie. Dokonce i dásně jí ustoupily a odhalily krčky zubů. Její stárí se najednou zviditelnilo jako na časosběrné fotografii. Zdálo se, že ji tíží jakýsi citový balvan. To proto měla oči zarudlé a bez lesku. Říkala jsem si, že ať je to co je, tohle ji zničí.

Opěru, s jejíž pomocí se dovlekla do pokoje, měla stát vedle křesla, a svírala ji chvějící se rukou.

Seděla jsem na židli s rovným opěradlem hned vedle ní. „Vy víte, co se vlastně stalo, že?“ řekla jsem tiše.

„Myslím, že ano. Měla jsem to říct dřív, ale tolik jsem doufala, že moje podezření je neopodstatněné. Myslela jsem, že minulost zůstala pohřbená. Že je to všechno už za námi, ale není. Na světě je už takhle tolik špíny. Proč k ní ještě přidávat další?“ Hlas jí přeskočil a rty se jí roztřáslly. Na chvíli se

odmlčela, jako kdyby v duchu zápasila s jakýmsi varovným hlasem. „Slíbila jsem Woodymu, že o tom do smrti nikomu neřeknu.“

„Musíte, Helen. Dva lidi už to stálo život.“

Do očí se jí na okamžik vrátil život. „Vím,“ řekla úsečně. To vzepjetí jí ale dlouho nevydrželo. Její energie zazářila a zhasla jako zápalka. „Každý dělá, co umí,“ pokračovala. „Snažte se konat správně. Pak se něco stane a člověk se pokouší zachránit, co zbylo.“

„Nikdo vám přece nic nevyčítá.“

„Ale já si dělám výčitky. Je to moje vina. Měla jsem to říct, hned jak se věci začaly sypat. Hned jsem pochopila, o co jde, ale já hlupák tomu nechtěla věřit.“

„Týká se to Woodyho?“

Zavrtěla hlavou.

„Tak koho teda?“

„Lance,“ špitla. „Začalo to u něj.“

„Lance?“ pronesla jsem s obavami. Tohle jméno bych jaktěživ nečekala.

„Člověk si myslí, že minulost lze zaplašit... že minulé události po tak dlouhé době už nebudou mít nad námi moc.“

„Jak je to dávno?“

„Sedmnáct let, téměř na den.“ Sklapla ústa a znovu zavrtěla hlavou. „Lance byl v té době pěkný klacek, samá vzpoura a tajnost. Neustále mívali s Woodym konflikty, ale to je u chlapců běžné. Lance byl zrovna ve věku, kdy se prostě musel prosazovat.“

„Ash tvrdí, že měl v té době nějaké problémy se zákonem.“

Nedočkavě poposedla. „Měl věčně nějaké maléry. Dneska se tomu říká „předvádět se“. Ale stejně si nemyslím, že to byl špatný chlapec. Ani dneska si to nemyslím. Měl problémy s dospíváním. Odmlčela se a zhluboka se nadechla. „Nemíním to nijak rozpitvávat. Co se stalo, nedá se odestát. Woody ho nakonec poslal do vojenské přípravky a odtud Lance odešel rovnou na vojnu. Skoro jsme ho nevíдали. Pak přijel jednou na vánoce. Připadal mi jiný. Dospělý. Rozumný. Byl klidný a

příjemný, a choval se k nám oběma hezky. Začal se zajímat o firmu. Mluvil o tom, že se hodlá usadit a seznámit se s řízením podniku. Woody byl nadšením bez sebe.“ Zašátrala po kapesníku, přitiskla si ho na rty a osušila krůpěje potu. Připomínaly rosu.

Zatím mi neprozradila nic, co bych už nevěděla. „Co se tedy stalo?“

„Toho roku... když se Lance vrátil domů a všechno bylo tak báječné... tehdy... Stalo se to na Nový rok. Pamatuju se, jak jsem byla šťastná, že nám ten nový rok tak dobře začíná. A tehdy přišel Bass a řekl nám cosi příšerného. Myslím, že v hloubi duše jsem mu to nikdy neodpustila. Všechno zkazil. Vždycky jsem mu to kladla za vinu, i když za to nemohl. Bylo mu tenkrát třináct. Už ve třinácti měl o těch hrozných věcech povědomí a velice se jimi bavil.“

To mu taky zůstalo, pomyslela jsem si. „A co vám vlastně pověděl?“

„Řekl, že Lance při něčem načapal. Hned k nám s tím běžel, v očích ten svůj lstivý pohled. Předstíral, kdovíjak není zmatený, a přitom moc dobře věděl, co tím způsobí. Woody mu zpočátku nevěřil ani slovo.“

„Jak Lance načapal?“

Nejdřív se rozhostilo ticho, ale pak se znovu rozhovořila, i když tak tichým hlasem, že jsem se musela nahnout blíž. „S Olive,“ špitla. „Načapal ho s Olive. V jejím pokoji na posteli. Bylo jí šestnáct a byla tak krásná. Myslela jsem, že umřu hanbou a hnusem, jak nám to líčil. Woody se rozčílil skoro k nepřičetnosti. Lance přísahal, že to bylo ve vší nevinnosti, že Bass si to všechno popletl, ale to byl nesmysl. To by bylo absurdní, kdybychom něčemu takovému věřili. Woody Lance zmlátil do bezvědomí. Byl to děsivý výprask. Myslela jsem, že ho snad zabije. Lance přísahal, že k tomu došlo jenom jednou. Že už se ji nikdy nedotkne. Svůj slib dodržel. To vím.“

„Olive jste potom poslali do penzionátu, že?“ zeptala jsem se.

Helen kývla.

„Kdo všechno ještě o tom věděl?“

„Nikdo. Jenom nás pět. Lance a Olive, Bass a my dva s Woodym. Ebony byla tehdy v Evropě. Ash pochopila, že se stalo něco moc ošklivého, ale co, to se nikdy nedozvěděla.“

Opět nastalo ticho. Helen uhlazovala pokrčený potah na opěradle svého houpacího křesla, z něhož předtím vytahovala ven čouhající žíně. Nakonec na mě pohlédla, ve tváři trochu zahanbený výraz jako starý pes, který se někde tajně v bytě vydělal. Pořád mi ještě neřekla všechno.

„Co bylo dál?“ chtěla jsem vědět. „To není všechno.“

Zavrtěla hlavou a na tvářích jí naskákaly růžové skvrny.

„Řekněte mi to, Helen. Ted' už to nemůže hrát roli.“

„Ale ano, hraje,“ zašeptala a rozplakala se. Viděla jsem, jak se vnitřně zaťala, jak se usilovně snaží uzavřít své city zase tam, odkud je celá ta léta nepouštěla.

Čekala jsem tak dlouho, že jsem se začala bát, jestli mi vůbec ještě něco řekne. Ruce se jí chvěly tak strašně, jako kdyby se samy o své vůli rozhodly tančit třasák, aby zahlnaly úzkost.

Nakonec přece jen promluvila. „Lance nemluvil pravdu. Trvalo to mezi nimi celá léta. Tohle se Woody nikdy nedověděl, ale já měla podezření.“

„Vy jste podezřívala, že Lance zneužívá svou sestru, a nezasáhla jste?“

„Co jsem mu mohla říct? Neměla jsem žádný důkaz. Pokud jsem mohla, držela jsem je od sebe. V létě jsme ho posílali do tábora, ji zase k přátelům do Maine. Nikdy jsem je nenechávala v domě o samotě. Doufala jsem, že je to jen taková fáze, něco, co samo o sobě pomine. Myslela jsem, že kdybych na to nějak upozorňovala... Vlastně ani nevím, co jsem si myslela. Bylo to něco nevyslovitelného. Copak si může máma zavolat syna na kobereček a probírat s ním takové věci? Nechtěla jsem nijak šťourat a Olive při sebemenších náznacích popírala, že by něco bylo v nepořádku. Kdyby za mnou přišla sama, vložila bych se do

toho. Samozřejmě, že bych něco udělala, jenomže ona se ani slovem nezminila. Co já vím, třeba to byla ona, od koho ten podnět vyšel.“

„Jak dlouho to trvalo?“ Měla jsem co dělat, aby mi na hlase nepoznala, co si myslím, protože jsem měla strach, že kdyby věděla, jak strašný vztek mnou lomcuje, neřekla by mi už nic.

„Lance jí byl posedlý už od doby, co byla ještě miminko. Když se narodila, bylo mu pět let, a mně se strašně ulevilo, že na ni nežárlí. Do té doby, než přišla Olive, byl tu jen on a Ebony. Jenomže to byl miminko on, a proto jsem měla takovou radost, že se o ni tak zajímá. Muselo to začít jako dětská zvědavost, ale vyvinulo se z toho něco jiného. Skončilo to, až když se to prozradilo. Těch pár let, co od té doby uplynulo, se skoro nemohli vystát, ale už se stalo. Měla pak strašlivé problémy.“

„Sexuální, že?“

Přítakala a tváře jí zrudly. „Mívala taky hluboké deprese, ze kterých se nedokázala vyhrabat i několik měsíců. Pořád byla v pohybu, nikdy neposeděla na jednom místě. Byla ochotná udělat cokoli, jenom aby před tím utekla. Bavila se a utrácela, utrácela a bavila se. Jinou náplň v životě neměla.“

Rychle jsem v duchu probrala všechno, co mi pověděla, a roztrídila i všechna podružná fakta, na která jsem jen tak mimochodem narazila. „Olive tvrdila, že když tu byl Bass na Svátek díkůvzdání, došlo mezi nimi k hádce. Proč se vlastně chytli?“

„O nějakou hloupost. Už si ani nevzpomínám, o co vlastně šlo. Byla to taková ta směšná hádka, do které se člověk dostane, když má moc vypito. Bass zuřil a chtěl si to s ní vyřídit, ale o nic konkrétně nešlo. Prostě za to mohla špatná nálada.“

Pozorně jsem ji sledovala a zakázala jsem si na cokoli myslet, jen jsem se poddávala dojmům, jestli se mi to v hlavě nějak uspořádá, aby to mělo hlavu a patu. Celé to začalo Lancem, pokračovalo to firmou, řečmi o převzetí řízení,

názny, že tu došlo k pojišťovacímu podvodu. Někdo na Lance nastražil past a já se do ní chytla taky. Pak přišla Olive o život. Domnívala jsem se, že to má souvislost s firmou, že je to náhoda, tedy že to tak alespoň mělo vypadat. Jenomže jsem se mylila. Najednou se odpověď přímo nabízela. Jakmile jsem se dozvěděla, co tomu všechno předcházelo, bylo to tak jasné. „Sakra,“ řekla jsem. „Že on to Bass řekl Terrymu?“

„Myslím, že ano,“ odpověděla téměř neslyšitelně. „Myslím, že Terry je jiný než ostatní lidé. Je nemocný. Mně nepřipadá normální. Už když se s Olive seznámili, připadal mi divný, ale byl do ní udělaný...“

„Prý do ní byl blázen, říkal kdosi,“ vpadla jsem. „Že zbožňoval i zem, po které kráčela.“

„Ale ano, zbožňoval ji, o tom není pochyb. Přesně tohle ona potřebovala a já doufala, že se to všechno v dobré obrátí. Celý život měla o sobě tak nízké mínění. Než přišel Terry, vypadalo to, že si neudrží žádný vztah. Říkala jsem si, že by si taky zasloužila být v životě aspoň trochu šťastná.“

„Myslíte kvůli tomu, co se jí stalo? Že ji Lance navždy poznamenal?“

„Ale ona byla skutečně poznamenaná. Kdo ví, jaké bestiální choutky v ní Lance probudil?“

„Ale z toho jste přece těžko mohla vinit ji.“

„To jistě ne, ale copak by o ni zavadil nějaký slušný mladík, kdyby pravda vyšla najevo? Připadalo mi, jako by Terryho seslalo samo nebe.“

„Takže jste se s manželem rozhodli, že mu o tom nepovíte?“

„Nikdy jsme o tom spolu nemluvili,“ řekla úsečně, „takže jsme mu těžko mohli něco říkat. A proč vyvolávat problémy, když se všechno vyvíjelo dobrým směrem?“

Rázně jsem vstala, odešla k telefonu a vytočila číslo poručíka Dolana od santaterezské policie. Telefonistka řekla, že mě hned spojí, a tak jsem čekala, až telefon na Dolanově stole zazvoní. Helen měla pravdu. Co se stalo, nedá se odestát. Vinit z něčeho Basse nemělo žádný smysl. Pokud tu

byl někdo vinen, byli to Woody a Helen. Olive totiž zemřela proto, že Helen byla příliš dobře vychovaná, než aby se byla schopna vypořádat s pravdou.

„Kde je teď Terry?“ zeptala jsem se jí přes rameno.

Teď už nepokrytě plakala. Připadalo mi, že na slzy je už trochu pozdě, ale mlčela jsem. „Před chvílí tu ještě byl. Jel domů.“

Když se Dolan ozval, představila jsem se a všechno mu pěkně do posledního písmene zopakovala.

„Dám ho sebrat, abychom ho mohli vyslechnout,“ prohlásil Dolan. „Opatřím si povolení, abychom mohli provést domovní prohlídku. Někde tu bombu musel dávat dohromady.“

„Třeba ji sestrojil v práci.“

„Prověříme to,“ řekl. „Moment.“ Přikryl mikrofon rukou a já slyšela, jak dává komusi v místnosti nějaký příkaz. Pak se znovu ozval. „Tak poslouchejte, co jsme zjistili zatím my. Identifikovali jsme otisky, co jsme získali z toho pronajatého auta, ve kterém jste objevila Lydu Caseovou. Patří jednomu chlápku jménem George Emms. Před dvaceti lety ho soudili za vraždu pěstounky. Vyhodil ji do povětří bombou, kterou jí poslal v balíčku. Porota rozhodla, že jednal v přechodném pomatení smyslů.“

„A jéje, už chápu. Takže si nic neodseděl.“

„Správně. Zavřeli ho do blázince v Camarillu, odkud za osmnáct měsíců uprchl.“

„A nikdy ho nenašli?“

„Od té doby si žije volně jako pták. Právě jsem mluvil s jedním doktorem. Prohrabávají starou dokumentaci, co všechno tam o něm mají.“

„Byl to vážně cvok nebo to jen předstíral?“

„Vzhledem k tomu, co spáchal, musí být cvok.“

„Až ho dostanete pod zámek, dáte Woodovým vědět?“

„Jistě. Prozatím tam někoho pošlu, to pro případ, že by se chtěl vrátit.“

„Měli byste taky zařídit ostrahu u firmy. Mohl by se

pokusit sejmut i Lance.“

„Jasně,“ řekl Dolan a zavěsil.

Když jsem odcházela, Helen seděla schoulená v houpacím křesle. Dole jsem našla Ebony a o všem ji informovala. Při odchodu z domu jsem viděla, jak jde nahoru za matkou. Nedovedla jsem si představit, co si tak můžou říct. Před očima mi najednou vyvstala představa, jak letí vzduchem k věčnému bezvědomí. Pořád jsem nedovedla ten obraz zaplašit. Vystartovala jsem směrem domů a cítila jsem se mizerně, což se poslední dobou nějak stávalo pravidlem. Už mě unavuje hrabat se ve špinavém prádle cizích lidí. Dělá se mi zle z pomyslení, že o nich vím víc, než bych měla. Minulost nebývá příliš hezká věc. Provalená tajemství se nikdy netýkají moc lidské dobroty či bohulibých činů. Tyhle věci se jednoduše neřeší podáním ruky nebo upřímnou domluvou. Lidstvo mi někdy připadá vážně divné. Jenom nemám představu, jak bychom se k tomu my ostatní měli stavět.

Popáleniny mě pod obvazem pekelně svěděly a pálily a pulsovala v nich tupá bolest. Podívala jsem se na sebe do zpětného zrcátka. Se sežehnutými vlasy na čele a bez kouska obočí jsem vypadala tak nějak vyplašeně, jako kdyby mě ten nenadálý obrat v celém případě zaskočil. Což byla ostatně pravda, protože jsem ještě neměla vůbec čas, abych si všechno probrala. Začala jsem přemítat o Danielovi a Bassovi. Přestože jsem je musela pustit z hlavy, měla jsem takový pocit, jako kdyby ta záležitost s nimi nebyla ještě uzavřená, a to se mi nelíbilo. Toužila jsem, aby se tahle rána zacelila a vzalo to už jednou konec. Chtěla jsem mít zase klid.

Vešla jsem do vrátek a v chůzi vylovila ze schránky poštu. Odemkla jsem dveře od bytu a hodila kabelu na gauč. Strašlivě jsem toužila po koupeli, které jsem přičítala téměř symbolickou důležitost. Byly teprv čtyři hodiny odpoledne, ale byla jsem rozhodnutá, že se vydrhnu a pak půjdu a zabouchám Rosie na dveře. Měli jsme už úterý, takže hospoda by měla být zase v provozu. Obvykle otvírala až v pět, ale já si říkala, že se mi ji třeba podaří zmermomocnit, aby mě

pustila dovnitř dřív. Potřebovala jsem se naprásknout nějakým maďarským jídlem, napít se bílého vína a nechat se mateřsky obskakovat.

Došla jsem ke stolu a pustila záznamník. Nikdo netelefonoval.

Pošta byla jen samá nuda. Pak jsem trochu opožděně zaznamenala, že dveře koupelny jsou zavřené. Jenomže já je tak nenechala. Nikdy je nezavírám. Byt mám mrňavý a světlo, které dovnitř padá oknem koupelny, mu ubírá na tmavosti. Otočila jsem hlavu a ucítila jsem, jak se mi vzadu na krku ježí vlasy. Koule zámku se pootočila a dveře se otevřely. Touhle dobou je halil stín, ale přesto jsem rozpoznala postavu, která tam stála. Z páteře jsem náhle měla kus ledu, z něhož se mi do rukou a do nohou vléval takový chlad, že jsem se nedokázala pohnout. Terry vyšel z koupelny a obešel gauč. V pravé ruce třímал pistoli, kterou mi mířil na žaludek. Cítila jsem, jak zaujímám klasický postoj vyjadřující poslušnost, tj. s rukama nad hlavou, dlaněmi od sebe, který namířená zbraň automaticky vyvolává.

„Jémináčku, přece jste mě načapala,“ řekl Terry. „Doufal jsem, že než se vrátíte, budu pryč.“

„Co tu děláte?“

„Přinesl jsem vám dárek,“ ukázal ke kuchyňské lince.

Jako hypnotizovaná jsem se otočila a podívala se. Na desce ležela krabice od bot zabalená do tmavozeleného vánočního papíru s bílým potiskem HO HO HO. Na každém O se houpal veselý Santa Claus ve večerníčkovém provedení. Víko zdobila prefabrikovaná červená saténová mašle z papírnictví. Jéje, překvapení. Terry Kohler mi přišel nadělit smrt.

„To je od vás hezké,“ podařilo se mi pronést, přestože jsem měla v puse příšerné sucho.

„Neotevřete ho?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Já myslím, že ho nechám, jak je. Nerada bych do něj drcla.“

„Tahle je načasovaná.“

Podařilo se mi pohnout ztuhlou dásní, ale stejně jsem ze

sebe nedokázala vypravit ani slovo. Kam jsem jenom dala pistoli? V hlavě jsem měla absolutně vygumováno. Natáhla jsem ruku ke stolu a konečky prstů se opřela o desku. Bomby nadělají rámus, ale netrvá to dlouho. Odkášala jsem si.

„Promiňte, že jsem vás takhle přepadla,“ řekla jsem. „Ale kvůli mně se nezdržujte.“

„Mám ještě pár minut čas. Můžeme si popovídat.“

„Proč mě chcete zabít?“

„Přišlo mi to jako docela dobrý nápad,“ pronesl mírně. „Myslel jsem si, že když jste taková tichá voda, třeba byste ráda odešla ze scény s rambajzem.“

„Překvapuje mě, že jste to ještě nezkusil u Lance.“

„Pro něj mám podobný dárek v autě.“

Nejspíš bude na dně kabelky, napadlo mě. Přece jsem ji chtěla dát u zbrojírny opravit. Nebo jsem ji uložila do atašé kufríku na zadním sedadle? Pokud ano, je ještě v autě a můžu se jít klouzat. „Vadilo by vám, kdybych si sedla?“

Rychle se rozhlédl, jestli se někde v mém dosahu nepovaluje nějaká ta kulovnice, bejkovec nebo aspoň řeznický nůž. „Poslužte si.“

Aniž jsem z něj spustila oči, došla jsem ke gauči a ztěžka dosedla. Přitáhl si od stolu židli, posadil se a přehodil nohu přes nohu. S těmi tmavými vlasy a štíhlou, drobnější postavou vypadal jako docela příjemný chlapík, a na první pohled na něm nebylo nic, co by naznačovalo, že je šílenec. Jak moc je cvok, přemýšlela jsem. Jestlipak je už totálně mimo? Dalo by se na něj jít s rozumnými argumenty? Vyměnila bych život za nějaké bizarní sexuální hrátky, kdyby to vyžadoval? Ale jo, proč ne.

Nebyla jsem schopná zhodnotit situaci. Seděla jsem doma, kde bych měla být teoreticky v bezpečí. Venku ještě dokonce ani nebyla tma. Hrozně se mi chtělo čůrat, opravdu, ale připadalo mi to jako průhledná záminka. A věřte nebo ne, styděla jsem se říct, ať mě pustí na záchod. Přišlo mi, že nejrozumnější bude pokusit se dát s ním řeč. Takový ten rozhovor, co je vypočítaný, aby se člověk vlichotil. „Jak jsme

na tom s časem?“ zeptala jsem se.

Mrkl na hodinky. „Ještě asi deset minut. Mělo by to bouchnout o půl páté. Báł jsem se, že se do té doby nevrátíte,“ řekl. „Mohł bych načasování změnit, ale nerad bych poničil balení.“

„To chápu,“ řekla jsem. Pohlédla jsem na stolní hodiny. Ukazovaly 4.22. Cítala jsem, jak mi v krvi stoupla hladina adrenalinu. Terry se tvářil lhostejně. „Připadáte mi dost klidný,“ poznamenala jsem.

Usmál se. „Až to bouchne, budu už pryč. Tohle jsou nebezpečné hračky.“

„A jak mě tady udržíte? Asi mě budete muset zastřelit.“

„Svážu vás, mám provaz.“ Všimla jsem si, že na podlaze v kuchyňce leží klubko prádelní šňůry, které tam pohodil.

„Vy vážně myslíte na všechno,“ řekla jsem. Chtěla jsem ho rozpovídat. Nemohla jsem si dovolit, aby mě svázał, protože to by se mnou byl opravdu amen. Odtud bych se těžko dostávala. Kdepak bych přišla ke střepe, kterým bych si mohla přepižlat pouta. Jaképak nože, jaképak triky nebo zázraky. „A co když vybuchne předčasně?“

„Smůla,“ prohlásil posměšně. „Ale jak říká Dylan Thomas: ‚Po první smrti už další není‘.“

„A jak v tom všem figuruje Hugh Case? Nevadí vám, že se takhle vyptávám? Prostě by mě to zajímalo.“

„Ale vůbec ne. O čem se taky máme bavit? Když Woody podal tu přihlášku k výběrovému řízení, dostal Hugh funkci bezpečáka. Všichni jsme museli projít prověrkami, ale on to skutečně přeháněl. Formuláře, pohovory, tisíce otázek. Bral se příšerně vážně. Nejdřív jsem si myslel, že je to jenom taková hra, ale pak mi došlo, že má trochu moc příliš zvědavých otázek. Věděl to. A pochopitelně mi chtěl vzít otisky prstů. Oddaloval jsem to, jak dlouho to šlo, ale odmítnout jsem nemohl. Nakonec jsem ho musel zabít, než Woodymu vysype všechny ty příšerné podrobnosti.“

„O vaší matce.“

„Pěstounce,“ opravil mě.

„Myslíte, že by to na vás nevytáhl někdo jiný?“

„Na to jsem byl připravený, ale aby vyšel můj plán, potřeboval jsem ho odklidit.“

„Jestli o vás ale věděl všechno, tím si jistý nejste.“

„Ale ano, jsem, on to opravdu věděl. Zničil jsem všechny papíry, které měl v práci, jenomže on měl doma kopie. Prvotřídní bezpečák,“ řekl. „Jenomže tohle vyšlo najevo až nedávno.“

„Lyda je objevila.“

„Jenomže za to můžete vy. Jak jste za ní letěla do Texasu, hned potom prošla všechny krabice s papíry, co po něm zbyly, a objevila materiály o člověku jménem Chris Emms. Nevěděla sice, kdo to je, ale dala si dohromady, že se musí jednat o člověka z podniku. Ještě z Dallasu mi zavolala, že má nějaké informace, které nashromáždil Hugh. Řekl jsem jí, že se na ně rád podívám a poradím jí, jak s nimi naložit. Musel jsem jí ale slíbit, že nic neřeknu Lancovi, protože na něj měla podezření.“

„Výborně,“ řekla jsem. „A ty její výhrůžky... to jste si vymyslel?“

„Jo.“

„A když jsme tehdy cíhali u hnízdiště, to už seděla mrtvá na předním sedadle?“

„Přesně tak.“

„Jak jste vlastně Hugha zabil?“

Lhostejně pokrčil rameny. „Chloralhydrátem. Potom jsem prostě nakráčel do laboratoře a ukradl vzorky krve a moči, aby se to nedalo identifikovat.“

„To teda ale chtělo nervy.“

„Jinak to nešlo. A taky jsem věděl, proč to dělám. Nemohl jsem ho nechat, aby se mi pletl do života. Samozřejmě; nejvíc mě potom namíchlo, že to všechno bylo k ničemu. Olive měla stejně temnou minulost jako já. Vlastně jsem se neměl čeho bát. Kdyby mi všechno řekla na rovinu, mohli jsme si být kvít.“

„Ted', když je mrtvá, se musíte cítit líp. Zaplatila nejvyšší

cenu, ne?“

Zamračil se. „Měl jsem zabít Lance a ji nechat naživu. Mohl jsem jí udělat z života peklo.“

„Já myslela, že to jste udělal stejně.“

„To ano, ale beztak netrpěla dost. Takhle se z toho vyvlíkla.“

„Ale ona vás milovala,“ namítla jsem.

„No a co?“

„Nic. Vám zřejmě láska moc neříká.“ Uvědomila jsem si, že šilhám po hodinách. 4.25.

„Ne když je založená na lži a podvodu,“ prohlásil farizejsky. „Měla mi říct pravdu. Nikdy se mnou o ničem nemluvila. Nechala mě žít v přesvědčení, že náš mizerný sexuální život je moje vina. Vsugerovala mi, že jsem v posteli k ničemu, a přitom to platilo o ní. Někdy si ho představuju, jak ji celou olizuje, a přísává se na její tělo jako pijavice. Dělá se mi z toho špatně,“ dodal.

„Ale to bylo přece dávno.“

„Tak dávno zas ne.“

„A co Andy Motycka? Čím jste ho přinutil, aby vám pomohl?“

„Penězi a výhrůžkami. Metoda cukru a biče. Janice ho totálně oholila, a tak dostal deset papírů. A když se chtěl zpěčovat, připomněl jsem mu, že jestli se pokusí cuknout, s rozkoší Janice povím o Lorraine.“

„Jakpak jste to zjistil?“

„Známe se všichni už léta. Než se Andy s Janice vzali, chodili jsme všichni tady ve městě na univerzitní přípravku. Tehdy jsem už pochopitelně měl jiné jméno. Jakmile jsem si zosnoval tenhle plán, nedalo mi moc práce přijít na to, že Andy by byl perfektní komplic.“

„Jeho jste taky zabil?“

„Bohužel ne. Vypařil se, ale já už přijdu na způsob, jak ho přilákat zpátky. Andy není žádný lumen.“

Přestože mi permanentně duní v uších, byla bych přísahala, že slyším, jak bomba v balíčku vesele odtikává vteřinu za

vteřinou. Olízla jsem si rty. „Vážně je vevnitř hodinový stroj, který to odpálí?“

Střelil pohledem ke kuchyňské lince: „Není to nijak komplikované zařízení. S Olive to bylo složitější, protože jsem musel zajistit, aby bomba vybuchla při dopadu.“

„Je to div, že mě nezabila taky.“

„Mohlo to leccos zjednodušit,“ přiznal.

Vzpomněla jsem si, jak se sehnul, aby svinul hadici, která se válela na cestičce. Potřeboval jakoukoli záminku, aby se mohl opozdit a zůstat tak mimo dosah exploze. Bylo to zvláštní, ale najednou jsem se cítila naprosto uvolněně. Čas se už téměř naplnil, ale začínal se táhnout jako žvýkačka. Když jsem si uvědomila, že strávím poslední minuty života nicotným klábosením s člověkem, který mě přišel zabít, bylo to dost absurdní pomyšlení. Jenomže pak jsem si řekla, proč ne, sakra? Znovu jsem v představách prožila svůj krátký let vzduchem, zatímco Olive kolem mě proplachtila jako pták. Takovou smrt člověk ani nezaznamená. Hrůzu mi naháněla představa, že bych neumřela hned, ale celá polámaná a popálená si uvědomovala, jak se pomalu propadám tam, odkud není návratu. Je čas něco udělat, pomyslela jsem si, ať už to dopadne, jak chce. Když jde člověku o život, co jiného může ztratit?

Sáhla jsem po kabele. „Vadilo by vám, kdybych si vzala prášek pro uklidnění?“

Vyplašeně vylítl a zamával pistolí. „Nechte to ležet.“

„Ale Terry, mám nervy na dranc. Potřebuju si vzít valium. Pak si mě klidně svažte.“

„Ne,“ štěkl nevrle. „Nedotýkejte se jí. Myslím to vážně.“

„No tak, udělejte mi to k vůli. Copak chci tak moc?“

Přitáhla jsem si kabelu k sobě, otevřela zip a začala se v ní přehrabovat, dokud jsem nenarazila na kosočtverečně rýhovanou slonovinovou pažbu své milované dvaatřicítky a neodjistila. Evidentně nevěřil svým očím, že jsem ho neposlechla, ale zřejmě si nebyl jistý, co má dělat.

Ve chvíli, kdy začal vstávat, jsem na něj ze tří metrů přes

dno kabely vypálila, ale výstřel se naprosto minul účinkem. Vylítl sice, jako kdybych mu polila kalhoty horkou omáčkou, ale přestože jsem se v duchu opravdu vroucně modlila, neviděla jsem ani krev, ani že by se hroutil k zemi. Místo toho vyrazil a vrhl se na mě jako vzteklý pes. Vytáhla jsem pistoli z kabely, že vypálím znovu, ale to už mě srazil k zemi. Viděla jsem, jak napřahuje pěst, a prudce jsem uhnula doprava. Zasáhl mě do levého ucha, až mi v něm bolestí zazvonilo. Chytla jsem se gauče a postavila se. Kde skončila moje pistole, jsem neměla ani ponětí, ale zaznamenala jsem, že na mě míří tou svou. Popadla jsem kabelu a ohnala se. Chytil to do hlavy a zavrával.

Protože mi blokoval cestu ke dveřím, otočila jsem se a vlítla do koupelny. Přibouchla jsem za sebou dveře, zamkla a praštila sebou na podlahu. Vypálil dvě rány. Kulky prolítly dveřmi a zabzikaly jako včeličky. Byla jsem v pasti. Okno koupelny leželo přímo v ose výstřelu, a já neměla nic, čím se kryt. Začal kopat do dveří, až z nich lítaly třísky. Pak jimi projela špička boty a ozvalo se další kopnutí. Dírou se prostrčila ruka a začala šátrat po zámku. Strhla jsem víko splachovače a praštila ho přes ni. Vyjekl a ruka zmizela. Znovu vystřelil a sprostě mi nadával. Pak se v díře objevil obličej. Jeho oči zuřivě pátraly, kde jsem, a nakonec si mě vzaly na mušku. Jediné, čím mě napadlo se bránit, bylo víko splachovače, které jsem před sebe nastavila jako štít. Kulka do něj práskla s takovou silou, že mi ho vyrvala z ruky a přerazila vejpůl. Začal znovu kopat do dveří, ale rány už ztrácely na síle.

Slyšela jsem, jak za dveřmi ztěžka oddychuje. Ztuhla jsem a udiveně jsem lapala po dechu, jenomže zkoumat, jestli to na mě nehraje, nebyl čas. Odemkla jsem a strčila do dveří. Nepohnuly se ani o centimetr. Klesla jsem na kolena a podívala se dírou na druhou stranu. Ležel natažený na zádech, košili na prsou zbrocenou krví. Zřejmě jsem ho opravdu zasáhla, jenomže rána ho položila až teď. Krev mu z těla pomalu unikala jako vzduch z prodřené pneumatiky. Hrudník

se mu ale ještě zdvihal a klesal. Do jeho chroptění zněl tikot bomby. Připadal mi stejně hlasitý jako pendlovky.

„Uvolněte dveře, Terry, honem!“

Nereagoval. Hodiny na stole ukazovaly 4.29.

Vší silou jsem se ještě jednou opřela o dveře, ale marně. Musela jsem se okamžitě nějak dostat ven. Celá šílená jsem se rozhlédla po místnosti a nakonec popadla jednu půlku prasklého víka a praštila jím do okna. Na trávník venku se snesla sprška skla, ale v rámu zůstaly zubaté střepy. Vzala jsem ručník, položila ho přes ně a přitáhla se do okna.

Exploze mě propasírovala ven a já letěla vzduchem, že by mi záviděl i Superman. Přistála jsem na trávníku s takovým žuchnutím, že jsem si totálně vyrazila dech a zůstala bezmocně ležet. Na okamžik se mě zmocnila panika, jestli se neudusím. Kolem mě pršely nejrůznější trosky. Nad hlavou mi jako nějaký ufon proplachtil kus střechy, pak se začal snášet k zemi a klestit si cestu větvemi stromů. Objevil se mrak bílého kouře a pak se zase pomalu rozptýlil. Natočila jsem hlavu, abych viděla na stěnu za sebou. Připadala mi neporušená. Uprostřed příjezdové cesty trůnila pohovka. Polštáře byly jen trochu rozjeté a na opěradle vyzývavě postával květináč s kapradinou a tvářil se, jako kdyby tam vyskočil zcela sám bez pomoci. Pochopila jsem, že celá přední stěna vzala za své, z bytu mám kůlničku na dříví a z věcí pár třísek. Ještě štěstí, že toho moc nemám, napadlo mě.

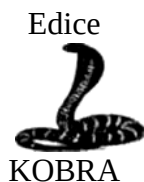
Už zase jsem byla na obě uši hluchá, ale pomalu jsem si na to začínala zvykat. Nakonec jsem se s námahou postavila na nohy a šla se podívat dovnitř, co zbylo z Terryho.

EPILOG

Když se Henry Pitts vrátil domů, zjistil, že místo domu, který měl pronajatý, má jen kráter v zemi. Ale víc než škoda na majetku, který měl stejně pojištěný, ho trápily újmy, k nimž jsem za tu dobu, co byl pryč, přišla já. Rozhodl se proto, že mi nechá postavit novou garsonku a dokonce se už byl poradit s architektem. Mně se z trosek podařilo zachránit pár svršků včetně svých jedněch šatů pro každou příležitost a oblíbené vesty, takže na co bych si vlastně měla stěžovat? Jakmile jsem byla zase fit, vrátila jsem se do práce. Mac se postaral, aby mi pojišťovna náhradou za dočasné suspendování nově zařídila kancelář. Andy Motycka dostal padáka a čeká ho soud. Prokuratura nejspíš jenom zabílila moje jméno a místo něj doťukla jeho. Dva dny po výbuchu odjeli Daniel s Bassem z města. Ani se mě to moc nedotklo. Po tom všem, co jsem prožila, mi jeho zrada připadla jako podružná záležitost.

Celkově vzato zbývala už jenom jedna věc, kterou jsem musela dořešit. Zašla jsem soukromě za poručíkem Dolanem ohledně těch pěti tisíc dolarů, které mi Terry složil na konto. Poradil mi, abych o nich držela zobák, a já ho poslechla.

S úctou
Kinsey Millhoneová

svazek 5

E jako exploze
Sue Graftonová

Z anglického originálu „E“ Is for Evidence,
vydaného nakladatelstvím
Henry Holt and Company, Inc. – Bantam edition,
New York 1977,
přeložila Ivana Doležalová.
Přebal navrhl a graficky upravil Libor Batrla.
Vydal Odeon, nakladatelství krásné literatury a umění
jako svou 5186 publikaci
ve spolupráci s nakladatelstvím Argo
v Praze roku 1994.
Odpovědná redaktorka Eva Slámová.
Technický redaktor Milan Dorazil.
Sazba TRITON^{DTP}
Vytiskly Brněnské papírny, závod Český Těšín.
Vydání první.

Doporučená cena 79,– Kč (včetně DPH)

ISBN 80-207-0491-4